

EMPERYALİZME VE OLİGARŞİYE KARŞI

MÜCADELE

15 Günlük Siyasi Dergi 15 Ekim Yıl: 1 Sayı: 6 Fiyatı: 3000 TL. (kdv dahil)

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Litresi 1000 liraya mal olan benzin, yapılan zamlarla 2 bin 500 liraya yakın fiyattan satılıyor

Elektrik ve ilaç da...
Zamsız gün geçmiyor!..

İktidar, savaş vurguncusu

Çalışan kesim "Kriz zammı" isterken, vergiler...
Malîve'nin eli cebinden
Gelir uçurumu hızla büyüyor

38 trilyonluk

38 trilyonluk

Halkın cebinden devlet vurguncu
İğneden ipliğe
KDV zammı
Petrole
Zam
oldu...
Enflasyon
18.900 TL

HALK SAVAŞ ZAMLARI ALTINDA EZİLİYOR

Ülkemizde yaşanan ve giderek derinleşen ekonomik kriz savaş kriziyle bütünleşince, insanca bir yaşam standardı emekçi halkımız için hayal edilmesi bile güç bir hale geldi. Siyasi iktidarın DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü) aracılığıyla kamuoyuna açıkladığı enflasyon hedeflerine artık kimse inanmıyor. Uluslararası para kuruluşlarıyla girilen ilişkilerde de bu rakamlara sadece gülünüp geçiliyor.

Özal Bush'la "zirve" yapıyor. "Yardım değil, ticaret istiyoruz." diyor. Ne kadar güçlü ve kendine yetebilecek bir ekonomimiz olduğu imajını vermeye çalışırken, "Ekonomimiz savaşa dayanıklıdır..." diyerek halkımızı kandırıyor. Dünya borsalarında varili 40 doları bulan petrolün litresi ABD'de bile 900 liraya satılırken, "savaşa dayanıklı ekonomimizde" şimdilik 2500 TL.'den iş-

lem görüyor. Bu fark ise petrol şirketlerine artı 100 milyar liralık bir kâr getirirken bu kârın bedelini yine halk ödüyor. Ekim ayı enflasyon oranı en iyi niyetli tahminlerde bile % 10'un altına düşmüyor. Ancak savaş ya da genel kriz dönemlerinde görülebilen bu oran, bugün ülkemizde doğal karşılanan bir rakam olarak açıklanıyor. Daha da ileri gidilerek, Devlet Bakanı Güneş Taner "Halkımız enflasyonu seviyor." derken, enflasyonun halkın geniş bir kesimi için ne kadar yararlı bir şey olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Emperyalizme hizmet eden bir savaşta halkımızdan kan isteyen politikalar siyasi planda kitlelere benimsetilmek istenirken, bunun ekonomik yükü yine kitlelere yansıtılıyor. Onlara ödettirilmek isteniyor. Her geçen gün etkisini fazlasıyla hissettiğimiz ekonomik kriz, siyasi iktidarca günlük yaşamın

BÜROLARIMIZ:

Adana Bürosu: Cemal Gürsel Cad. A.Hikmet İşhanı No:4/5
Ankara Bürosu: Marmara Sk. Kirmir Ap. No:12/17 Sıhhiye
Bursa Bürosu: Hacılar Konakardı Sk. Asım İşhanı No:9/408 Kat:4
Denizli Bürosu: Bayram Yeri Zümrüt İşhanı No: 3
Elazığ Bürosu: 1. Harput Cad. Korkmaz İşhanı Kat:2 P: 24
Eskişehir Bürosu: Sakarya Cad. Kanatlı İşhanı Kat:1 No:110
İzmir Bürosu: 436 Sk. No:18 Konak
Kars Bürosu: Kazım Karabekir İşhanı Kat:2 No:233
Kocaeli Bürosu: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat:5
Kocaeli Gebze Bürosu: Hacı Halil Mah. İnönü Cad. Kat:2
Malatya Bürosu: Pak Kazanç İşhanı Kat:4 No:121-122
Samsun Bürosu: Kale Mah. Orhaniye Geçidi Kefeli Yusuf İşhanı No:10 Kat:6
Amsterdam Bürosu: Overtoom 274 Amsterdam Hollanda
Basel Bürosu: Pfeffinger str.594053 Basel İsviçre
Franfurt Bürosu: Trecter U.Folklore e.v. Mainzerland Str. 147 6000
 Frankfurt a.m. 1 Almanya
Londra Bürosu: Nesimi Erbay 79 Dunsmure Rd. London N.16 İngiltere
Paris Bürosu: 38 Rue d'Hautville 75010 Paris

Fiyatı: 3000 TL. Almanya: 4 DM. Fransa: 13.5 FF. İsviçre: 4 SF Hollanda: 5 FL
 İngiltere: £ 1.5

ABONE KOŞULLARI:

Yurtiçi Abone: 6 Aylık 33000 TL, 1 Yıllık 66000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 45 DM, 1 Yıllık 90 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN Türkiye İş Bankası Aksaray Şubesi-1002300 951718
Bağışlarınız İçin Hesap No: Pamukbank Aksaray-İST. Şubesi Hesap No: 01312514

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti Adına Gülten ŞEŞEN
Yz.İş.Md.: Erdoğan Yaşar KOPAN
Baskı: Serler Matbaacılık
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı
 No:11 Kat:1 Tel:516 24 14 SULTANAHMET/İST.

DÜZELTME

5 sayımızdaki "Ajtasyon ve Propaganda Özgürlüğü Üzerine Birkaç Söz" başlıklı yazıda, 4. sayfanın ilk sütununun ilk paragrafı aşağıdaki gibi olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

"...yapmış siyasi grup ve örgütlerin ortak olarak düzenledikleri gösterilerde, birlikte belirlendikleri slogan ve pankartları, ortaklaşa kaleme aldıkları bildirileri vb. yerine kendi sloganlarını, pankart ve bildirilerini atma, taşıma ve dağıtma mıdır?"

bir parçası haline getirildi. Ücretlerden, mutfakta kayhayan tencereye kadar halkın her zorunlu ihtiyaç ve gideri, bir önceki ayla değil, bir önceki günle kıyaslanır hale geldi. Körfez krizi nedeniyle sürekli yükselen petrol fiyatları ihracattan ithalata, bütçeden turizme kadar her ekonomik göstergeyi olumsuz etkiler, emperyalist devletler bile ham petrol stoklarını piyasaya sürmeyi tartışırken, Özal iktidarı halen "savaşa dayanıklı ekonomimizde" işlerin nasıl tıkırında gittiğini anlatmaya çalışıyor. Savaş ekonomisi işadamlarının, holdinglerin, bürokrat ve siyasi iktidarı aralarında üleştirilenler ekmeğine yağ sürerken, halkımızın elindeki ekmeğini alıyor. Siyasi baskı ve terörle yürütülen bu uygulamalar, karşısında etkili bir halk muhalefeti göremediği için de, ekonomimiz savaşa dayanıyor! Halk ekonomik krize katlanıyor...

EKONOMİ SAVAŞ HALİNİ ÇOKTAN İLAN ETTİ

Ortadoğu'daki son gelişmelerin ve Özal iktidarının savaş yanlısı politikasının ekonomik bedeli şimdiden 7 milyar doları buldu. Yıl sonuna kadar bu rakamın katlanarak yaklaşık 14 milyar doları bulması beklenirken, petrol fiyatlarındaki sürekli artışın getireceği artı yük bu rakamın dışında tutuluyor. Petrol fiyatlarındaki artışla birlikte yaklaşık 16 milyar dolarlık bir ekonomik yük savaş yanlısı politikaların ekonomimize getirdikleri arasında yer alıyor. Böylece Türkiye, Körfez krizindeki en ağır ekonomik faturaya sahip olma şansına kavuşuyor.. Özal iktidarının gönüllü talip olduğu bu fatura, emperyalist çıkarlar doğrultusunda yaratılan ve hızla tımandırılan savaş politikasına kayıtsız şartsız onay verişin doğrudan bir sonucudur.

1990 yılının ilk yarısındaki dış ticaret açığı 1 milyar doları bulur, bütçenin 1/4'ünden fazlası emperyalist kuruluşlardan alınan kredilerin faizlerine ayrılırken, milyarlarca doları bulan dış borç ödemesi savaş krizinin kamuoyunda yarattığı gürültünün ardına gizleniyor. Siyasi iktidar bu yükün finansmanını, halkı daha çok sömürecek yöntemler bulup hayata geçirerek sağlıyor. Kemer

sıkma diyor, maaşla çalışanların ücret artışlarını donduruyor; enflasyonu önleme operasyonu diyor, ekmekten ulaşım giderlerine kadar zam üstüne zam yapıyor. Yeni vergi paketleri hazırlanıyor, kdv (katma değer vergisi) oranları artırılıyor, petrol faturamız ikiye katlanıyor. Yeni fonlar icat edilirken, fonlara akan para büyük tekelere, işadamlarına ve oligarşiye hizmet veriyor.

Tarım sektörü de bu krizde payına düşenden fazlasıyla nasibini alırken, açıklanan resmi taban fiyatları bile üretilen ürünün piyasadaki gerçek fiyatının çok üzerinde kalıyor. Kırsal kesim emekçileri hızla yoksullaşıp sefaletin kucağına itilirken, çiftleri, çubukları da ellerinden alınıyor. Çay üreticisi çayını, tütün üreticisi tütününü, pamuk üreticisi pamuğunu yok pahasına satmak zorunda bırakılırken, 2000 TL. fiyat biçilen yaş üzüm 1300 TL.'den bile işlem görmüyor. Yüz bin tondan fazla yaş üzüm bağlarda çürümeyi bekliyor. Ve AET (Avrupa Ekonomik Topluluğu)'nin yetkili ağızları savaş yanlısı politikamızdan sonra demeçler vererek "Türkiye'ye sıcak bakıyoruz..." diyorlar.

Sıcak bakıyorlar çünkü Ortadoğu'daki savaşın en ucuz maliyetli askerleri Türkiye'de. Sıcak bakıyorlar çünkü pamuktan, bağlarda çürümeyi bekleyen üzüme kadar en ucuz tarım ürünlerini Türkiye'den sağlıyorlar. Sıcak bakıyorlar çünkü her yıl bütçemizin 2/3'ünden fazlasını aralarında paylaşıyorlar. Evet, sıcak bakıyorlar çünkü Körfez krizindeki 16 milyar dolarlık faturaya gönüllü talip olacak bir başka ülke daha bulmakta güçlük çekiyorlar. IMF'nin, Dünya Bankası'nın, AET'nin, ABD'nin ve bütün emperyalist kuruluşların sıcak bakışlarının bedeli halkımıza ödettiriliyor.

Özal iktidarı ve işadamlarımız da buna tam destek veriyor. ISO (İstanbul Sanayi Odası) Başkanı "Tasarruf politikaları hayata geçmelidir." diyor. "Körfez krizini atlatabilmek için daha çok 'tasarruf' yapmalıyız." diyor. TUSİAD da savaşa ve 'tasarruf'a destek veriyor. Ve elbirliğiyle, tasarruf önlemleri alınıyor... Vergi paketleri hazırlanıyor, yeni ekonomik kararlar gündeme getiriliyor. Adına iç borçlanma denen halktan para toplama operasyonlarının yeni biçimleri bulunuyor.

YENİ KDV ZAMMIYLA BİRLİKTE YAŞAM % 5 DAHA PAHALILAŞIYOR

Yaşanan ekonomik kriz derinleştikçe, siyasi iktidarın çıkmazı ve alternatifsizliği de devrimci muhalefetin gelişimiyle birlikte gözler önüne seriliyor. Halk baskılara rağmen hak arayış eylemlerini gündeme getirirken, Özal iktidarı çaresizlik içinde, siyasal düzlemde baskıyı artırıp, ekonomik düzlemde yeni sömürü kaynaklarını uygulamaya sokuyor. Kdv'nin artırımı ve Maliye ve Gümrük Bakanı Adnan Kahveci'nin kamuoyuna açıkladığı yeni vergi paketi bu amaçla gündeme getirildi.

1 Ekim'den itibaren kdv oranlarının genel ortalaması % 15'e çıktı. Yani yaşam, mevcut enflasyonun sonuçları dışında artı % 5 daha pahalılandı. Vergilendirmedeki bu artış satılan her mala doğrudan yansıdı. Halk, alacağı her mal, tüketeceği her şey için 1 Ekim'den sonra % 5 daha fazla para ödemek zorunda kaldı. Siyasi iktidar böylece 3 trilyondan fazla bir para toplama operasyonuna girişmiş oluyor. Büyük şirketler, holdingler, tekel, emperyalizmle işbirliği yapanlar böyle bir uygulamayla halktan topladıkları 3 trilyonu kendilerinde eritecekler. Böylece onlar ne ekonomik krizden, ne savaşın yüklü faturasından, ne de yeni vergi paketinden etkilenmeyecekler. Memurlara % 25 zammı çok görüp, işçilere grev yasakları getirenler, vergi adı altında halkın bütün kazancına, alın terine el koyabilmenin hesaplarını yapıyorlar. Her şeyi onlar belirliyor, her ekonomik politika kararı altında onların imzaları boy gösteriyor. 1 Ekim'le birlikte, bir yandan iç borçlanmayı hızlandırma, diğer yandan da Kahveci'nin açıkladığı vergi paketiyle büyük tekelin "muafiyet" sınırlarını genişletme planlanıyor.

Her zaman olduğu gibi bu kez de vergi paketi şık bir makyajdan geçerken, halk bu vergi önlemlerinin kendisi için son derece yararlı olduğuna inan-dırılmaya çalışılıyor. Yine her zamanki gibi "Az kazanan az, çok kazanan-dan çok alacağız." deniyor. Ancak ülkemizde verginin bordrolulara özgü olduğu gerçeği yıllardır hiç değişmeden sürüp gidiyor. Toplanan verginin % 80'lik bölümünü finanse eden emekçi kesim, kendisine daha da ağır yükler getiren yeni vergilerle karşı karşıya kalırken, halktan toplananlar tekelin emrine sunuluyor. Döviz girdisi sağlıyorum adı altında ihracatı hayalileştirenler, bordro mahkumlarının ödediklerini hayali ihracatçıların ceplerine dolduranlar, yine "döviz girdilerine muafiyet" diyerek, bir kez daha benzer sömürü yöntemlerinin kapısını açmak istiyorlar. Ve yeni vergi paketi tasarısı "azdan az, çoktan çok" adı altında tekelere "muafiyet" önlemine dönüşüyor.

Halkın üzerindeki ekonomik ve siyasi cendere her geçen gün daha da sıkılıyor. Düzen, kendi istikrarsızlığının acısını halktan çıkarmaya çalışırken, halk, giderek derinleşen ekonomik krizle birlikte, daha sefil bir yaşamın kucağına atılıyor. ★

HALKIN VE MÜCADELENİN İÇİNDE KURULMAYAN BİRLİKLER BAŞARILI OLAMAZLAR

Özal iktidarı, ülkemizi ABD emperyalizminin peşinde, Ortadoğu halklarına karşı savaşa sürüklüyor. Devrimcilere, yurtseverlere, halka savaş açıyor. Bu noktada, emperyalist savaşa karşı çıkmak, devrimci mücadeleyi yükseltmek, Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olmak, solun birliğini sağlamak hayati önem taşıyor.

Türkiye solunda belki de hiçbir konu birlik sorunu kadar yazılmamış, konuşulmamış ve tartışılmamıştır. Birlik edebiyatının kütüphanelik bir kulliyatı vardır. 15 yıldır Türkiye solu en çok bu, her sorunu çözmede anahtar rolü yükledikleri birliğin peşinden koştu durdu. Birliği dilinden hiç düşürmedi.

Sınıf mücadelesi içinde, iktidar perspektifiyle halkı örgütlemeye yönelik verilen mücadele içerisinde oluşacak olan birlikler yerine, geleneksel sol, mücadeleyle birlik sorununu karşı karşıya getirdi ya da birlik sorununu sınıf mücadelesinin dışında ele alıp çözmeye çalıştı. Böyle bir yaklaşımın gerçekleşme şansı olmadığından da, geleneksel solun birlik girişimleri hep hüsrana sonuçlandı. Masa başı birliklerinin ömrü uzun olmadı.

Solda birliğin önemi ve devrimci mücadeleye katkısı, kitleler üzerindeki olumlu etkileri yanında, solda sürekli birlik arayışı içinde olmanın ve birlik tartışmalarını sınıf mücadelesinin nesnel durumu içerisinde sıcak tutmanın karşı çıkılacak bir yanı yoktur. Solun 15 yıldır en açık ve en somut taleplerinden birisinin birlik sorunu olduğu bilinen ve yaşanan bir gerçektir.

Tüm bunlara karşın "Birlik iyidir, güzeldir.", "Birlik olmalıyız.", "Birlik olmadan sorunlarımızı aşamayız.", "Halk birlik istiyor.", "Solun güçsüzlüğü birlik olamamasından geliyor.", "Birlik olmadık, yenildik." demek ve ısrarla birlikleri yana gözmek yetmiyor. 15 yıldır yaşanan deneyler, birlik sorununu, temennileri sıralamakla, büyük umut ve iddialarla "Bu kez tamam, birliği oluşturuyoruz, sonuna geldik." söylemiyle ele almanın yeterli olmadığını gösterdi. Her seferinde, birlik için yola çıkanlar hayal kırıklıkları yaşadılar. Şimdiye kadar bu tür gösterişli birlik çağrıları ve toplantılarına, kitaplar dolusu birlik tezleri yayınlanmasına rağmen, ciddi anlamda halka bir şeyler veren, devrimci pratiği ilerletici, sınıf mücadelesi içerisinde kalıcı mevziler kazanmak için eylemlilikler yaratma ve güç olma bir arpa boyu yol alınmamıştır. Kısır bir döngü içinde birlik birlik tekerlemeleriyle dönölüp durulmuş, boşa zaman ve enerji tüketilmiştir. Bugün anlattıklarımızın tersini kanıtlayacak tek bir olumlu örnek gösterilememesi, elimizde birlik girişimlerinden sonra devrimci mücadele için şunlar bunlar kaldı denilememesi, birlik protokollerinin kağıt üstünde mürekkepleri kuruduktan sonra iz bırakmadan tarih olup gitmesi için gerçeğidir. Geleneksel solun subjektif durumu da bundan öte değildir.

Birlik isteminin bu ölçüde yakıcı olmasına ve sürekli birlik çağrılarıyla birliklerin peşinden koşulmasına rağmen, solda sınıf mücadelesinin ivmesini yükseltecek, halkı daha fazla mücadele içine çekecek birliklerin bir türlü oluşturulamamasının nedenleri üzerinde önemle durmak zorundayız. Çünkü yaşadığımız süreç, solda güç ve eylem birliklerine fazlasıyla ihtiyaç duyulan bir süreç olarak gelişiyor.

Özal iktidarı, ülkemizi ABD emperyalizminin peşinde Ortadoğu halklarına karşı savaşa sürüklüyor. Devrimcilere, yurtseverlere, halka savaş açıyor. İşte bu noktada, emperyalist savaşa karşı çıkmak, devrimci mücadeleyi yükseltmek, Ortadoğu halklarıyla dayanışma içinde olmak, solun birliğini sağlamak bir yerde hayati önem taşıyor. Türkiye solu emperyalist savaş karşısında tarihsel bir görevle karşı karşıyadır. Halk savaş istemiyor. Emperyalist savaşa karşı tepkilerini çeşitli biçimlerde dile getiriyor. Bugün halkın savaşa karşı bu tepkilerini açığa çıkarmak, örgütlemek ve birleşik eylemliliğini yaratmak, solun üzerinden atlayıp geçemeyeceği bir sorumluluğudur. Emperyalist savaşa karşı solun ve halkın birliği neyin etrafında, nasıl sağlanacaktır tartışması ve buna bağlı olarak somut pratik adımların bir an önce atılması bugün her şeyin önüne geçmiştir.

Artık zamanı solda olmayacak duaya amin dercesine soyut birlik arayışlarıyla geçirmenin, boşa oyalanmanın, bugünkü sürece hizmet etmeyen, savaşı önlemede ve halkı devrimci mücadeleye çekmede somut pratik adımlar atmaya beraberinde getirmeyen ideolojik-politik tartışmaların neleme mal olacağını görmek için savaşın çıkmasını beklemeye gerek yoktur.

BİRLİKLERİ İDEALİZE EDENLER

AYAKLARI YERE BASMAYAN

PARTİ-CEPHE BİRLİKLERİYLE OYALANIYORLAR

15 yıldır yaşanan deneyler birliğin nasıl olması gerektiğinin değil, nasıl olmaması gerektiğinin kanıtlanması olmuştur.

Solda birliğin idealize edilmesinin, birliğe her sorunu çözecek sihirli formül olarak bakılmasının bu 15 yıllık olumsuz tabloda payı büyüktür. Sol, birlik deyince, hep ideal olanı, bir anda kurulabilecek büyük birlikleri, cephe ve parti birliklerini anlamıştır. Hayata geçebilecek, ayakları sınıf mücadelesi içinde olan güç ve eylem birliklerini hep bir kenara bırakmış veya ilkesizliği, faydacılığı kendine kalkan yaparak kof birlikler oluşturmaya kalkmıştır.

Solun büyük kesimi, birlik kuruyoruz diyerek, cephe ve parti birliği gibi ayakları nesnel sürece basmayan, gerçekleri yansıtmayan, bugün için boş bir hayalden öte anlam taşımayan birliklerle işe başlamıştır. Birliğe, güncel görevler ve mücadelenin ilerletilmesi için somut olarak ne yapıp yapılamayacağı, birlikte nasıl ve nereye kadar yürüneceği açısından bakma gereği duymamıştır. Birliğin nesnellığe uymaması bir yana, solun, subjektif durumunu hep abartarak ele alması, küçük ama somut ve geleceği olan değil de, büyük ama bugüne uymadığı gibi geleceği de olmayan ve hiçbir zaman da yaşama şansı bulunmayan birlik faaliyetleriyle oyalanmasını, avunmasını getirmiştir. Büyük işler beceriyoruz görüntüsü altında, nesnel zemine oturan, solda birliğin bugünkü ifadesi olan güç ve eylem birlikleri için gösterilen çabalar harcanıp gitmiştir.

Sol, ne zaman birliğe doğru adım atmış ve işe cephe ya da parti birliği kuracağız diye başlamışsa, ne kadar parlak sözlerle dolu ideal programlar, tüzükler hazırlamışsa da, hiçbir sonuca varamamıştır. Bu gerçeğin anlaşılabilmesi için, yıllarca Devrimci Sol Güçlerin ısrarlı bir şekilde, sol içinde gördüklerini, en genel ifadesiyle emperyalizme ve faşizme karşı güç ve eylem birlikleri oluşturmaya çağırmasının gereği yoktu. Bunu anlayabilmek için, M-L klasiklere sarılmaya, çok uzağa gidip başka ülkelerdeki devrim pratiklerine bakmaya da gerek yoktu. Sorun emperyalizme ve faşizme karşı verilen mücadele-

nin gereklerinin yerine getirilmesiydi. Bunun için 12 Mart faşizmi koşullarında THKO ve THKP-C'nin oluşturduğu güç ve eylem birliğine bakmak, bundan dersler çıkarmak yeterli olabilirdi. THKP-C ve THKO, güç ve eylem birliklerinin, birlik çıkırtkanlığı yaparak, masa başlarında aylarca süren salon toplantılarında değil, hayatın kızgın pratiğinde oluştuğunu gösteriyor. THKP-C ve THKO'nun oluşturdukları birlik, ideal birliklerin değil, günün somut görevlerine bağlı olarak oluşturulan ve nesnellığe uygun düşen bir birliğin ifadesidir.

Türkiye solu, parti birliği oluşturmak için büyük iddialarla yola çıkıp partileşme sürecinin ileri bir aşamasına gelmişken, iskambil kağıtlarından şatolar gibi bir darbeye yıkılmış birlik girişimlerine tanıklık ediyor. 1975'te İhtilalcilerin Birliği adıyla ve büyük iddialarla girişilen parti birliği çok kısa sürede fiyaskoya sonuçlanmıştır. 1976 yılında Halkın Kurtuluşu (HK), Halkın Birliği (HB), Halkın Yolu (HY) parti birliğinin nasıl kurulabileceğinin değil, kurulamayacağının kötü bir örneğini verdiler.

HK, HB, HY'yi partileşme yolunda birleştiren, birlikte yaşadıkları bir pratik, mücadele içinde adım adım devrimin temel sorunlarında ideolojik birliğe yönelme değildi. Bunların partileşme yolunda birleşmelerinde temel etken, devrim anlayışları, çalışma tarzları ve örgütlenme konusunda ideolojik yakınlıkları değildi. Bunların bir araya gelmelerinde temel etken, kiblelerinin uluslararası komünist hareketin merkezi olarak tanıdıkları Çin Komünist Partisi (ÇKP) ve Arnavutluk Emek Partisi (AEP) çizgisine dönük olmasıydı. Sovyetler Birliği'ne, yani onların tahlillerine göre sosyal emperyalizme ve sosyal faşizme karşı olma ekseninde bir araya gelmişlerdi. Kendi kafalarına göre politikalar, devrimci taktikler ve sloganlar üretmeyenlerin ve ayakları ülke toprağına basmayanların, birliği ÇKP ve AEP çizgisine göre şekillendirenlerin, ÇKP ile AEP arasında ideolojik politik köprülerin atıldığı süreçte, birliği yaşatmak için ellerinden fazla bir şey gelemezdi. ÇKP ve AEP'e bağlılık noktasında yaşanan partileşme süreci, ÇKP ve AEP'in kıyasıya bir ideolojik-politik hesaplaşmaya girmeye başladığı, üç dünya teorisi ekseninde ÇKP ve AEP arasında ayrılığın baş gösterdiği noktada daha ileri gidemezdi. Zaten parti birliği adına yola çıkanlar, çok sürmedi, bu ayrışmayla birlikte parçalandılar. Birliklerin idealize edilerek kurulamayacağı, ister cephe, isterse de parti birliği olsun, Pekin'e, Tiran'a ya da Moskova'ya bakarak değil, ülkemiz koşullarında kurulacağı bir kez daha ortaya çıktı.

Geleneksel solun birlik krizi dün olduğu gibi bugün de devam ediyor. Halka inemediği, tepeden baktığı sürece, politikasını sınıf mücadelesiyle çakıştıramadığı ve pratiğe yön veremediği noktada, bu tür ideal birliklere bel bağlıyor. Açığını, okuyucusu sınırlı bir dergi çevresindeki örgütlülüğünü, bu tür birliklere sarılarak örtmeye çalışıyor. Ayrıca Babiali'den, dergi bürolarından çıkıp da halkın arasına girme diye bir sorunu olmayanların, mücadeleyi kendi niyetlerine göre ideolojik öncülük, "yapın", "edin" seslenişleriyle yönlendirmeye kalkanların, birlikleri idealleştirmeleri ve masa başlarında protokollerle, halka ve mücadeleye rağmen oluşturmaya kalkmalarında yadırganacak bir yanı yoktur. Yine kibleleri bir yerlere çevrili olanları, buraları taklit ederek, buralardan gelecek bir işaretle birlik oluşturmaya girişimlerinde de anlaşamayacak bir yan olamaz.

Biz, solda birliği hiçbir zaman idealize etmedik. Bugünden yarına kurulacak ideal birlik hayallerine kapılmadık. Biz, birlik adına başka ülkeleri kopya etmiyoruz. Birliği ülkemizin içinde bulunduğu duruma ve somut koşullara

SUYU HALK OLMAYANLAR KURUÇEŞME'LERDE DAHA DA KURUDULAR

18 imzalı çağrıyla başlatılan, solun 15 yıllık tarihinde en iddialı -Önceleri karmakarışık. Cephe birliği mi, parti birliği mi olduğu net değildi. - parti birliği oluşturma girişiminin bir yıl sonra geldiği yer, geçmişteki birlik girişimlerinden hiç de farklı olmadı. Birlik adına büyük iddia ve umutlarla yola çıkanların zaman ve enerjilerinin boşa harcanması, umutlarının sönməsi bir yana, onca çalışmanın bütün ürünleri reformizme altyapı oldu gitti. Şimdi bu sonuçlar üzerine, elini ovuşturarak, TBKP reformizmi hesaplar yapıyor, bunun üzerine oturmanın yollarını arıyor.

Birlik birlik diye yine aylar boşa geçirilmiş, var olan devrimci enerjiler kısır çekişmeler, mücadeleden uzak ideolojik-teorik tartışmalar içinde tüketilmiştir. Birlikçiler, Kuruçeşme tartışmalarının içine gömülüp, sözde sınıf mücadelesine hizmet verecek programlar hazırlarken, birbiri ardına kitapçıklar çıkarırken, devrimci mücadele ve bunun ortaya çıkardığı halk hareketi onların yetişemeyecekleri kadar yol almıştır. Halktaki bu önemli değişimin tamamen dışında olanlar, olayları canlı olarak yaşamayanlar ne için, kim için birlik oluşturmaya çalışıyor? Bu birlik çalışmaları daha baştan iflas etmişti. Biz bu gerçeği "çağrıcıların" gecikmeli de olsa bizi davet etmek zorunda kaldıkları toplantıda ortaya koymuştuk. Daha o zaman, bu birlik çalışmalarının boşa kürek çekmek olduğunu açıkça yüzlerine söylemiştik. "Açıkça söylüyoruz; bu birlik platformu fazla ileri gitmeyecektir. Bugün yarın birilerinin kopmasıyla küçülecek, üç-beş grup ya da çevre olarak kalacak ve bu noktaya gelindiğinde, onlar da varlık şartlarını yitireceklerdir. Daha işin başındayken diyoruz ki; kimseyi, ne kendimizi, ne de halkı aldatmayalım. Gerçeklere gözümüzü kapatmayalım. Bunu öğrenmek ve görmek için ille de ayların, yılların geçmesini mi beklemek gerekiyor? Çağrıcıların birlik platformu, solda birlik oluşturabilecek, mücadeleyi ilerletebilecek, kitleleri daha fazla mücadeleye katabilecek ve kitlelerin istemlerini devrimci anlamda yansıtan bir birlik platformu değildir."

Yine biz, aynı toplantıda, bu birlik toplantılarının neler doğuracağına da genel hatlarıyla parmak basmıştık. Bugün gelinen noktada ne kadar haklı olduğumuz bir kez daha görülüyor. O toplantıda, devamla şunları söylemiştik: "Birlik platformunda yapılan tartışma toplantılarından şu gerçeği çıkarabiliyoruz: Sonuçta, yasal bir parti hedefleniyor. İçinde bulunan siyasal koşullar, faşizmin baskı ve terörü hiç hesaba katılmıyor ve yanlış değerlendirmeler yapılıyor. Böyle koşullarda oluşturulacak olan bir yasal parti, burjuvazinin icazetini gerekli kıldığı gibi, düzenin soldaki uzantısı olmaktan başka bir amaç da hizmet etmeyecektir. Belki çağrıcıların çoğu faşizmin varlığını kabul ediyor ama buna karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiğini ve bunun için nasıl örgütlenmek gerektiğini anlamıyor. Ya da böyle örgütlenme ve mücadelenin gereklerini yerine getirecek cüret ve kararlılığa sahip değiller. Yasallığa teslim olacak bir parti, solda birliğin ve devrimci mücadelenin yönlendirilmesinin ifadesi olmaz. Oligarşi yasallığa teslim olmuş örgütlenmeleri rahatlıkla yok edecektir."

Solda birliğin, bugünkü nesnel sürece denk düşecek biçimlenişini sürekli söylüyoruz ve yazıyoruz. Ama solun subjektivizmini, önyargılarını hala kirabilmiş değiliz. Oportünizm yine bildiğini okumaya devam ediyor ve her seferinde, ısrarla yazıp söylediklerimize kulak tıkıyor, bizi solda birlik istememekle, anti-birlikçilikle suçlamaya kalkıyor ama bakıyoruz, sonuçta dönüp dolaşıp başladıkları yere, bizim söylediklerimize geliyorlar. Bir kez daha hayal kırıklığı yaşıyorlar.

Çağrıcıların bir yıl sonra geldikleri noktada birlik adına bir sonuç duruyor. Ama bu, devrimden, devrimci mücadeleden ve halktan yana bir sonuç değildir. Bu birlik çalışmalarının altından, reformizmin arayıp da bulamadığı sonuçlar çıktı.

Bu, kendilerinin söylediği gibi sosyalistlerin birliği değil, reformistlerin yasallığa teslim oluşunun birliğidir. Bu birlik, sosyal demokratından, örgütsüzlüğün teorisini yapmış, birey özgürlüğüne övgüler düzmüş tek tek bireylere ve sözde sosyalistlere kadar birçok kişi ve kesimin yer aldığı çok başlı, çok kanatlı, çok sesli, kof, içi boş bir birliktir. Bu birlik, M-L ilke ve değerlerin tasfiye edilmesi, yozlaştırılması, kökten reddedilmesi üzerine kurulmuştur ve düzenin soldaki uzantısı olmaya adaydır. Şimdi bu birliğin ortaya çıkardığı sonuçları, oligarşinin soldaki uzantısı olmak için epey çaba sarf eden TBKP kendisine kanallı etmeye çalışıyor.

Bir de reformist birlikten kopanlar ve kendilerine Devrimci Sosyalist Blok (DSB) adını verenler var. Reformizme karşı olmak dışında, kendi içlerinde ideolojik-politik netlik sağlamaları mümkün olmayanlar, iflas eden bir birlik girişiminden birlik adına ne çıkarabilirler? Bu kadar büyük iddialarla yola çıkanların, birlik çalışmalarına bizi katmak istemeyenlerin, dönüp dolaşıp bize yeni birlik çalışmalarında ev sahipliği teklifi getirmelerini nasıl açıklamak gerekiyor? Bu, kendi içlerinde yaşadıkları çelişkinin ve birlik konusundaki çözümsüzlüklerinin açığa çıkmasından başka bir şey değildir.

"Kuruçeşme'de yaşanan birlik süreci kurumamalı." diyerek ayak diremek gerçeği değiştirmiyor. Kurumasa değişen ne olacak? Devrimci mücadele içinde hemen hiçbir etkinliği olmayan 3-5 siyasetle, Troçkist çevrelerle, bağımsız sosyalist geçinen bireylerle birlikte kendisine DSB adını verenler nereye kadar, nasıl gidecekler? Diyelim ki birlik oluşturdular; bu birliğin devrimci mücadeleye katkısı ne olacak? Bir yıldır toplantı yeri bulamamaktan, göçebeye dönmekten şikayet edenlerden, kendilerine hayırları olmayanlardan oluşacak birlikten devrimci mücadeleye ne hayır gelecek?

Şimdi DSB'ciler yaşananlardan hiç ders çıkarmamışlar, yeni çağrılarla, kurulmakta olan birlik çalışmalarını canlandırmaya çalışıyorlar. Ama iş öylesine karikatürize

Propaganda ve ajitasyonda serbestlik denildiği noktada, birliğin zemini ortadan kalkacaktır. Bu, birlikten çok eylemliliklerde açık ifadesini bulacağı gibi, başıbozukluk ortaya çıkaracak, provokasyonlara zemin yaratacaktır. Komiteler oluşturulurken bu noktaya özel dikkat gösterilmeli, somut çelişkiyi ifade etmeyen, hedefi bulanıklaştıran, kitlelere ters mesaj veren propaganda ve ajitasyondan kaçınılmalıdır.

bir hale geldi ki, bu deklarasyonlarda, açıklamalarda, siyasetlerle bireyler alt alta imza atıyorlar. Siyasetlerle bağımsız sosyalist feminist bireyler harmanlanıyor, M-L ilke ve değerler örgütsel planda ezilip geçiliyor ve buradan devrimci bir birlik ve Leninist bir parti çıkması bekleniyor. Bireylerin, oluşacak parti birliğinin disiplinine tabi olup örgütlü davranacağını söyleyecek tek bir M-L çıkabilir mi? Eğer buradan bir birlik çıkacak olursa -ki mucize bir şey- bu, reformistlerin gündeme getirdiği gibi çok renkli, çok sesli, demokratizm hastalığına tutulmuş bireylerin ve siyasetlerin koalisyonundan ve tartışma kulübünün farklı tondaki görünümünden başka bir şey olmayacaktır. Masa başı birliklerinin, ne iddialarla yola çıkılırsa çıksın, solu nereden nereye sürüklediğinin en son ve en çarpıcı örneğini, Kuruçeşme birlik süreci oluşturuyor. Ne diyelim, ders alsalar da yeni Kuruçeşmeler'de birlikleri kurutmasalar!

GÜÇLERİMİZİ EMPERYALİST SAVAŞA HAYIR KOMİTELERİNDE BİRLEŞTİRELİM

Bugün devrimcilerin, yurtseverlerin, halkın, savaşa karşı olanların savaşa karşı mücadele etmek, Özal iktidarının ve emperyalizmin karşısına dikilmek için güçlerini birleştirebilecekleri bir örgütlenmeye ihtiyaçları vardır. Savaş her şeyin önüne geçti. Halkın öne çıkan çelişkisi savaş gerginliği ve bunun ekonomik-politik sonuçlarıdır. Peş peşe gelen savaş zamları ve ülkenin 12 Eylül kararlığına sokulmaya çalışılmasıdır. Krizinin derinleştiği ve çözümsüzlük içinde kıvrıldığı yerde, oligarşi, çıkış umuduyla emperyalist savaşa sarılıyor. Emperyalist savaşa karşı olmada, solda birliğin, güç ve eylem birliği temelinde, bunun ifadesi olarak hayatın her alanında Emperya-

list Savaşa Hayır Komitelerinde zaman kaybetmeden oluşturulmasının önemi burada kendini dayatıyor. Biz, emperyalist savaşı hedefleyen, halkı örgütleyen, ilkeli güç ve eylem birliğini oluşturanın zemininin geçmişe göre daha elverişli olduğunu söylüyoruz. Türkiye solunun, gerek sol içi çatışmalarda, gerek boşa çıkan birlik çabalarının sonucunda zedelenen güven sorunu, başlangıçta böylesine bir birliği gerektiriyor.

Solu, bugün emperyalist savaş tehlikesi ve halka açılan savaş karşısında çok daha ısrarlı bir şekilde, halkın en geniş kesimlerinin tepkilerini açığa çıkarmak ve halkın örgütlü gücünü yaratmak için güç ve eylem birliğine çağırıyoruz. Önyargılı olmaya, bu çağırının altında başka şeyler aramaya, Devrimci Sol Güçlerin peşinden mi sürükleniyoruz komplekslerle hareket etmeye gerek yoktur. Hızla emperyalist savaşı içine sürükleniyoruz tahlilini yapanların, bu savaşa karşı çıkmak ve kitleleri bu zeminde yönlendirmek diye bir görevi olduğunu bilenlerin sorumlulukları, savaşa karşı oluşmakta olan güç ve eylem birliğinin içinde yer alabilmeyi gerektirmektedir.

Güç ve eylem birliğinin ifadesi olarak önerdiğimiz Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerine, birliği dilinden düşürmeyen sol, önyargılı bakıyor. Bu komiteleri tartışmak istemiyor, sessizlikle boğmak istiyor. Bu sessizliği bozmak isteyenler ise platformlardan çıkarılıyor. Bazıları da, eski alışkanlıklarını sürdürerek, neyi hedeflediğine ve nasıl işleyeceğine bakmadan, bu komiteleri kendi kafasındaki bir yere oturup kendisine pay çıkarmaya, ne kadar haklı olduğunu göstermeye çalışıyor. Ama sonuçta birliğe, mücadeleye yanaşmıyor. Sadece güzel sözler söylemeye ve kendisini övmeye devam ediyor.

Biz ne cephe birliği öneriyoruz, ne de cephenin işlev ve hedeflerini, güç ve eylem birliğinin bugünkü süreçteki somutlanışı olan Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerine yükliyoruz.

Bu komiteler, kurulsun denilerek kurulacak komiteler olmadığı gibi, komitelerin kurulması için devrimci politika ve önderlik gereklidir.

Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri, savaşa karşı aktif tavır almasıyla, duyarlılığıyla kendini göstermiş, kitlelerin üzerinde saygınlığı olan insanlardan seçilecektir. Komiteler seçimlerde, siyasi düşünce farkı ölçü olmamalıdır. Önemli olan, bu komitelere, işlevlerini yerine getirebilecek insanların seçilmesidir.

Bu komiteler, birliği zedelemeyen, eylemliliğin muhtevasına ters düşmeyen propaganda ve ajitasyona dayalı olmak zorundadır. Propaganda ve ajitasyonda serbestlik denildiği noktada, birliğin zemini ortadan kalkacaktır. Bu, birlikten çok, eylemliliklerde açık ifadesini bulacağı gibi başıbozukluk ortaya çıkaracak, provokasyonlara zemin yaratacaktır. Komiteler oluşturulurken bu noktaya özel dikkat gösterilmeli, somut çelişkiyi ifade etmeyen, hedefi bulanıklaştıran, kitlelere ters mesaj veren propaganda ve ajitasyondan kaçınılmalıdır. Olaya dar siyasi çıkarlar açısından bakıldığı noktada, birliğin kurulamayacağı açıktır. Oportünizmin bu konuda ısrarlı oluşu, özgücüne güvensizliğinden, bu tür platform ve eylemlilikleri siyasi bir reklam aracı gibi kullanarak var olduğunu gösterme telaşından kaynaklanıyor. Bu konuda, TKP-ML Hareketi'nin, emperyalist savaşa karşı DKÖ'lerin (demokratik kitle örgütleri) yapmak istediği mitingün engellenmesi üzerine gerçekleştirilen Sirkeci'deki kitle gösterisini, propaganda ve ajitasyonda serbestlik adına, eylemde varılan ortak noktaları çiğneyerek provoke ettiğini söylemeliyiz. Sol bundan gerekli dersleri çıkarmalıdır.

Bu komiteler her alanda çoğaldıkça, kendi aralarında oluşturacakları eşgüdüm içinde, emperyalist savaşa karşı halkın tepkisini açığa çıkarmalı ve eylemliliğe dönüştürmelidir. Bu komitelerin çoğalmasıyla, işlevlerini yerine getirmesiyle ve eşgüdümün güçlendirilmesiyle, emperyalist savaşa ve Özal iktidarının halka açtığı savaşa karşı mücadelenin çapı büyüyecek, ivmesi yükselecektir.

Birlik, devrimci mücadele içinde, halkın sorunlarına çözüm bularak gerçekleştirilir.

Bugün birlik, ülkeyi emperyalist savaşa sürüklerken Özal iktidarının halka karşı açtığı savaşa karşı mücadeledir. ★

IRAK HAVA ABLUKASI VE SAVAŞA DOĞRU ATILAN SON ADIM

Emperyalist savaş geldi kapıya dayandı. ABD emperyalizmi BM'den kararlar çıkartarak Irak'ı her taraftan kuşattı. Her ülke, Ortadoğu'da patlayacak emperyalist savaşa göre tavrını giderek daha da netleştiriyor. Savaşta emperyalizmin kendisine verdiği rolün hazırlıklarını tamamlıyor. Özal iktidarı da emperyalist savaşın havasına çoktan girdi ve bununla ilgili gerekli adımları attı.

Özal'ın "BM tarihinde görülmemiş bir mutabakat var. Bugün Şevardnadze'yi dinleyeydiniz, onun da kesin konuştuğunu ben ilk defa müşahade ettim." deyişi çok şey anlatıyor.

Özal, Irak karşısında yer alışı BM kararlarına bağlarken, ABD emperyalizminin isteklerine göre hareket ettiğini ve onun Ortadoğu'da bir cephesi olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyor.

ABD emperyalizmi BM üzerinde hiçbir dönem bu ölçüde hegemonya kuramamış ve istediği kararları bu kadar kolay ve neredeyse oybirliğiyle çıkaramamıştı. Sovyetler Birliği, Ortadoğu halklarına ihanet içinde, ABD emperyalizmi Irak'a karşı ne yapmak istiyorsa açıktan destek sunuyor. "Irak Suudi Arabistan'ın toprak bütünlüğünü tehdit ettiğinde, Bush, Suudi Arabistan'a asker yollamaktan başka ne yapabiliirdi?" türünden sözler Sovyetler Birliği'ne ait. BM'den karar çıkarsa askeri müdahaleye onay vereceğini, hatta askeri güç gönderebileceğini açıktan savunuyor. Daha da ileri gidiyor. Irak'a ortak müdahale planları yapıp, BM'den askeri müdahale için ortak karar çıkarma peşinde koşuyor. Bunu dünya kamuoyunun ve halkların gözü önünde yapıyor.

BM'den en son çıkarılan Irak'a hava ablukası kararı, savaştan önce BM'den alınacak son karardır. Savaş hali uygulamasının bir öncesidir. Bundan sonra BM planını bir karar daha alacaksa, - ABD'nin planında bu kararı da bir süre sonra aldırarak var. - bu, Irak'a askeri müdahaleden başka bir şey olmayacaktır. Bu kararın alınmasına BM Güvenlik Konseyi'nde bir Küba karşı çıkmıştır. Bu noktada Küba haklı olarak tavrını "Bu bizim için onurdur." diye açıklıyorsa, bu karara ABD'ye yedeklenerek imza koyan ve Irak halkını açlıkla ölüme mahkum etmeye kalkışanlar onursuz bir tutum içinde dirlir.

Özal iktidarı bu karara harfiyen uydu ve Irak'la Kuveyt'e giden tüm uçaklara hava sahasını filen kapattı. Bu noktada yasağı delmeye kalkan uçakların yolu kesilecek, inmeye zorlanacak, inmeyenlere ateş açılacak. Özal iktidarı, bu açık tavrıyla emperyalist savaşı körüklüyor. Türkiye ateş hattına en yakın ülke olmasıyla, savaşın kıvılcımlarının çıkılmasına da en yakın ülke ve ekonomik ambargoda olduğu gibi hava ablukasında da ön cephe ülkesi olarak gözüküyor. ABD ve BM, Türkiye'ye ambargo bekçiliğini de yüklüyor.

Hava ablukası, ABD emperyalizminin başlatmayı planladığı savaşın son adımının atıldığı anlamına geliyor. Bu noktadan artık geriye dönüş yok. Ya Saddam geriye adım atacak, bu onun siyasi intiharı anlamına gelecek ya da ambargo, abluka ve her türlü baskı, tehdit ve şantajın çözüm olmadığı noktada, ABD, Irak'a askeri müdahale kararını BM'ye dayatacak. Dayattığı noktada, buna karşı yapılacak

fazla şeyin olmadığını bugüne kadar BM'den çıkan kararlara bakarak çok rahatlıkla söyleyebiliriz. Sovyetler Birliği'nin de askeri müdahaleye yedeklendiği bu aşamada, ABD'nin saldırıda elini kolunu bağlayacak tek güç, Ortadoğu halklarının mücadelesidir. Bugün ABD emperyalizminin karşısında halklardan başka duracak güç kalmamıştır.

ABD EMPERYALİZMİNİN TÜRKİYE'YE BİÇTİĞİ KAFTANI ÖZAL GETİRİYOR

ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da başlatacağı savaş içinde Türkiye'ye çoktan bir rol biçti. Özal iktidarı bu role gönüllü soyundu. Ve şimdi rolünü oynamak için sahne gerisinde bekliyor. Özal'ın ABD ge-

zisi ve Bush'la görüşmesi, bu rolünün son provalarını tamamlamak ve oyundaki son değişiklikleri öğrenmekten başka bir anlam taşıyor. Tekstil kotaları gevşetilecekmiş, F-16 uçakları verilecekmiş, yeni krediler açılacakmış, ticaret hadleri artırılacakmış, serbest ticarete geçilecekmiş; bunlar için görüntüsü... Zaten bunlar ABD'nin her zamanki kuru vaatleriydi. Özal iktidarına, halkı avutması için sunduğu şeylerdi.

Özal, ABD gezisine çıkmadan ve efendisyle görüşmeye gitmeden önce, Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) gözünü kapalı imzalandı. Hiç pazarlık konusu bile yapılmadı. Adı üstünde, Amerikancı cunta döneminde bile, görü-

SAVAŞ HALİ PROVASI İZMİR SÜTÇÜLER KÖYÜ'NDE İKİ CAN ALDI

Özal-Bush zirvesi, hava ablukası, ülkedeki NATO ve ABD üslerinin Pentagon'un tam denetimine verilmesi derken, emperyalist savaşın ve savaş halinin uygulamalarının provaları da başladı...

Grevler erteleniyor, gecekondu bölgelerine uçaksavarlar yerleştirilmeye çalışılıyor, emperyalist savaşın yanında yer almayanlar coplanıyor, gözaltına alınıyor ve tutuklanıyor... Yetmiyor, ABD üslerini koruma ve kollama adı altında halka ateş açılıyor. Suç?... Suç gerekmiyor. ABD üsleri civarında dolaşmak yeterli sayılıyor. ABD üsleri civarında dolaşan, işine, evine giden halk "üs güvenliğini tehdit ettiğinin farkına bile varamadan, ölümlerle burun buruna geliveriyor.

28 Eylül tarihli gazetelerin bir köşesinde, İzmir'in Sütçü Köyü'nden üç köylünün, NATO'ya ait dinlenme tesislerinin yanından geçerken dur ihbarına uymadıkları gerekçesiyle tarandığı ve ikisinin öldüğü haberi yer aldı.

Yıllardır tarlalarının yanı başında boy gösteren NATO üssüyle yaşamaya alıştıran köylüler, birçok kez olduğu gibi, yine tarlada çalıştıktan sonra evlerine dönmeye çalışıyorlardı... Bir an için, siyasi iktidarın savaş yanlısı politikasını, ABD ve NATO üslerinin ülkemizin tam güvencesinde olduğunu unutmak gafletini gösterdiler. Aslında yapabilecekleri başkaca bir şey de yoktu. Çünkü evlerine giden yol NATO'nun dinlenme tesislerinin yanbaşımdan geçiyordu.

Siyasi iktidarın, körfez krizinde ABD çıkarlarını kendi çıkarları sayması, emperyalist savaş politikasına sahip çıkıp gereklerini en iyi yerine getiren benim görüntüsü için canla başla çabalaması, kendi halkına değil, ABD askerlerine kol kanat germesi, kendi topraklarını değil, ABD ve NATO üslerini koruma ve kollama altına alması nihayet sonuçlarını göstermiş ve bedeli iki yoksul köylünün yaşamı olmuştu. Silahlar bir kez daha halka yöneltilmişti.

Taban fiyatları sömürsü altında giderek yoksullaşan, emeğine emperyalizmin işbirlikçilerince el konulan köylüler, bu kez de savaş kurşunlarıyla karşı karşıya kaldılar. Küçükarmutlu gecekondu halkı uçaksavar bataryalarının yanı başında yaşamaya zorlanırken, İzmir'in Sütçü köylüleri de G-3 kurşunlarına hedef oluyorlar.

Biz, emperyalist savaş politikalarına ve halka açılan savaşa karşı çıkalım, örgütlenerek mücadele edelim, özgür bir ülke için emperyalist üsler kaldırılsın derken, Pentagon çıkarlarını korumak için halkımızın katledilmesine, sömürülmesine ve cepheye sürülmesine karşı çıkalım diyorduk.

Emeğimizin karşılığını alabilmek istiyorsak, emperyalizmin kazanacağı petrodolarlar için öldürülmek istemiyorsak, emperyalizme ve yandaşlarına karşı mücadele etmeliyiz. Bağımsız Türkiye sloganını gecekondu tarlalara daha yüksek sesle haykırmalıyız. Köylü kardeşlerimizin, gecekondu emekçilerinin, işçilerin, memurların, öğrencilerin, halkımızın horlanmasına, aşağılanmasına, katledilmesine seyirci kalmamalıyız. ★

nüşte de olsa, SEİA görüşülür ve pazarlık konusu yapılırdı. Özal iktidarının ABD işbirlikçiliğinin boyutları bir kez de burada görüldü. Bu tavır, yıllarca ABD emperyalizmine bağlılığı sayesinde başbakanlık koltuğuna oturmuş olan Demirel'i bile çileden çıkardı. Özal iktidarını, kendi üslubuyla, ulusal onuru, kişiliği zan altına almakla, hatta işbirlikçilikle suçladı.

Bush, 12 Eylül'de Temsilciler Meclisi'nde yaptığı konuşmada, Mısır'la birlikte Türkiye'den "cephe" ülkesi diye söz etmişti. Bush, Türkiye'yi Mısır'ın yanına koyuyordu. Ama bir fark vardı. Türkiye Irak'la komşuydu ve Irak'la sınırı olan tek NATO ülkesi olmasıyla, çıkacak bir savaşta aktif bir rol yükleniyordu. İş körfeze asker gönderilip gönderilmemesinde düşünülmemiyordu. ABD emperyalizmi, askerlerinin üslendirilmesi iznini meclisten eline alarak gelen Özal iktidarından, bunları bir cephe açarak kullanmayı talep ediyordu.

Dışişleri Bakanı Baker'ın da bulunduğu bir görüşmeye Özal'ın Bozer'i alması diplomatik bir skandaldan öte, ABD'ye neler verdiğini kendi bakanından bile gizleme çabasıydı. Özal'ın gazetecilere "Yine verdi gibisinden neler yazacaksınız? Ama vermedim." deyişinin altında hangi psikolojinin ve rahatsızlığın yattığını uzman bir psikoloğun çözümlemesi gerekmiyor.

Bush'un Özal'a, Türkiye'nin rolü üzerine hangi kararları dikte ettirdiği, ayrıntıları bilinmese de, sonuçta üç aşağı beş yukarı bellidir. Özal bunları yine BM kararları gölgesine sığınarak ifade ediyor. "BM'nin onaylaması şartıyla, Irak'a karşı girişilecek bir askeri müdahaleyi Türkiye destekleyecektir." Bu, Özal iktidarının emperyalist savaşı beklediğinin ve bunu halka karşı açılacak savaşa dönüştürme çabasının açık bir ifadesidir. "Bizim ekonomi savaşa dayanır." dediği gibi, Özal bütün söylemlerinde savaş beklentisini ortaya koyuyor. Özal iktidarının savaşa umut bağladığını ve çıkış için başka yolu kalmadığını söyleyebiliriz.

Emperyalizm, Ortadoğu'daki savaş krizi sonrası Türkiye'ye yeni bir rol vermeye hazırlanıyor. ABD Dışişleri Bakanı Baker'ın açıkladığı planla, NATO Genel Sekreteri Wörner'in Türkiye ile ilgili açıklamaları bu noktada çakışıyor. Emperyalizm, dünyanın en stratejik bölgelerinden olan Ortadoğu'da, kendi dışında ve istemediği bir gelişmeyi daha baştan önleyecek bir ittifaklar sistemi kurmayı bugünden kafasına koyuyor. Tahtları, taçları, işbirlikçi gerici faşist yönetimleri korumanın ve bölgeyi bunlarla elde tutmanın ittifaklarını bugünden oluşturmaya çalışıyor. Türkiye'ye bundan böyle, bir ittifak içinde bir İsrail, bir Mısır rolü veriyor. Özal iktidarı bu role girmeye çoktan hazır. Ülkeyi emperyalist savaşa ABD'nin peşinde bunun için sürüklüyor. ABD gezisi aynı zamanda, körfez krizinden sonra Ortadoğu'da ABD'nin Baker Planı ile oluşturmaya hedeflediği yeni güvenlik sisteminde Özal iktidarının yerini belirleme gezisidir. Bu geziyle ABD'nin bölgedeki jandarması olmasının işlemlerini her şeyiyle tamamlamıştır.

Bütün bu gelişmelerle, emperyalist savaşa karşı halkın muhalefetini örgütlemenin, bugün için Emperyalist Savaşa Hayır Komitelerini hayata geçirmenin önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. ★

KÜÇÜKARMUTLU HALKI SAVAŞA VE ASKERİ TESİS BAHANESİYLE GECEKONDU YIKIMINA KARŞI ÇIKIYOR

Küçükarmutlu, İstanbul'un göbeğinde bir gecekondu mahallesiydi. Orada halk var, orada halkın nabızı atıyor. Orada polis kurşunu, panzeri, mafyası, devletin bütün baskı araçları var. Orada direniş var. İki kez evleri başlarına yıkılıyor, defalarca kuşatılıp binlerce mermi sağnağı altında operasyonlara uğruyorlar. Bir şehit, onlarca yaralı veriyorlar. Karakollara, hapishanelere dolduruyorlar.

Oligarşi, 3 bin kondu, 12 bin kondulu ile uğraşiyor.

Oligarşi, hakkını, hukukunu, evini, canını, bir göz odalı yaşamını savunan insanlarla uğraşiyor. Uğraş da değil, savaş veriyor. Nerede baş eğme, hak, adalet arayışı varsa, orada ezmeye çalışıyor. Gözdağı bütün halka veriliyor. Oligarşi kötü örnek yaratmak istemiyor. Canı pahasına, ister bir karış toprağına, bir göz odasına, ister ezilmiş ulusal kimliğine sahip çıksın, isterse bir damla su için sokağa dökülsün, yoksulların kendi haklarını ve özgürlüklerini kendilerinin savunmasına tahammül edemiyor. Kenetlenmelerinden, birlik ve örgütlü biçimde mücadele etmelerinden korkuya kapılıyor.

Sadece Boğaz'ın villalarla çevrili lüksünü yoksul görüntüleriyle bozdukları için değil; onca kurşun, cop ve dozer darbesi Küçükarmutlu'luların başlarına bunun için yağıyor. "Bu

ülkede bizim de hakkımız var. Bir lokmasını da gele geçirmiş olsak, size geri vermeyec.ğiz." diyen halkın adalet isteyişini, orada sönsün, yayılmasın diye, faşizmin terörüyle boğmaya çalışıyorlar.

Dozerlerle yıkamıyorlar, mafya çeteleriyle yıldırıyorlar, polis panzer ve kurşunlarıyla baş eğdirmiyorlar.

Şimdi de savaş, konduların çatılarına pençelerini geçiriyor.

Egemenler emrettiler. "Küçükarmutlu yıkılsın, yerine uçaksavar bataryaları yerleştirilsin." dediler. Böylece, savaş daha Ortadoğu'da patlamadan, Küçükarmutlu'da yoksulların ellerinden özgürlüklerini, sofralarından ekmeklerini aldıkları günlerde başları üstünden evlerini söküp götürüyorlar. 3 bin kondunun birbirine yaslanıp sıkıştığı Küçükarmutlu uçaksavar batarya mevki seçiliyor. Yani üstüne basa basa haykırdığımız gibi, savaş önce halka karşı açılıyor.

Küçükarmutlu halkı, Ortadoğu krizinin başladığı günlerde, bütün halkın ortak duygularını dile getiriyordu: "Bu savaştan hiçbir çıkarımız yok. Bizden can, evlat, fedakarlık istemeyin." diyordu. Şimdi savaş, mahallelerine kadar girdi. Yuvalarını savunmak için "Emperyalist Savaşa Hayır" diyor. Mücadele için komiteler oluşturuyor. 2 Ekim'de sokağa döküldüler. 2000 kişiydiler. Kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk "Küçükarmutlu halkındır, asla

teslim olmayacağız." diye haykırıyordu, mahallede yaptıkları basın toplantısında.

Buralara uçaksavar yerleştirmek isteyenlere sormak lazım. Uçaksavar adıyla anılan yerde, 1950'li yıllarda aynı gerekçeyle yoksul insanların gecekondu yıkılmış, göstermelik olarak konulan üç-beş silah da bir süre sonra kaldırılarak gasp edilen bu araziler zengin kesimlere peşkeş çekilmişti. Şimdi buralarda çok katlı holding binaları yükselmektedir.

Bugün Küçükarmutlu üzerinde oynanmak istenen, tezgahlanan oyun tam da böyledir. Önce uçaksavar konulacak diye gasp edilen bu yerlerde, birkaç yıl sonra villalar, siteler dikilecektir. Alarke bu konuda iktidarı

ve belediyeleri sıkıştırmakta, maddi gücünü, nüfuzunu kullanmakta, Narin Sitesi'nde gerçekleştirdiği "Alkent" gibi bir siteyi burada da hedeflemektedir.

Küçükarmutlu halkının bölgeden uzaklaştırılması ve yerlerinin gasp edilmesi için, körfez krizi bahane edilerek, savaş halli kargaşasından da yararlanılarak askerler kullanılmak istenmektedir. Böylelikle, bölgede gözü olanların yolu düzlenmek istenmektedir.

Eğer Boğaz'a illa da uçaksavar yerleştireceğiz diyorlarsa, buyursunlar, iki yüz silahlı adamıyla belediyenin karşısına dikilen, iktidar üzerinde nüfuz kullanarak çıkartılan kararnamelerle yıkımları durdurulan Uyum Villaları'nın tepesine kursunlar uçaksavarlarını.

Her şeyin bedelini milyarlarla ölçenler, bu ülkenin topraklarını Arap şeyhlerine peşkeş çekenler bilmelidirler ki, bu toprakların bedelini burada yaşayan insanlar kanlarıyla, canlarıyla, acılarıyla ödemişlerdir.

Bunları yapanların niyetleri son derece açık. Bu oyunlar daha önce de denendi Küçükarmutlu üzerinde. Fakat başarıya ulaşamadılar, ulaşamayacaklar. Tüm Küçükarmutlu halkı, kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısıyla, gençle, çocuğuyla başını soktuğu evini, yuvasını koruyacaktır.

Küçükarmutlu halkı bu oyunları bozmaya kararlı olduğunu, yine yiğitçe direneceğini 2 Ekim günü gerçekleştirdiği protesto gösterisiyle kanıtladı. Devrimci Sol Güçlerle omuz omuza, siyasi iktidarı ve savaş vurguncularını bir kez daha uyardı. Bir kez daha egemenlere "Karşınızda kabullenilenler değil, direnenler bulacaksınız." diyordu Küçükarmutlu'nun yoksul ve onurlu insanları. ★

Küçükarmutlu halkı kendisine açılan savaşa karşı onurlu bir direniş örneği verdi.

Vatanseverlik Oligarşiye Rüştünü İspatlayarak Övgüler Düzmekse Biz Vatan Hainiyiz

Burjuva basını savaş kışkırtıcılığına devam ediyor. Halka açılan savaşla birlikte yıllardır bir sağa bir sola savrulan "aydınlar", köşe yazarları da bu politikayı benimsetmek için var güçleriyle kalem sallarken çizmeyi aşıyor ve kalemlerinden çıkanı görmez hale geliyorlar. İş devrimcileri, yurtseverleri vatan haini ilan etmeye kadar varıyorlar. Ortadoğu'nun emperyalizm tarafından paylaşılacak istenmesine karşı çıkanları, petrol varillerinden daha çok kâr elde etmek için halkların savaşa sürüklenmesini reddederek buna karşı mücadele edenleri baldırı çıplaklar olarak niteliyorlar. Utanma duygusu kalmayanlar, utanmazca devrimcilere saldırı bayrağı açıyor, aşağılık bir oyunun başrolüne soyunmaya çalışıyorlar. Kalemleri, parayı veren sahiplerinin istediği gibi yazıp çiziyor. Ahlaksızca, en büyük sahipleri oligarşiye yaranma yarışına giriyorlar.

Cengiz Çandar, 28 Eylül tarihli Güneş Gazetesi'ndeki köşesinde "tehlikenin ABD'de değil, içeride" olduğunu anlatmaya çalışırken, "Muammer Aksoy, Çetin Emec, Turan Dursun ve Hiram Abas... Öldürülüş yöntemleri aynı. Falancayı şu, filancayı bu öldürmüyor. Her birini öldüren odak aynı. Bu oyunu kimseye yutturamazlar..." derken 12 Eylül'ün etkisinden kurtulamıyor. Yılların tekerlemesine dört elle sarılarak "sağ ve sol terör" edebiyatı yapıyor. "Terörü" kaynağından ve amaçlarından kopararak, egemen sınıflara "Biz sağ teröre de, sol teröre de karşıyız." mesajını vermek istiyor. Ülkemizin emperyalist savaşın peşinden sürüklenmek istenmesine karşı çıkanlar için, Hadi Uluengin'in "baldırı çıplak işi" dediğine, Çandar da "Türkiye'nin uluslararası politikada öne çıkmasını çekememe" diyor ve ekliyor: "Bunu yapmak vatan hainliğidir..."

Çandar 12 Mart öncesi, "Bağımsız Türkiye", "NATO ve ABD Üslerine Hayır" diye yolları aşındırıyordu. O zaman bunları söylememek vatan hainliği idi. NATO'dan, ABD'den yana olmak vatan hainliği idi. Böyle yazmış, böyle söylemişti Çandar. 12 Mart balyozundan sonra, diğer küçük burjuva aydınları gibi, inkarcılığı, yalınlığı, dönekliği tercih etmiş, söylediklerini, yazdıklarını bir kenara bırakıvermişti. Karakteri gereği, zor önünde "vecd ile secde etmeye" ilk 12 Mart'la başladı. O dönem "aydınlar" arasında moda olan silahlı devrim cephesine saldırının tohumlarını ekmeye başladı. Önce tribüne çıkarak "tarafsızlığını" ilan etti. Sonra örgütsüzlüğün ve tek başına kalmanın yararlarını keşfetti. Suya sabuna dokunmamak esas felsefesi oldu. Halka giderek yabancılaşmaya, yozlaşmaya başladı. Tepeden bakan, horlayan, her şey benim etrafımda diyen bir tavır tercih etti. 12 Eylül kapısını çaldığında ise, bir kez daha savruldu. 12 Eylül ne istiyor ve ne bekliyorsa onu kabullendi. Kalem tutmanın bile riskli hale geldiği bir dönemde, karşısında zoru görünce, "süratle ruh hali değişti". Yeni yeni kimlikler aramaya başladı. Kişilişizleşti. Onun için tek kişilik vardı;

efendilerinin istediği gibi düşünmeli, yazmalı, onların ve kendisinin çıkarlarına zarar verilmesinin önüne geçmeye çalışmalı, kaleminden çıkanlar efendilerini memnun etmeliydi. O yüzden de maaşını verenlere karşı sadakatini her fırsatta ortaya serdi.

Çandar ikiyüzlü bir tavırla, bu süreçte ülke içi gelişmelere bulaşmamaya özen göstererek Humeyni'yi keşfetti. Artık onun için varsa yoksa Humeyni'yd. Sözde ABD emperyalizmine karşı olma adına yapıyordu bunu. Günleri "Aşure ve Kerbela"yla geçip gitmeye başlamıştı. Gelişmelerin önünde değil, arkasındaydı. Ortadoğu'yu sarsan İran Devriminin heyecanı ciltler dolusu anti-emperyalist kitaplar yazdı. Heyecanı geçtikten sonra, şimdi Ortadoğu'daki ABD hegemonyasına karşı çıktığı için tavrı aldığı Arafat'a ve Filistin Devrimine sarıldı. İran'dan sonra Filistin Devrimi Çandar için yeni bir heyecan olmuştu. O zamanlar ABD emperyalizmine karşıydı. Her şeyin odağında bu kez de Filistin Devrimi vardı. Gordion düğümü gibiydi; o düğüm çözüldü mü her şey bitmiş olacaktı...

Ortadoğu uzmanı olmuştu şimdi. Asil Nadir'in gazetelerinden birine kaplandı. Bir köşe de bulmuştu kendisine. Yine geçmişten vazgeçti. Bu kez, oligarşiye rüştünü ispatlaması için, siyasi iktidarın

emperyalist savaştan yana olan politikasına tam destek vermesi gerekiyordu. Ne savaş politikasının halkımıza bindirdiği ekonomik yük, ne halkın emperyalizmin çıkarlarının emrine verilmek istenmesi, ne Armutlu'daki gecekondu halkının tepesine yerleştirilen uçaksavarlar, ne de NATO üssü yakınından geçtiği için öldürülen yoksul köylüler onu ilgilendiriyordu. Kalemini ve kişiliğini satmıştı bir kez. Ha bir kez, ha bin kez, dercesine devrimcilere saldırmaya başladı. Dönekliğine ihaneti ekledi. Halka ihaneti... Kendi gibilerinden ne sosyalizm, ne de kapitalizme bir yarar gelmeyeceğini bir kez daha ortaya koydu.

O yediği ekmeği hak etmeliydi şimdi. Bunun için de Asil Nadir'in ve siyasi iktidarın istekleri dışına çıkamazdı. Halkın duygularını sömürerek araladığı şöhret kapısının açık kalması için güçlü olandan, yani oligarşiden ve ABD emperyalizminden yana olmalıydı. Dünyadaki rüzgarlar bu yana doğru esmeye başlamıştı. Öyleyse "rüzgar gülü" olmanın gerekleri yerine getirilmeliydi. "Fırl fırl alıcı kuşların" halkın tepesinde dolaştığı bir dönemde, o alıcı kuşlardan yana olmayı tercih etti. Bir kez daha savrulmuştu. Dün olduğu gibi bugün de oligarşiden yana savrulmuş, yarın nereye, nasıl savrulmasının doğru ve kendisi için hayırlı olacağını hesaplarını yapmaya başlamıştı.

Yıllardır karşı çıkar gibi görüldüğü ABD emperyalizmine olan hayranlığını dile getirmeye başladı. Geçmişte vatan haini dediklerinin yanı başında yer aldı. Bir o yazdı, bir Hadi Uluengin. Asil Nadir ve oligarşi için halka açılan bir savaşın yanında secde yarışına girdiler. Oligarşinin on yıldır yapamadığını yapmak için kalem oynatmaya başladılar.

Şimdi devrimcilere, yurtseverlere vatan haini diyor. 12 Eylül'ün haksızlıkları

na karşı çıkanlara, halkın adaletini savunanlara vatan haini diyor. Ne için? 12 Eylül'ün haksızlıklarına, işkencelerine, baskılarına, terörüne, katliamlarına karşı çıktıkları için... Yılmadıkları için... Sinmedikleri için... Halkın adaletini savundukları için... Bağımsız Türkiye dedikleri, ikili anlaşmalar yırtılın, NATO'dan çıkılın dedikleri, emperyalist paylaşım savaşına karşı çıktıkları, halkın emperyalist bir savaşta, emperyalizm için ölmesini istemedikleri, savaş yanlısı politikalar sonucu toplumsal muhalefeti ezmenin hesaplarının yapıldığını söyleyip bunlara karşı mücadele ettikleri için... Pervasızca saldırmaya başladı. Halka ve devrimcilere yönelik saldırı ve karalamaların bedelsiz olacağını düşünerek yazmaya koyuldu. Ancak Çandar da, devrimcileri karalamasının hesabını vereceği günlerin geleceğini aklından çıkarmamalıdır.

Biz, soldan oligarşinin kucağına savrulmadık. Biz halka karşı suç işleyenlerden hesap sorulacağını her zaman söyledik. Bağımsız bir Türkiye için emperyalizmle tüm köprülerin atılması gerektiğini dün de söyledik, bugün de söylüyoruz. NATO'ya, ABD emperyalizmine dün de karşı olduk, bugün de. Haklılığımızı halkın mücadelesi ve çıkarlarıyla bütünleştirdik. Biz oligarşinin değil, halkın yanında, halkın içinde olduk. Vatanseverlik adı altında, vatanın ABD emperyalizmine pazarlanmasını savunmadık. Halka açılan savaşın kalemlerinde cephesine geçmedik.

Bugün vatanseverlik bağımsız bir Türkiye istemek, bugün vatanseverlik baskıya, zulme, sömürüye karşı çıkmaktır. Halkın Kuveyt Emiri'nin verdiği üç milyar dolarlık sadaka için ölmesine karşı çıkmaktır. Savaş hali uygulaması denilerek bütün ekonomik-demokratik hakların askıya alınmak istenmesine karşı mücadele etmektir. ★

Emperyalizmin Sözcüleri ve İşbirlikçileri

Çocukları İkna Edemeyeceksiniz

Ortadoğu'da savaş rüzgarlarının estiği bir sırada, eşzamanlı olarak çocuk yaşamını korumak amacıyla Dünya Çocuk Zirvesi gündeme geldi. Savaş zirvesi için bir araya gelen kapitalist devlet adamları, fırsat bulmuşken, Çocuk Zirvesi'nde de boy gösteriyorlar.

Çocuk yaşamını, daha ötesi insan yaşamını korumakla savaş arasındaki zıtlık o kadar keskin ki, ister istemez bunun bir komedi mi, yoksa insanlık dramı mı olduğu sorusu aklılara takılıyor. Oysa yapılacak bir şey yok. Uluslararası kapitalizm, hazırladığı her komedi senaryosunu bir drama dönüştürüyor, her dramı da komedileştiriyor.

Ortaya serilen rakamlardan, yüreklerle dokunan konuşmalardan sanılır ki, kapitalist dünyanın patronları elbirliği etmişler, ölme ve hastalıklara aday yüz milyonlarca çocuğa yaşama yeniden dönüş müjdesi verecekler. Dünyada her gün, sadece ölümlenebilir hastalıklardan 40 bin çocuğun öldüğü, bu ölümleri engellemek için de 2.5 milyar doların yettiği açıklanıyor. Yılda 1.5 milyon çocuğun kıyamattan öldüğü bildiriliyor. Bu rakamlar

n cumhurbaşkanı, devlet başkanı sıfatlarını kullanarak dokunaklı sözlerle dökenler, içinde yaşadığımız aynı günlerde, Irak'a ve Iraklı çocuklara ambargo koyarak, onlardan bebek maması bile esirgeme gaddarlığını da pekala yapabiliyorlar.

Petrol çıkartan yanında Iraklı çocukların yaşamının lali mi olur!.. Onlar elbette kızamıklı çocuklara sevgi duyacaklar... Binlerce çocuğun tepesine gönderdikleri bomba ile çocuk sevgisi nasıl bir araya gelebilir!.. Onların gözünde ne Iraklı, ne Filistinli, ne Hiroşimalı çocuklar çocuk değildir, sadece düşmandır.

Çocuk yaşamından söz ederken, sadece bulaşıcı hastalıklardan ve kötü beslenmelerden söz etmelerinin nedeni budur. Halepçe'de kimyasal silahlarla ölen yüzlerce, binlerce çocuk kapitalist dünyanın kanını sızmaz. Filistin'de İsrail kurşunlarıyla can veren küçük generaller onların gözünde küçük birer anarşistten başka bir şey değildir. İşgal sırasında Viyetnam'da, halen de Uzakdoğu'nun randevuevi diye tanımlanan Tayland vb. ülkelerde 10-12 yaşlarından başlayan bir kız çocuğu kuşağı, emperyalizmin

kirli elleri için çocuk sınıfına girmiyor, başlı başına bir fahişe kuşağı anlamına geliyor.

Ya Türkiye'ye ne demeli? Cumhurbaşkanının Çocuk Zirvesi'nde dokunaklı sözlerle şov yaptığı günlerde, Ankara'nın göbeğinde DAL işkencesi altında bir ananın daha doğmamış bebeği katlediliyor ve bunu yapan işkenceciler basının karşısına çıkıp "Bu hanımefendinin kaçınıcı düşüğü?" diye utanmazca alay ediyorlar.

Bir yandan bunları söyleyenler, diğer yandan da Emek Çocuk Kulübü'nü kapatıyorlardı. Emek Çocuk Kulübü'nün tek suçu, haksız bir savaşa karşı çıkmak, özgür bir dünya istemektir. Bırakalım dilenen, okula gitmeyip bilet satan, 8-10 yaşında bileğine kelepçe takılan çocukları, Güneydoğu'nun kaç köyünde, kaç çocuk terörist diye katlediliyor? Anasının, babasının gözü önünde 5-6 yaşındaki çocuklara şubelerde işkence yapıldığı unutulmadı.

Özal'ın Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin iki maddesinin altına imza atmaması boşuna değildi. Bu maddelerden biri -faşizmin yetkililerinin hiç hoşlanmadığı- insan hakları maddesiydi. Diğer ise, her çocuğun kendi ulusal kimliği ile eğitim görmesi maddesiydi. Özal bu maddeyi de imzalamadı...

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin Çocuk Zirvesi'ndeki şovları geri bırakılmış ülke çocuklarını ikna edemeyecek. Binlerce küçük, mezarlarıyla, işkence ve baskıyla dolu hafızalarıyla, kaybettikleri, zindanlara atılan ana baba acılarıyla, kıracası, sadece nefretle onları anıyorlar, anacaklar. ★

DEVİRİMCİ KANI İSTEMEK İLHAMİ SOYSAL GİBİ BİR "DEMOKRAT"IN ÜSTÜNE VAZİFE OLMAMALIYDI

Temmuz 1990 tarihli Görüş Dergisi'nde yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazınızı okuduk. Her satırında küçük burjuva kaypaklığının, ikâyüzlülüğünün ve devrimcilerle faşizmden daha fazla olan düşmanlığın sintığı bu yazınızı okuyunca çok şaşımadık. Ama yine de midemizi bulandı...

Sizin gibi aydın geçinenlerin genel karakteri bizlerin yabancıları değil. Kullandığınız üslup da. Ama söz konusu yazınızla birtakım eylemleri bilerek birbirine karıştırıp bilinçleri çarpıtmaya çalışmanıza sessiz kalamazdık.

Nasıl olur da, bir Muammer Aksoy'un öldürülmesiyle bir işkencecinin cezalandırılmasını aynı çizgideki eylemler olarak niteleyebilirsiniz? Bedrettin Cömert, Bedri Karafakioğlu ile İsmail Gerçeksoz'u nasıl bir tutabiliyorsunuz? Biz devrimciler Bedri Karafakioğlu'nun cenazesini kaktırken, İsmail Gerçeksoz gibi faşist beyinlerin kalemleri faşist çetelere yeni Karafakioğlu'ları hedef gösteriyordu. Ne çabuk "unuttunuz"? Bu tavrınız her şeyden önce onların dürüst, demokrat kişiliklerine saygısızlıktır. Bedrettin Cömert'i, Bedri Karafakioğlu'nu, Doğan Yurdakul'u öldüren kurşunlar, İlhan Darendelioğlu'nun kaleminin yönlerdirdiği eller tarafından sıkıldı. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Ama "tarafsızlık" adına bu gerçekleri çarpıyorsunuz.

Kimin katillerini kimden soruyorsunuz? İlerici-demokrat aydınları, bilim adamlarına yönelik cinayetleri, 12 Eylül öncesi sivil faşist çeteler eliyle gerçekleşen faşizm, bugün bunu MİT, Kontraçiller eliyle yapıyor. Muammer Aksoy'un katledilmesi bunun en son örneği ve geçmişte olduğu gibi bugün de Cömert'leri, Karafakioğlu'ları, Aksoy'ların cenazelerini sizin "anarşist", "terörist" dedikleriniz sahip çıktı, çıkıyor. Hem de işkence, gözaltı, kurşunlanma pahasına. Ya sizin gibi demokratlık oynayan "aydın"lar nerede?

Ve bugün faşist kanların, bakanların, polis müdürlerinin, işkencecilerin haykırdığı "Kanları Yerde Kalmayacak!" sözlerinin neden yerine getirilmediğini sorarak, objektif olarak devrimcilerin kanının dökülmesini istiyorsunuz. Bu tavrınız "aydın" düzeyinizi, daha doğrusu düzyeysizliğinizi gösteriyor. Ama yine de "teröristleri" yanlış adreste arıyorsunuz. Onları halkın adaletini uygulayanların içinde değil, Özel Tim'de, çeteli kuvvetlerde, Özel ordularda, MİT'te, siyasi poliste ve nihayet iktidarda arayın. İstemediğiniz kadranı bulacaksınız.

Evet, siz bu yazınızla sıradan bir burjuva demokratı bile olmadığınızı, "faşizm" olarak nitelediğiniz 12 Eylül'ün yarıdakçısı konumuna geldiğinizi belgeliyorsunuz. 12 Eylül cuntasına faşist demeniz hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü siz 12 Eylül faşizmine başkaldıranları, can pahasına mücadele ederken dağlarda, sokaklarda, işkencehanelerde katledilenleri "anarşist", "terörist" olarak görüyor, işkenceci katilleri ise faşizmin ağzıyla "şehir" olarak niteleyorsunuz. Bu faşizmin borazanlığını yapmak değil de nedir? Evet, siz Hitler faşizmine methiyeler duymuyorsunuz ama 12 Eylül faşizminin sivil devamı olan bu iktidardan devrimcilerin kanını istiyorsunuz. 12 Eylül faşizminin bile on yıldır asmayı göze

alamadığı Devrimci Sol tutsaklarının hala yaşıyor olmasını hazmedemediğiniz gibi, bir kısmının firar etmelerinden de telaşa kapılıyorsunuz. Korkacak bir şeyleriniz mi var Sayın Soysal?.. Faşizm ve onun eli kanlı işkencecileri korkuyor çünkü halka verecek hesapları çok fazla. Peki, siz niye telaşa düşüp, isteri nöbetine tutulmuş gibi haykırıyorsunuz, niye kızırıyorsunuz hükümete, "Elinizde tutamıyorsunuz!" diye? Yoksa bilmediğiniz gizli kapaklı işlerinizi mi var? O zaman paniğe kapılmakta haklısınız. Çünkü siz de çok iyi bilirsiniz ki, halka karşı işlenen suçlar, hele hele ihanetler hiçbir zaman halkın adaletinden kurtulamaz. İşte Nihat Erim, işte Albay Durmuş Akşen, işte Komiser İbrahim Çağlar... Halka karşı işledikleri suçların cezasını çekmişlerdir. Durmuş Akşen 12 Eylül faşizminin cezaevleri cephesinde tutsak devrimcilerle yıllarca yapılan işkencelerin planlayıcısıdır. Komiser İbrahim Çağlar yoldaşımız Mustafa Işık'ı gözaltına aldığı 2. şubede katleden ve işkencecilikte adı "taşakçı"ya çıkmış bir mikroptur. Ama sizi bunların kim oldukları ve niçin cezalandırıldıkları pek ilgilendirmiyor.

"Kanı yerde kalmaması!" diye haykırıyorsunuz. "Katiller niye bulunmuyor?" diyorsunuz. Faşizmin "Kanları yerde kalmayacak!" sözlerinin palavra olduğunu söyleyerek, çok yakın tarihimizde, 1988 1 Mayıs öncesinde, Okmeydanı'nda yoldaşlarımız Öztürk Acarı ve Salih Kul'un vahşice yakılmasını, Tuzla'da dört TKP/ML, Cihangir'de ise iki SHB militanının katledilmesini örtbas etmeye çalışıyorsunuz. Ama belki de bu kadar devrimci kanı size az gelmiş olabilir. Şunu bilmenizi isteriz, faşizmin propaganda aleti oluyorsunuz...

Hiç merak etmeyin Sayın Soysal, burjuvazi kirçidir, "kanları yerde bırakmamak" için hiç de sizin dediğiniz gibi boş durmuyor. Verdiğiniz rakamlardan da görüldüğü gibi, her gün dağlarda, sokaklarda ve işkence tezgahlarında onlarca devrimciyi, ilericiyi, yurtseveri katletmeye devam ediyor. Ama faşizmin bu kan içiciliği sizi tatmin etmiyorsa, buyrun dökülen kanları siz temizleyin. O üstün zeka ve yeteneklerinize, belki yeteneksiz ve yetersiz akıl hocalarından oligarşiyi kurtarıp işkencecilerin, faşistlerin kanlarını yerde bırakmazsınız.

Burjuvazinin "sosyalist" etiketli dergilerde bile devrimcilere saldırdığı, günümüzün gençlik rüzgarı da geçicidir. "Aydın" ve "demokrat" maskesiyle bu rüzgara kapılanları o partili yetenekleriyle, ya da o gerici rüzgarın tükeneceğini de bugünden görmesini dileriz. ★

25 Eylül 1990

Devrimci Sol Davası Tutsaklarından
Baki ALTIN Sadettin GÜVEN

Öldürülen kim olursa olsun, garip bir biçimde kimsenin üstlenmediği, üstlenmeye kalkışanların duyulmadığı, bilinmediği ve üstlenmeye kalkışalar bile onlara inanılmadığı söz konusu siyasi cinayetlerin sahipleri veya sahibi, Türkiye'nin uluslararası sahnede öne çıkmasını dinamitlemek isteyen bir "vatan haini"nden başka nedir ki?

Bir sivil Cumhurbaşkanı'nın yönetiminde, dünyada boy gösteren bir ülkeyi çökertmek ve bulundugu noktada tutmak amacıyla başka neyle açıklanabilir bu cinayetler?

Kemalistlerden olu, açık. Oysa, oldu-Amerikan emperyal rölüs yöntemleri ratını tekrarlayarak birbirinin aynı nin tarafsız kalması Falancayı şu, fi-kee jandarmalığı" lancayı bu öldürmesini istemekte müyor. Herbirini ajan olduğu gerekçe öldüren odak ay di m ni. Bu oyunu kimseye yutturamazlar...

Tutulu... değişim meci miş "yüzyıl dükalığı" rak ayakta kalabile bir "iç mihrak" in seni saldınsı altın irak la savaş tela daha zarar verici bir durum bunden ç takinmaktadır.

Dergimize gelen, Devrimci Sol Davası tutsaklarından Baki Altın ve Sadettin Güven'in Temmuz '90 sayılı Görüş Dergisi'nde İlhami Soysal imzasıyla yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazıya gönderdikleri, 25 Eylül 1990 tarihli tepki yazısını yayınlıyoruz.

Görüş Dergisi Yazı İşleri Müdürü Sayın Erdal Şahin Biz devrimciyiz ve derginizin kimliğini öğrenmek istiyoruz.

Görüş Dergisi kendini siyasal yelpazenin neresinde tanımlıyor?

Özellikle Temmuz 1990 sayılı Görüş Dergisi'ni okuduktan sonra bu soru aklınıza takılmaya başladı. Söz konusu sayıda, İlhami Soysal imzasıyla yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazıya, kendini "sol", "sosyalist" diye tanımlayan bir derginin sayfalarında yer verilmiş olması, haklı olarak bizleri derginizin kimliğini yeniden düşünmeye zorladı.

Evet, sol içerisinde ideolojik ayrılıklar gereği tartışmalar, polemikler olabilir, olmalıdır da. Bu, mücadelelerin bir gereğidir. Ama bu polemiklerde siyasi, sosyalist bir literatür kullanılır. Bunlar yazmayı gerektirmeyen kurallardır ve yayının kimliği ile açıktır. Ve oluşturulan sosyalist geleneğin ürünüdürler. Görünen o ki, devrimci geleneklere, sosyalist değerlere saygılı olmak sizi pek ilgilendirmiyor. İlgilendirdiğini düşündüğümüzde, yoksa "sekte", "dogmatik" olmaktan korkup vaz mı geçiyorsunuz? Öyle ya, sosyalizme, devrimci değerlere saldıranın, küfredenin "moda" olduğu günümüzde, bu değerlere sahip çıkmak, sosyalizmi savunmak "sektecilik", "dogmatizm" sayılıyor sizin cemahta...

Sosyalist basını burjuva basınından ayıran en önemli fark objektif olmaktır. Ama anlaşılan Görüş Dergisi bu ilkeyi hiçe sayıyor. Sayfalarında - ne adına olursa olsun - burjuva kalemlerine, faşizmin yarıdakçılarına yer vermesi başka ne anlama gelir ki!

Bir yandan sol parti çalışmalarına katılacak ve "birlik" faaliyetlerini sürdüreceksin, diğer yandan, kendi dışındaki solu "terörist", "anarşist" ilan edeceksin. Bunun adı ilkesizliktir, resmi söylemin kuyruğuna takılmak ve böylece iktidardan icazet dilemektir.

Lafa geldi mi, mangalda kül bırakmayan, en büyük "sosyalist" olan sizlerin burjuvaziden icazet dilemesi bizim için şaşırtıcı değil. Yıllardır bunun teorilerini yapıyorsunuz ve bu sizin mücadele çizginiz haline gelmiş. Fakat "sosyalist" kimliğinde çıkan derginizi devrimcilere küfredilen bir kürsü olarak kullanmayı ne ile açıklayacaksınız, hesabını nasıl vereceksiniz, hiç düşündünüz mü?

Gorbaçov'dan devşirdiğiniz "açıklık" politikası, derginizin sayfalarını devrimcilere küfürname yazılan bir platforma çevirme hakkını size vermez. Yok, eğer bu hakkı kendinizde görüyorsanız ve silahlı mücadele yürüten devrimcilerle bir derdiniz varsa, o zaman iktidardakileri kendi kaleminizle kendi adınıza söyleyin, burjuva kalemleriyle değil.

Hem "sosyalist" geçinip, hem sosyalizmi için canlarını veren devrimcilere 12 Eylül'cülerin ağzıyla saldıranlara kapılarınızı açmanız doğrusu bir Gorbaçov ahlakının gereği olmalı. Burjuvaziye akıl hocalığı yapanların, faşizmin yarıdakçıların ardına sığınarak politika yapmak bugüne kadar kimseye yarar sağlamadı, bundan sonra da sağlamayacak. Bunu bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Bir İlhami Soysal'ın "görüş"ü bizi bağlamaz diyemezsiniz. O zaman Milliyet gibi, oligarşinin akıl hocalarının bol olduğu bir gazetede değil de, neden Görüş'te diye sorarlar insana. Görüş Dergisi Yazı İşleri Müdürü olarak böyle bir sorumsuzluğu paylaştığınız için tavrınızı kiniyoruz.

25 Eylül 1990

Devrimci Sol Davası Tutsakları Adına
Baki ALTIN Sadettin GÜVEN

Topluşsal süreç artık oligarşinin istediği gibi ve kendi kontrolünde gelişmiyor. Ne halk, 12 Eylül sürecinin en sesine vurulup ekmeği alınan o eski halk, ne de devrimciler "kökünü kazıdık", "bitirdik" diye böbürlendikleri gibi üst üste darbeler yiyen, yenilgi koşullarının kaçınılmaz tahribatıyla boğuşan ve yaşam savaşı veren o devrimciler. Sınıf mücadelesinde o sayfa kapandı. 12 Eylül faşizminin baskı

ve terör rüzgarının sınıf mücadelesi sahnesinden sürüp attığı halk, bugün yine devrimcilerle birlikte sahnenin ortasında. Artık oligarşi her şeyi kendine göre ölçüp biçen, alternatifli bir güç değil. Karşısında devrimciler, Devrimci Sol Güçler var. Toplumsal muhalefetin ve devrimci mücadelenin gelişimiyle doğru orantılı yükselen sınıf mücadelesinde hak arayışı için sokağa dökülen, işçisiyle, memuruyla, köylüsüyle, gecekonducusuyla, gençliğiyle, yurtseverleriyle halk var. Ve oligarşi ne emperyalist savaş gerginliğiyle birlikte giderek derinleşen krize çözüm bulabiliyor, ne de bugün halkın desteğini kazanmış politik alternatifler yaratarak bu gelişmenin önüne geçebiliyor. Yıllar önce buruşturup çöpe attığı Ecevit'e el uzatması çaresizliğin bir ifadesidir. İktidar partisi dahil düzen partilerinden hiçbirisi bugün halkın desteğini kazanma ve umudu olma yönünde atak yapabilecek dinamiklere sahip değildir. 12 Eylül iflasının yaşadığı, (varlığını anayasası, yasalarıyla ve kurumlarıyla koruyorsa da) kurumlarını ve yasalarını devrimci mücadele ve halkın muhalefetinin aşındırdığı süreçte, 12 Eylül zemininde vücut bulan partilerin de iflas bayrağını çekmesinden daha doğal bir şey olamaz.

Çelişki gibi görülebilir. Ama 12 Eylül'ün iflas sürecinde oligarşi yeni bir 12 Eylül'e özlem duyuyor ve hızla bunun adımlarını atıyor. Bu aşamada başka çıkış yolu yok. Eşikteki emperyalist savaş bunun için iyi bir fırsat oldu. Ama oligarşi ne tarihi tekrerrüt ettirebilir, ne de bugün 12 Eylül'ün kısa sürede başardığı "huzur", "güven" ve "istikrar"ı bulabilir.

12 Eylül "anarşi", "sağ sol terörü önleme", "kardeş kanını durdurma" demagojisi üzerinde yükselmiş ve geçici de olsa halkın elini kolunu bağlamada azımsanmayacak başarılar elde etmiştir. O dönem oligarşinin ve düzenin koruyucusu ve kollayıcısı ordu, halkın içinde bulunduğu bu psikolojik durumu, "can güvenliği" sorununu sömürerek, belli bir program, ön hazırlık ve moralle, rahatlık içinde iktidar koltuğuna oturmuştu.

Bugün çok farklı bir süreç yaşanıyor. Halkın çoğunluğu emperyalist savaşa karşı ve giderek devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin müdahalesiyle bu tepkisini dışa vuruyor. Açtığı yeni bir 12 Eylül sürecinde, Özal iktidarının karşısında savaş istemeyen ve haklarını arayan, sokağa dökülen bir halk ve bunu örgütlü ve birleşik bir güce dönüştürmeye çalışan örgütlü bir devrimci mücadele bulunuyor. Oligarşinin elinde ise, halkı nötralize etmede kullanacağı öyle önemli bir demagoji malzemesi olduğu da söylenemez. Bu noktada, oligarşinin 12 Eylül'e göre zeminini çok daha çürük ve bir kılıç darbesiyle her şeyi çözebileceği gibi değildir. Bu işin odağına oturacak ordu ise 12 Eylül yıpranmışlığını ve demoralizasyonunu kaldıramamıştır. 12 Eylül'ü 12 Eylül'cülerin bile savunamaz duruma geldiği, "Ne yapalım, istemedik ama başka çare yoktu." yollu utangaçça açıklamalara başvurulduğu noktada, başka türlü olması da

SÜREÇ

Devrimci Mücadelenin Hızlı Gelişiminde Biçimleniyor

beklenmemelidir.

Süreç bu çatışma ekseninde derinleşiyor, giderek daha da derinleşecektir. Süreç böyle geliştiği noktada, devrimciler, Devrimci Sol Güçler adımlarını, bugünden daha büyüğüne gebe olan çatışmaya göre atmak zorundadırlar. Bugün oligarşi halka savaş açmış olsa da, savaş provaları, 12 Eylül gösterileri yapsa da, emperyalist savaş karşısında halkın tepkilerini örgütlemek isteyen dernekleri kapatılsa, toplu gözaltı ve tutuklamalara yönelse de, 12 Eylül'de kazandığı moral üstünlüğe sahip değildir. Bir yanı sıra, dozunu artırdığı baskı ve terörünün altında, giderek devrimci güçlere ve halk muhalefetine kaptırdığı bu psikolojik-moral üstünlüğü ele geçirme isteği vardır. Her devrimci eylemden sonra binlerce polisin İstanbul caddelerine ve sokaklarına yayılması, halka gözdağı verilmesiyle kalkılması doğrudan bununla ilgilidir.

Aslında siyasi şube polislerine sakal bıyık kesme ve tip değiştirme talimatnamesinin yayınlanması polisin psikolojik durumunu yansıtır. Ama en ilginç olanı, MİT görevlilerinin hedefte olduğu ve korunması gerektiğinin burjuva basınında tartışılması üzerine, bir MİT'çinin "MİT korunmaya muhtaçsa, devleti kim, nasıl koruyacak?" deyişinde ifadesini buluyor.

Bugün oligarşinin güçlerine vuran devrimci eylemlerle birlikte, hayatın her alanında yaratılan ve yaratılmasında önemli yol alan direnme geleneklerine daha sıkı sarılmak, yeni direniş mevzileri kazanmak, devrimci eylemleri yaygınlaştırmak, süreklileştirmek gerekiyor.

Devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin ve ulusal hareketin örgütlü mücadeleye yarattığı, oligarşi karşısındaki psikolojik-moral üstünlük, örgütlenmede ve mücadeleyi yükseltmede önemli bir avantajdır. Bu avantajı yeni direniş mevzileri kazanmada iyi kullanmalıyız.

Siyasi polis ve MİT, devrimci mücadele karşısında her yola başvuruyor. Ama yine de başarısız ve acizdir. En önemlisi, devrimci eylemlerin sürekliliği karşısında bir şey yapamamasıdır. Hıram Abas olayından sonra bu çok açık görülüyor. Bir MİT yetkilisinin, MİT'in, siyasi polisin ve İçişleri Bakanı'nın yaptığı birbiriyle çelişen, hiçbir şey ifade etmeyen açıklamaların alaya alarak, "Ardah'nın söyledikleri, zaten örgüt bildirisinde var." deyişi burjuva basınına esprî malzemesi oluyor. Henüz ortada yapılan çok şey de yoktur. Ama daha çok şey yapıldığında ve direniş gelenekleri yaygınlaştırıldığında, oligarşinin devrimci mücadele karşısında ne duruma düşeceği de ortaya çıkıyor. Oligarşinin gücü yaygara ve gözdağına dayanıyor derken anlatılmak istenen bundan başka bir şey değildir. Bildiride ismi geçti diye Evren'e onlarca koruma daha verilmesi başka türlü açıklanamaz.

Buradan oligarşinin gücünün küçümsendiği gibi bir sonuca varılmamalıdır. Ama 12 Eylül sürecinde, oligarşinin kafalara soktuğu yenilmezliği, yıkılmazlığı imajının da artık ne kadar boş ve anlamsız olduğu görülmelidir. Devrimci eylemlerin ve direniş geleneklerinin cezaevlerinden başlayarak sınıf mücadelesinin her alanına yayılmasının ve kökleşmesinin, oligar-

şinin güç ve otoritesini nasıl sarstığını görmemiz, bunu daha da sarsmanın elimizde olduğunu anlamamız gerekiyor. Ama oportünizm hala 12 Eylül yenilgisinin psikolojisinden sıyrılabilmiş, depolitizasyon çemberini kırabilmiş değildir. Sürecin gerisinde kalıyor ve halktaki değişimleri göremiyor.

Siyasi poliste işkence karşısında ifade vermeme ve açlık greviyle direnmenin giderek gelenekleş-

mesi, oligarşinin en güçlü olduğu alanda güçsüzleşmesi, devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin neler başarabileceğinin çarpıcı bir örneğidir.

Devrimci mücadeleden yana bu gelişmeler halkı da doğrudan etkiliyor. Halkın ileri kesimleri her devrimci eylemden sonra yenilecek darbeleri beklemiştir. Solda, özellikle 12 Eylül'den sonra yerleşen eylem-darbe kısırdöngüsü halkı böylesi bir beklentiye sokmuştur. Bu olumsuz geleceğin kırılması anlamında, son bir yıllık süreçte Devrimci Sol Güçler önemli adımlar attılar. Bu, halkta devrimci bir gücün varlığına, sürekliliğine ve yenilmeyeceğine olan güveni yeniden oluşturuyor. Halk sorunlarının çözümünde, devrimcilerle, Devrimci Sol Güçlere daha fazla yöneliyor. Son bir yıldır gecekondu bölgeleri hak alma direnişlerine sahne oluyor. Halk bu direnişlerde Devrimci Sol Güçlerle köprüler kuruyor, bütünleşiyor. Devrimci mücadele için toplumsal çelişkilerin en yoğun ve keskin yaşandığı şehirlerin kırları gecekondu, sokağa dökülmeye hazır büyük bir potansiyel taşıyor. Devrimci Sol Güçler bu potansiyeli örgütlemeye ve mücadeleye dönüştürmeye somut adımlar atıyor. Oligarşinin savaş politikalarının daha çok buralara yönelmesinde anlaşılacak bir yan yoktur. Buralarda görece de olsa otoritesinin zayıflığı bir yana, devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin halkla olan somut ve kökleşen ilişkileri oligarşinin saldırılarını öncelikle buraya yönelmesini getiriyor.

Adaletsiz bir düzende halkın adalet duygularına cevap veren devrimci bir örgütlenmenin halkın senipatisini toplaması düşünülemez. Devrimciler halkın adaleti olmayı başardıkça, halkın daha geniş kesimlerini etkileyeceklerdir. Devrimci Sol Güçler yeni bir adalet anlayışı yaratıyor.

Süreç devrimci mücadelenin hızlı gelişimi üzerinde biçimleniyor. Oligarşinin halka açtığı savaş karşısında devrimci savaşı örgütlemek, devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin omuzlarına düşüyor. Süreç ayak uydurmak istiyorsa, bütün faaliyetlerimizi iktidar alternatifi olma ekseninde ele almak zorundayız. Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri savaşa karşı olan halk güçlerini birleştirmek ve ortak eylemliliği yaratmak, salt savaşı engellemek değil, savaşa karşı savaş politikasını hayata geçirmek ve giderek derinleşen bu savaşa göre hazırlanmak anlamına geliyor. Bu komiteleri örgütlenmenin ve yaygınlaştırmanın önemi burada yatıyor.

İleride halkı savaştırmamızın yolu, bu komiteleri bugünden sağlamlaştırmaktan geçecektir. Önümüzdeki süreçte mücadele, sınıf mücadelesinin her alanında, oligarşinin güçleriyle halk güçleri arasındaki çatışmanın ifadesi olacaktır.

Düzen panilerinin halka verecekleri bir şeyleri olmadığı, halkın devrimcileri, Devrimci Sol Güçleri tanıdığı, izlediği ve sorunlarının çözümünde birlikte davrandığı bu aşamada, kendimizi iktidar alternatif bir güç olarak görmek ve adımlarımızı buna göre daha hızlı atmak zorundayız. ★

PTT EMEKÇİLERİNE SAVAŞ EKONOMİSİ

12

Eylül ürünü olan sözleşmeli personel uygulamasının getirdiği keyfiyetin bir başka boyutu gündemde bugün.

Hepimizin bildiği gibi, ülkemizin içine atılmaya çalışıldığı savaş ateşi şimdiden bizleri yakmaya başladı. Biz PTT emekçileri bu durumu somut olarak yaşıyoruz.

Sözleşmeli personele ödenmekte olan, her tatil günü için maaşa brüt % 4 ilave mesai ücreti, bugün saati 595 TL gibi komik bir rakama, yani 100-150 bin TL'den 22 bin TL'ye indirilmiştir.

İçişlere ödenmekte olan 100 saatlik mesai ücreti bugün neredeyse 15-20 saate indirilmiştir.

Yine sözleşmeli personele önceden doğum, evlilik, ölüm gibi nedenlerle verilen 5 günlük mazeret izni üç güne indirilmiştir. Kısacası, haklarımız birer birer elimizden alınıyor.

Bu durumda ne yapmalıyız?

Keyfi çalışma koşullarına mahkum

edildiğimiz, sırtları çizilmemiş "sözleşmeli personel" uygulaması sorunumuzun çözümünü orta vadeli mücadele ürünü olarak düşünürsek, o noktaya ulaşacak yolun taşları bugünden döşenmelidir.

Savaş ekonomisi hazırlıklarının bir parçası olarak, fazla mesai karşılıklarının ödenmemesine tepkimiz meşru zeminde gelişmelidir. Tüm PTT emekçileri sorunu tartışmalı, meşru mücadele yöntemlerine hazırlanmak üzere örgütlenmelidir. Meşru mücadelemiz alkışlı protesto, yemek boykotu, mesaiye kalmama, işi yavaşlatma ve durdurmaya kadar geniş düşünülmelidir.

Sorun sadece mesai ücreti değil, ülkemizin sürüklenmeye çalışıldığı savaştır.

Biz Devrimci Mücadelede PTT Emekçileri olarak diyoruz ki;

Savaş değil, insanca yaşam ve çalışma koşulları istiyoruz. ★

Devrimci Mücadelede PTT Emekçileri

DEVİRİMCİ KANI İSTEMEK İLHAMİ SOYSAL GİBİ BİR "DEMOKRAT"IN ÜSTÜNE VAZİFE OLMAMALIYDI

Temmuz 1990 tarihli Görüş Dergisi'nde yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazınızı okuduk. Her satırında küçük burjuva haykırışının, ikyüzlülüğünün ve devrimcilerle faşizmden daha fazla olan düşmanlığın sınırdışı bu yazınızı okuyunca çok şaşırmadık. Ama yine de midemiz bulandı.

Sizin gibi aydın geçinenlerin genel karakteri bizlerin yabancıları değil. Kullandığınız üslup da. Ama söz konusu yazınızda birtakım eylemleri bilerek birbirine karıştırıp bilinçleri çarpıtmaya çalışmanıza sessiz kalamazdık.

Nasıl olur da, bir Muammer Aksoy'un öldürülmesiyle bir işkencecinin cezalandırılmasını aynı çizgideki eylemler olarak niteleyebilirsiniz? Bedrettin Cömert, Bedri Karafakioğlu ile İsmail Gerçeksoz'u nasıl bir tutabiliyorsunuz? Biz devrimciler Bedri Karafakioğlu'nun cenazesini kaktırken, İsmail Gerçeksoz gibi faşist beyinlerin kalemleri faşist çetelere yeni Karafakioğlu'ları hedef gösteriyordu. Ne çabuk "unuttunuz"? Bu tavınız her şeyden önce onların dürüst, demokrat kişiliklerine saygısızlıktır. Bedrettin Cömert'i, Bedri Karafakioğlu'nu, Doğan Yurdakul'u öldüren kurşunlar, İlhan Darendelioğlu'nun kaleminin yönlerdirdiği eller tarafından sıkıldı. Bunu siz de çok iyi biliyorsunuz. Ama "tarafsızlık" adına bu gerçekleri çarpıtıyorsunuz.

Kimin katillerini kimden soruyorsunuz? İlerici demokrat aydınları, bilim adamlarına yönelik cinayetleri, 12 Eylül öncesi sivil faşist çeteler eliyle gerçekleştirilen faşizm, bugün bunda MİT, Kontrgerilla eliyle yaşıyor. Muammer Aksoy'un katledilmesi bunun en son örneği ve geçmişte olduğu gibi bugün de Cömert'leri, Karafakioğlu'ları, Aksoy'ların cenazelerini sizin "anarşist", "terörist" dedikleriniz sahip çıkıyor. Hem de işkence, gözetim, kurşunlarına pahasına... Ya sizin gibi demokratlık oynayan "aydınlar" nerede?

Ve bugün faşist kanların, bakanların, polis müdürlerinin, işkencecilerin haykırdığı "Kanları Yerde Kalmayacak!" sözlerinin neden yerine getirilmediğini sorarak, objektif olarak devrimcilerin kanının dökülmesini istiyorsunuz. Bu tavınız "aydın" düzeyinizi, daha doğrusu düzeysizliğinizi gösteriyor. Ama yine de "teröristleri" yanlış alıste arıyorsunuz. Onları halkın adaletini uygulayanları içinde değil, Özel Tim'de, çevik kuvvetlerde, özel ordularda, MİT'te, siyasi poliste ve nihayet iktidarda arayın. İstemediğiniz kandanın bulacaksınız.

Evet, siz bu yazınızla sıradan bir burjuva demokratı bile olmadığınızı, "faşizm" olarak nitelendiğiniz 12 Eylül'ün yarıdakısı konumuna geldiğinizi belgeliyorsunuz. 12 Eylül cuntasına faşist demeniz hiçbir şey ifade etmiyor. Çünkü siz 12 Eylül faşizmine başkaldıranları, can pahasına mücadele ederken dağlarda, sokaklarda, işkencehanelerde katledilenleri "anarşist", "terörist" olarak görüyor, işkenceci katilleri ise faşizmin ağıyla "şehit" olarak niteliyorsunuz. Bu faşizmin borazanlığını yapmak değil de nedir? Evet, siz Hitler faşizmine methiyeler düzmüyorsunuz ama 12 Eylül faşizminin sivil devamı olan bu iktidardan devrimcilerin kanını istiyorsunuz. 12 Eylül faşizmini bile on yıldır arımayı göze

alamadığı Devrimci Sol tutsaklarının hala yaşıyor olmasını hazmedemediğiniz gibi, bir kısmının firar etmelerinden de telaşa kapılıyorsunuz. Korkacak bir şeyleriniz mi var Sayın Soysal?.. Faşizm ve onun eli kanlı işkencecileri korkuyor çünkü halka verecek hesaplari çok fazla. Peki, siz niye telaşa düşüp, isteri nöbetine tutulmuş gibi haykıyorsunuz, niye kızıyorsunuz hükümete, "Elinizde tutamıyorsunuz!" diye? Yoksa bilmediğiniz gizli kapaklı işlerinizi mi var? O zaman paniğe kapılmakta haklısınız. Çünkü siz de çok iyi bilirsiniz ki, halka karşı işlenen suçlar, hele hele ihanetler hiçbir zaman halkın adaletinden kurtulamaz. İşte Nihat Erim, işte Albay Durmuş Akşen, işte Komiser İbrahim Çağlar... Halka karşı işledikleri suçların cezasını çekmişlerdir. Durmuş Akşen 12 Eylül faşizminin cezaevleri cephesinde tutsak devrimcilerle yıllarca yapılan işkencelerin planlayıcısıdır. Komiser İbrahim Çağlar yoldaşımız Mustafa Işık'ı gözaltına alındığı 2. şubede katleden ve işkencecilikte adı "taşakçı"ya çıkmış bir mikroptur. Ama sizi bunların kim oldukları ve niçin cezalandırıldıkları pek ilgilendirmiyor.

"Kanı yerde kalmaması!" diye haykıyorsunuz. "Katiller niye bulunmuyor?" diyorsunuz. Faşizmin "Kanları yerde kalmayacak!" sözlerinin palavra olduğunu söyleyerek, çok yakın tarihimizde, 1988 1 Mayıs öncesinde, Okmeydanı'nda yoldaşlarımız Öztürk Acarı ve Salih Kul'un vahşice yakılmasını, Tuzla'da dört TKP/ML, Cihangir'de ise iki SHB militanının katledilmesini örtbas etmeye çalışıyorsunuz. Ama belki de bu kadar devrimci kanı size az gelmiş olabilir. Şunu bilmenizi isteriz, faşizmin propaganda aleti oluyorsunuz.

Hiç merak etmeyin Sayın Soysal, burjuvazi kirindir, "kanları yerde bırakmamak" için hiç de sizin dediğiniz gibi boş durmuyor. Ventiliğiniz rakamlardan da görüldüğü gibi, her gün dağlarda, sokaklarda ve işkence tezgahlarında onlarca devrimciyi, ilericiyi, yurtseveri katletmeye devam ediyor. Ama faşizmin bu kan içiciliği sizi tatmin etmiyorsa, buyrun dökülen kanları siz temizleyin. O üstün zeka ve yeteneklerinizle, belki yeteneksiz ve yetersiz akıl hocalarından oligarşiyi kurtarıp işkencecilerin, faşistlerin kanlarını yerde bırakmasınlar.

Burjuvazinin "sosyalist" etiketli dergilerde bile devrimcilere saldırdığı, gündüzün genellik rüzgarı da geçicidir. "Aydın" ve "demokrat" maskesiyle bu hügara kapılarını o pantolu yetenekleriyle, ya da o gerici rüzgarın tikenecğini de bugünden görmesini dileriz. ★

25 Eylül 1990

Devrimci Sol Davası Tutsaklarından
Baki ALTIN Sadettin GÜVEN

Öldürülen kim olursa olsun, garip bir biçimde kimsenin üstlenmediği, üstlenmeye kalkınların duyulmadığı, bilinmediği ve üstlenmeye kalksalar bile onlara inanılmadığı söz konusu siyasi cinayetlerin sahipleri veya sahibi, Türkiye'nin uluslararası sahnede öne çıkmasını denatimlemek isteyen bir "vatan haini"nden başka nedir ki?

Bir sivil Cumhurbaşkanının yönetiminde, dünyada boy gösteren bir ülkeyi çökertmek ve bulunduğu noktada tutmak amacıyla başka neyle açıklanabilir bu cinayetler?

Kemalistlerden ötürü, açık. Oysa, oldu-Amerikan emperyalı birinin aynı nın tarafsız kalması falanca bu öldürmesini istemektedir. Herbini ajan olduğu gerekçe öldüren odak aydınları. Bu oyunu kimseye yutturamazlar.

Tutulmuş, devrimci, Türkiye, kendis miş "yüzyıl dükalığı rak ayakta kalabile bir "İç mihrak"ın ke dışında, Marksist sınısı saldırısı altını o, emili bir bölünme, k trek la savaş teta zı konusunda kriptod daha zarar vericilerden daha gerçeği bu yüzden bundan takinmaktadır.

Dergimize gelen, Devrimci Sol Davası tutsaklarından Baki Altın ve Sadettin Güven'in Temmuz '90 sayılı Görüş Dergisi'nde İlhami Soysal imzasıyla yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazıya gönderdikleri, 25 Eylül 1990 tarihli teklizp yazısını yayınlıyoruz.

Görüş Dergisi Yazı İşleri Müdürü Sayın Erdal Şahin
Biz devrimciyiz ve derginizin kimliğini öğrenmek istiyoruz.

Görüş Dergisi kendini siyasal yelpazenin neresinde tanımlıyor?

Özellikle Temmuz 1990 sayılı Görüş Dergisi'ni okuduktan sonra bu soru aklınıza takılmaya başladı. Söz konusu sayıda, İlhami Soysal imzasıyla yayınlanan "Kanları Yerde Kalmayacak!" başlıklı yazıya, kendini "sol", "sosyalist" diye tanımlayan bir derginin sayfalarında yer verilmiş olması, haklı olarak bizleri derginizin kimliğini yeniden düşünmeye zorladı.

Evet, sol içerisinde ideolojik ayrıntılar gereği tartışmalar, polemikler olabilir, olmalıdır da. Bu, mücadelelerin bir gereğidir. Ama bu polemiklerde siyasi, sosyalist bir literatür kullanılır. Bunlar yazmayı gerektirmeyen kurallardır ve yayının kimliği ile aşıktır. Ve oluşturulan sosyalist geleneğin ürünüdürler. Görünen o ki, devrimci geleneklere, sosyalist değerlere saygılı olmak sizi pek ilgilendirmiyor. İlgilendirdiğini düşündüğümüzde, yoksa "sekte", "dogmatik" olmaktan korkup vaz mı geçiyorsunuz? Öyle ya, sosyalizme, devrimci değerlere saldıranın, kutletmenin "moda" olduğu günümüzde, bu değerlere sahip çıkmak, sosyalizmi savunmak "sektellik", "dogmatizm" sayılıyor sizin cemahta.

Sosyalist basını burjuva basınından ayıran en önemli fark objektif olmaktır. Ama anlaşılan Görüş Dergisi bu ilkeyi hiçe sayıyor. Sayfalarında -ne adına olursa olsun- burjuva kalemlerine, faşizmin yarıdakçılarına yer vermesi başka ne anlama gelir ki!

Bir yandan sol parti çalışmalarına katılacak ve "birlik" faaliyetlerini sürdüreceksin, diğer yandan, kendi dışındaki solu "terörist", "anarşist" ilan edeceksin. Bunun adı ilkesizlik, resmi söylemin kuyruğuna takılmak ve böylece iktidardan icazet dilemektir.

Lafa geldi mi, mangalda kül bırakmayan, en büyük "sosyalist" olan sizlerin burjuvaziden icazet dilemesi bizim için şaşırtıcı değil. Yıllardır bunun teorilerini yapıyorsunuz ve bu sizin mücadele çizginiz haline gelmiş. Fakat "sosyalist" kimliğinde çıkan derginizi devrimcilere kutredilen bir kursu olarak kullanmayı ne ile açıklayacaksınız, hesabını nasıl vereceksiniz, hiç düşündünüz mü?

Görbaçov'dan devşirdiğiniz "açıklık" politikası, derginizin sayfalarını devrimcilere kutfetmeye yazılan bir platforma çevirme hakkını size vermez. Yok, eğer bu hakkı kendinizde görüyorsanız ve silahlı mücadele yürüten devrimcilerle bir derdiniz varsa, o zaman iktidardaki kendi kaleminizle kendi adınıza söyleyin, burjuva kalemleriyle değil.

Hem "sosyalist" geçinip, hem sosyalizmi için canlarını veren devrimcilere 12 Eylül'cülerin ağıyla saldırılara kapılarını açmanız doğrusu bir Görbaçov ahlakının gereği olmalı. Burjuvaziye akıl hocalığı yapanların, faşizmin yarıdakçılarının ardına sığınarak politika yapmak bugüne kadar kimseye yarar sağlamadı, bundan sonra da sağlamayacak. Bunu bir kez daha hatırlatmakta yarar görüyoruz.

Bir İlhami Soysal'ın "görüş"ü bizi bağlamaz diyemezsiniz. O zaman Milliyet gibi, oligarşinin akıl hocalarının bol olduğu bir gazetede değil de, neden Görüş'te diye sorarlar insana. Görüş Dergisi Yazı İşleri Müdürü olarak böyle bir sorumluluğu paylaştığınız için tavrınızı kinıyoruz.

25 Eylül 1990

Devrimci Sol Davası Tutsakları Adına
Baki ALTIN Sadettin GÜVEN

SÜREÇ

Devrimci Mücadelenin
Hızlı Gelişiminde Biçimleniyor

Toplumsal süreç artikolar-
şının istediği gibi ve kendi
kontrolünde gelişmiyor. Ne
halk, 12 Eylül sürecinin en-
sesine vurulup ekmeği alınan o
eski halk, ne de devrimciler "kökü-
nü kazıdık", "bitirdik" diye böbü-
lendikleri gibi üst üste darbeler yi-
yen, yenilgi koşullarının kaçınıl-
maz tahribatıyla boğuşan ve ya-
şam savaşı veren o devrimciler.
Sınıf mücadelesinde o sayfa ka-
pandı. 12 Eylül faşizminin baskı

ve terör rüzgarının sınıf mücadelesi sa-
nesinden sürüp attığı halk, bugün yine
devrimcilerle birlikte sahnenin ortasında.
Artık oligarşi her şeyi kendine göre ölçüp
biçen, alternatifsiz bir güç değil. Karşısın-
da devrimciler, Devrimci Sol Güçler var.
Toplumsal muhalefetin ve devrimci müca-
delenin gelişimiyle doğru orantılı yükse-
len sınıf mücadelesinde hak arayışı için
sokağa dökülen, işçisiyle, memuruyla,
köylüsüyle, gecekonducusuyla, gençliğiyle,
yurtseverleriyle halk var. Ve oligarşi ne
emperyalist savaş gerçikliğiyle birlikte gi-
derek derinleşen krizine çözüm bulabili-
yor, ne de bugün halkın desteğini kazan-
mış politik alternatifler yaratarak bu geli-
şimin önüne geçebiliyor. Yıllar önce bu-
ruşturup çöpe attığı Ecevit'e el uzatması
çaresizliğin bir ifadesidir. İktidar partisi
dahil düzen partilerinden hiçbirisi bugün
halkın desteğini kazanma ve umudu ol-
ma yönünde atak yapılabilecek dinami-
ze sahip değildir. 12 Eylül iflasının ya-
şandığı, (varlığını anayasası, yasalarıyla
ve kurumlarıyla koruyorsa da) kurumları
nı ve yasalarını devrimci mücadele ve
halkın muhalefetinin aşındırdığı süreçte,
12 Eylül zemininde vücut bulan partilerin
de iflas bayrağını çekmesinden daha do-
ğal bir şey olamaz.

Çelişki gibi görülebilir. Ama 12 Ey-
lülün iflas sürecinde oligarşi yeni bir 12
Eylül'e özlem duyuyor ve hızla bunun
adimlarını atıyor. Bu aşamada başka çı-
kış yolu yok. Eşikteki emperyalist savaş
bunun için iyi bir fırsat oldu. Ama oligarşi
ne tarihi tekrerrüt ettirebilir, ne de bugün
12 Eylül'ün kısa sürede başardığı "hu-
zur", "güven" ve "istikrar"ı bulabilir.

12 Eylül "anarşi", "sağ-sol terörü önle-
me", "kardeş kanını durdurma" demagoji-
si üzerinde yükselmiş ve geçici de olsa
halkın elini kolunu bağlamada azımsan-
mayacak başarılar elde etmiştir. O dö-
nem oligarşinin ve düzenin koruyucusu
ve kollayıcısı ordu, halkın içinde bulundu-
ğu bu psikolojik durumu, "can güvenliği"
sorununu sömürerek, belli bir program,
ön hazırlık ve moralle, rahatlık içinde ikti-
dar koltuğuna oturmuştu.

Bugün çok farklı bir süreç yaşanıyor.
Halkın çoğunluğu emperyalist savaşa
karşı ve giderek devrimcilerin, Devrimci
Sol Güçlerin müdahalesiyle bu tepkisini
dışa vuruyor. Açtığı yeni bir 12 Eylül sü-
recinde, Özal iktidarının karşısında savaş
istemeyen ve haklarını arayan, sokağa dö-
külen bir halk ve bunu örgütlü ve birleşik
bir güçle dönüştürmeye çalışan örgütlü
bir devrimci mücadele bulunuyor. Oligar-
şinin elinde ise, halkı nötrale etmede
kullanacağı öyle önemli bir demagoji
malzemesi olduğu da söylenemez. Bu
noktada, oligarşinin 12 Eylül'e göre zemi-
ni çok daha çürük ve bir kılıç darbesiyle
her şeyi çözebileceği gibi değildir. Bu
işin odağına oturacak ordu ise 12 Eylül
yıpranmışlığını ve demoralizasyonunu kal-
dıramamıştır. 12 Eylül'ü 12 Eylül'ülerin
bile savunamaz duruma geldiği, **"Ne ya-
palım, istemedik ama başka çare yok-
tu."** yollu utangaçça açıklamalara başvu-
rulduğu noktada, başka türlü olması da

beklenmemelidir.

Süreç bu çatışma ekseninde derinleş-
yor, giderek daha da derinleşecektir. Sü-
reç böyle geliştiği noktada, devrimciler,
Devrimci Sol Güçler adimlarını, bugün-
den daha büyüğüne gebe olan çatışma-
ya göre atmak zorundadırlar. Bugün oli-
garşi halka savaş açmış olsa da, savaş
provaları, 12 Eylül gösterileri yapsa da,
emperyalist savaş karşısında halkın tepki-
lerini örgütlemek isteyen dernekleri kapat-
sa, toplu gözaltı ve tutuklamalara yönel-
se de, 12 Eylül'de kazandığı moral üstün-
lüğe sahip değildir. Bir yanı sıra, dozunu
artırdığı baskı ve terörünün altında, gide-
rek devrimci güçlere ve halk muhalefeti-
ne kaptırdığı bu psikolojik-moral üstünlü-
ğü ele geçirme isteği vardır. Her devrim-
ci eylemden sonra binlerce polisin İstan-
bul caddelerine ve sokaklarına yayılması,
halka gözdağı verilmeyle kalkılması doğ-
rudan bununla ilgilidir.

Aslında siyasi şube polislerine sakal
bıyık kesme ve tip değiştirme talimatna-
mesinin yayınlanması polisin psikolojik
durumunu yansıtır. Ama en ilginç ola-
nı, MIT görevlilerinin hedefte olduğu ve
korunması gerektiğinin burjuva basın-
da tartışılması üzerine, bir MIT'çinin "MIT
korunmaya muhtaçsa, devleti kim, nasıl
koruyacak?" deyişinde ifadesini buluyor.

Bugün oligarşinin güçlerine vuran dev-
rimci eylemlerle birlikte, hayatın her ala-
nında yaratılan ve yaratılmasında önemli
yol alan direnme geleneklerine daha sı-
kılı sarılmak, yeni direniş mevzileri kazan-
mak, devrimci eylemleri yaygınlaştırmak,
sürekleştirmek gerekiyor.

Devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin
ve ulusal hareketin örgütlü mücadeleye
yarattığı, oligarşi karşısındaki psikolo-
jik-moral üstünlük, örgütlenmede ve mü-
cadeleye yükseltmede önemli bir avantaj-
dır. Bu avantajı yeni direniş mevzileri ka-
zanmada iyi kullanmalıyız.

Siyasi polis ve MIT, devrimci mücade-
le karşısında her yola başvuruyor. Ama
yine de başarısız ve acizdir. En önemlisi,
devrimci eylemlerin sürekliliği karşısında
bir şey yapamamasıdır. Hıram Abas ola-
yından sonra bu çok açık görülüyor. Bir
MIT yetkilisinin, MIT'in, siyasi polisin ve
İçişleri Bakanlığı'nın yaptığı birbiriyle çeli-
şen, hiçbir şey ifade etmeyen açıklamala-
rı alaya alarak, "Ardah'nın söyledikleri, za-
ten örgüt bildirisinde var" deyişi burjuva
basınına esprî malzemesi oluyor. Henüz
ortada yapılan çok şey de yoktur. Ama
daha çok şey yapıldığında ve direniş ge-
lenekleri yaygınlaştırıldığında, oligarşinin
devrimci mücadele karşısında ne duru-
ma düşeceği de ortaya çıkıyor. Oligarşi-
nin gücü yaygara ve gözdağına dayanı-
yor derken anlatılmak istenen bundan
başka bir şey değildir. Bildiride ismi geçti
diye Evren'e onlarca koruma daha veril-
mesi başka türlü açıklanamaz.

Buradan oligarşinin gücünün küçüm-
sendiği gibi bir sonuca varılmamalıdır.
Ama 12 Eylül sürecinde, oligarşinin kafa-
lara soktuğu yenilmezliği, yıkılmazlığı ima-
jının da artık ne kadar boş ve anlamsız
olduğu görülmelidir. Devrimci eylemlerin
ve direniş geleneklerinin cezaevlerinden
başlayarak sınıf mücadelesinin her alanı-
na yayılmasının ve kökleşmesinin, oligar-

şinin güç ve otoritesini nasıl sarstı-
ğını görmemiz, bunu daha da
sarsmanın elimizde olduğunu an-
lamamız gerekiyor. Ama oportü-
nizm hala 12 Eylül yenilgisinin
psikolojisinden sıyrılabilmemiş, de-
politizasyon çemberini kırabil-
miş değildir. Sürecin gerisinde
kalıyor ve halktaki değişimleri
göremiyor.

Siyasi poliste işkence karşısın-
da ifade vermeme ve açlık grevii-
le direnmenin giderek gelenekleş-
mesi, oligarşinin en güçlü olduğu alanda
güçsüzleşmesi, devrimcilerin, Devrimci
Sol Güçlerin neler başarabileceğinin çarp-
ıcı bir örneğidir.

Devrimci mücadeleden yana bu geli-
şmeler halkı da doğrudan etkiliyor. Halkın
ileri kesimleri her devrimci eylemden son-
ra yenilecek darbeleri beklemiştir. Solda,
özellikle 12 Eylül'den sonra yerleşen ey-
lem darbe kısırdöngüsü halkı böylesi bir
beklentiye sokmuştur. Bu olumsuz gele-
neğin kırılması anlamında, son bir yıllık
süreçte Devrimci Sol Güçler önemli adim-
lar attılar. Bu, halkta devrimci bir gücün
varlığına, sürekliliğine ve yenilmeyeceği-
ne olan güveni yeniden oluşturuyor.
Halk sorunlarının çözümünde, devrimcile-
re, Devrimci Sol Güçlere daha fazla yöne-
liyor. Son bir yıldır gecekondu bölgeleri
hak alma direnişlerine sahne oluyor.
Halk bu direnişlerde Devrimci Sol Güçler-
le köprüleri kuruyor, bütünleşiyor. Devrim-
ci mücadele için toplumsal çelişkilerin en
yoğun ve keskin yaşandığı şehirlerin kılta-
rı gecekondu, sokağa dökülmeye ha-
zır büyük bir potansiyel taşıyor. Devrimci
Sol Güçler bu potansiyeli örgütlenmede
ve mücadeleye dönüştürmede somut
adimler atıyor. Oligarşinin savaş politika-
larının daha çok buralara yönelmesinde
anlaşılmaz bir yan yoktur. Buralarda gö-
rece de olsa otoritesinin zayıflığı bir ya-
na, devrimcilerin, Devrimci Sol Güçlerin
halkla olan somut ve kökleşen ilişkileri
oligarşinin saldırılarını öncelikle buraya
yönelmesini getiriyor.

Adaletsiz bir düzende halkın adalet
duygularına cevap veren devrimci bir ör-
gütlenmenin halkın senipatisini toplama-
ması düşünülemez. Devrimciler halkın
adaleti olmayı başardıkça, halkın daha
geniş kesimlerini etkileyebileceklerdir. Dev-
rimci Sol Güçler yeni bir adalet anlayışı
yaratıyor.

Süreç devrimci mücadelenin hızlı geli-
şimi üzerinde biçimleniyor. Oligarşinin
halka açtığı savaş karşısında devrimci sa-
vaşı örgütlemek, devrimcilerin, Devrimci
Sol Güçlerin omuzlarına düşüyor. Süre-
ce ayak uydurmak istiyorsak, bütün faali-
yetlerimizi iktidar alternatifi olma eksenin-
de ele almak zorundayız. Emperyalist Sa-
vaşa Hayır Komiteleri savaşa karşı olan
halk güçlerini birleştirmek ve ortak eylem-
liliği yaratmak, salt savaşı engellemek de-
ğil, savaşa karşı savaş politikasını hayata
geçirmek ve giderek derinleşen bu sava-
şa göre hazırlanmak anlamında geliyor.
Bu komitelerin örgütlenmenin ve yaygınlaş-
tırmanın önemi burada yatıyor.

Heride halkı savaştırmak yolu, bu ko-
mitelerin bugünden sağları oluşturmaktan
geçecektir. Önemizdeki süreçte mücade-
le, sınıf mücadelesinin her alanında, oli-
garşinin güçleriyle halk güçleri arasında
ki çatışmanın ifadesi olarak aktır.

Düzen partilerinin halka vererekleri bir
şeyleri olmadıkları, halkın devrimcileri, Dev-
rimci Sol Güçleri tanıdığı, izlediği ve so-
runlarının çözümünde birlikte dayandığı
bu aşamada, kendinizi iktidar alternatif bir
güç olarak görmek ve adimlarınızı buna
göre daha hızlı atmak zorundayız. ★

PTT EMEKÇİLERİNE
SAVAŞ EKONOMİSİ

12

Eylül ürünü olan, sözleşmeli
personel uygulamasının ge-
türdiği keyfiyetin bir başka
boyutu gündemde bugün.

Hepimizin bildiği gibi, ülkemizin içine
atılmaya çalışıldığı savaş ateşi günden
bizleri yakmaya başladı. Biz PTT emekçi-
leri bu durumu somut olarak yaşıyoruz.

Sözleşmeli personele ödenmekte
olan, her tatil günü için maaşa brüt % 4
ilave mesai ücreti, bugün saati 595 TL
gibi komik bir rakama, yani 100-150 bin
TL'den 22 bin TL'ye indirilmiştir.

İşçilere ödenmekte olan 100 saatlik
mesai ücreti bugün neredeyse 15-20 sa-
ate indirilmiştir.

-Yine sözleşmeli personele önceden
doğum, evlilik, ölüm gibi nedenlerle veri-
len 5 günlük mazeret izni üç güne indiril-
miştir. Kısacası, haklarımız birer birer eli-
mizden alınıyor.

Bu durumda ne yapmalıyız?

Keyfi çalışma koşullarına mahkum

edildiğimiz, smurları çizilmemiş "sözleşme-
li personel" uygulaması sorunumuzun çö-
zümünü orta vadeli mücadele ürünü ola-
rak düşünürsek, o noktaya ulaşacak yo-
lun taşları bugünden döşenmelidir.

Savaş ekonomisi hazırlıklarının bir
parçası olarak, fazla mesai karşılıklarının
ödenmemesine tepkimiz meşru zeminde
gelişmelidir. Tüm PTT emekçileri soru-
na tartışmalı, meşru mücadele yöntemle-
rine hazırlanmak üzere örgütlenmelidir.
Meşru mücadelemiz alkışlı protesto, ye-
mek boykotu, mesaiye kalmama, işi ya-
vaslatma ve durdurmaya kadar geniş dü-
şünülmelidir.

Sorun sadece mesai ücreti değil, ülke-
mizin sürüklenmeye çalışıldığı savaştır.

Biz Devrimci Mücadelede PTT Emek-
çileri olarak diyoruz ki;

Savaş değil, insanca yaşam ve çalışma
koşulları istiyoruz. ★

Devrimci Mücadelede PTT Emekçileri

MÜCADELE'yi Dergiler Platformu'ndan "Çıkartan" 7 Dergi Özeleştirir Vermelidir

Mücadele'nin Dergiler Platformu'ndan "çıkartılması" emperyalist savaşa karşı mücadele etmek için bir araya gelmiş ve aralarında eşgüdüm kurmaya çalışan Sendikalar ve DKÖ'ler Platformu'nu da etkiledi. Sendikalar Platformu, oluşturulan bu güç ve eylem birliğinden çekilirken DKÖ'ler Platformu da kendi içine döndü.

Dergiler Platformu'nun mücadelede niyetsizliğinin bir yansıması olan bu karar kitle önünde tartışma çabalarımız sonuçsuz kaldı. Açıkça, bizimle Dergiler Platformu'ndan çıkartılışımızı tartışmaktan özenle kaçındılar. Hakkımızda hangi karar aldıklarında bile nedilik sağlayamayan ve bu tavırlarını açıklayacak gerekçeleri haklı bir zemine oturtamayanların yapacakları başka bir şey de yoktu. Kendilerini bir açıklama yapmak zorunda hissettikleri noktada ise dört buçuk satırlık yazılı bir kararla işin içinden sıyrılmaya kalktılar. Kararlarında "Dergiler Platformu toplantılarında da tavrı ve üslubu ile faaliyeti geriletici tutumlarını sistemleştirmesi üzerine..." diyorlardı. Mücadele'yi Dergiler Platformu'ndan çıkartanlar kararlarının altına kendi imzalarını atıyor, Dergiler Platformu imzasının ardına sığınıyorlardı. Bunun nedeni açıktı. Mücadele'nin Dergiler Platformu'ndan çıkartılması kararına kapalı kapılar ardında parmak kaldıranlar, bu toplantıda bulunan toplu 7 dergiydi. (Yeni Demokrasi, Emek, Sosyalizm, Hedef, İşçiler ve Politika, Yeni Öncü, Gelenek) Oysa Dergiler Platformu, çıkartılmamıza onay veren dergilerle birlikte, Deng, Medya Güneşi, Odak, Toplumsal Kurtuluş, Emegin Bayrağı, Devrimci Mücadele, Komün, Kivircim, Çağdaş Yol, İşçilerin Sesi, Özgürlük Dünyası ve diğerlerinden oluşuyordu. Ve bu dergiler, Deng, Devrimci Mücadele, Emegin Bayrağı dışında, kararın alındığı toplantıya katılmadığı gibi, bu toplantıdaki üç dergi (Deng, Emegin Bayrağı, Devrimci Mücadele) bu karara farklı gerekçelerle de olsa karşı çıkmışlardı. 7 dergi tarafından yapılan "zirve toplantısı" diğer dergilerin kararı alınmadan sonuçlanmıştı. 20 küsur derginin bulunduğu platformda 7 derginin önayak olmasıyla böyle bir karar alınmış ve diğer dergiler de karara karşı sessizliği tercih etmişlerdi. 7 dergi azınlıkta kalarak Dergiler Platformu adına karar alamayacakları gibi, Dergiler Platformu imzasını da kullanamazlar. Diğer yandan, aslında bu 7 derginin imzasını taşıyan karar da, çıkartılmamızı ortaya koyan gerekçeler de biçimseldir ve gerçeklerle bağdaşır hiçbir yanı yoktur. Dört buçuk satırlık kararda üslup ve tavırlardan dolayı çıkartıldığımız yazılıyor. Dergiler Platformu'nun yaklaşık üç yıldır süren toplantılarında, bu kararın dayandıracak hiçbir yazılı ya da gelenekselleşmiş bir iç hukuk ortaya çıkmamıştır. Şimdiye kadar bu platformlarda çok sert tartışmalar olmuş, üslup ve tavırlarda küllük atmaya kadar varılan çatışmalar ortaya çıkmış ama platformdan çıkartılma şeklinde bir karar alınmamıştır. En fazla üslup ve tavırlarda eleştirilenler ise dergilerine "şikayet" edilerek temsilcilerinin değiştirilmesi yönünde istemde bulunulmuştur. Platformun hangi tavrı ve üslup, hangi tür bir uygulamayı gerektirir şeklinde, uyarı mı, yoksa platformdan çıkarma mı şeklinde bir iç hukuku yoktur.

Yine çıkartılma gerekçemizde, mücadeleyi geriletir bir tutum içinde olduğumuz yazılı. 7 dergi bu gerekçelerine kimseyi inandıramazlar. Şimdiye kadar "Biz dergiyiz. Pratik faaliyet içinde yer alamayız." diyenler, şimdi de tüm bu dediklerini unutup "Mücadele faaliyetlerimizin önünü tikiyor." diyorlar. Ancak her nedense, olmayan hangi pratik faaliyetlerinin engellendiğini bir türlü açıklayamıyorlar. Bu faaliyetlerini ne gören, ne de duyan oluyor. Günlerce propaganda ve ajitasyonda serbestlik diyerek bunu dayatma noktasında tartışarak emperyalist savaşa karşı Dergiler Platformu'nun pratik adım atmasını engelleyenler değil de, Mücadele mücadeleyi engeller bir tutuma giriyor.. Mücadele'yi platformdan çıkartan 7 dergi bu süre içerisinde emperyalist savaşa karşı hangi kararları aldı ve hangi pratik adımları attı? Bunun tek bir örneğini veremezler.

Bizim platformdan çıkartılmamıza objektif olarak ortak olanlar suçluluklarını hafifletmek isterken daha büyük suç işliyorlar. Emegin Bayrağı, sözde iyi niyetli bir yaklaşım sunmaya çalışıyor. "Toplantıya girmeyebilir ama kapı önünde bekleyebilir"mişiz. Özürü kabahatinden büyük... Bizi Dergiler Platformu'ndan çıkartanlardan özeleştirir isteyeceği yerde, bizi kapının önüne cezalı çocuklar gibi beklemeye davet ederek, saygısızca ve devrimci ahlakla bağdaşmayacak bir tavır sergiliyor.

7 dergi, verdikleri kararın sonuçlarının kendilerine yönelmesi karşısında tedirginliklerini gizleyemiyorlar. Toplantılarda verdikleri karar açıkça tartışmaktan ısrarla kaçınmalarının başka türlü izahı olamaz. En "iyi niyetlileri" Mücadele'yi kapıda bekletecekse 7 derginin kararını nerede, nasıl, kiminle tartışacağız? Hiçbir haklı gerekçeye dayanmadan keyfi olarak bizi platformdan çıkartanlar bizden hangi hakla özeleştirir istiyorlar?

Özeleştirir vermesi gerekenler, 7 dergi olarak hiçbir haklı gerekçe getiremediklerinden, biçimsel bazı gerekçelerle karar alıp Dergiler Platformu adına bu kararlarını açıklıyorlar. Saygısızca "Toplantıya girmeyebilir ama kapının önünde bekleyebilir." diyenlerdir.

Özeleştirir vermesi gerekenler, açık açık mücadele diye bir sorunları olmadığını ortaya koydukları halde, mücadelenin önüne geçiyor diye Mücadele'yi platformdan çıkartanlardır.

Mücadele'yi platform dışı bırakan dört buçuk satırlık kararın altında imzası olanları özeleştirir dave ediyoruz. ★

KAMU EMEKÇİLERİNİN SENDİKALAŞMASINDA YENİ ADIMLAR BEM-SEN ve SAĞLIK-SEN

Her baskı dönemi sonrası mücadelesinin baştan alan memur örgütlenmesinde 1990 Temmuz eylemliliği ve bunun üzerinde yükselen örgütlülükler geriye dönüşü artık olanaksızlaştırdı. Kamu emekçileri tabuları yıktılar ve mücadele ederek haklarını alma yolunu seçtiler. Bu süreç sonunda, bugüne dek bir şiar olarak anılan grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesi bilince yerleşti.

Daha bir yıl öncesine kadar memurlar dernek kurmaz, çalışan memurun derneğe üye olması yasaktır diye bizleri yasaklarla engellemeye çalışarak, "Bu dönemde dernek kurmak geri bir adımdır, süreç sendikalaşmadır." diyenler, her şeyi ILO sözleşmeleri ve anayasal boşluklara bağlayanlar, araştırma komisyonları kurup mücadeleden uzak komisyon tartışmaları içinde boğulanlar bilmelidirler ki, sendikayı memurun bilincine, onların laf üretmekten ve toplantı yapmaktan, sık sık temsilci seçmekten başka bir işe yaramayan komisyonu değil, Temmuz eylemliliği ve buna öncülük eden devrimci politika taşıdı.

Bu toplantılarında somut bir şey çıkmayınca süre saptadınız, gazetelere ilanlar verip kurucuları tespit ettiniz, olmadı. Yeni bir süre saptadınız, yeni bir ilan, bir ay sonrası için yeni bir süre... Memuru boşuna oyalıyorsunuz. Şişli Belediyesi'nde BEM-SEN'i Memurların düzenlediği eylemleri, "Bunlar bizim eylemlerimiz değil." diyerek engellemeye kalktınız ve dağınıkçuluğunuzu gösterdiniz. Eyleme katılmak isteyenleri kapıdan döndürdünüz. Sonra da dergilerinizde bu eylemleri üstlendiniz. Garip bir mantığınız var. Hem engelle, başarılı olunca da üstlen! Anlaşılan, kafalar hala değişmemiş. Olmadı, dağıttığımız bildirilerin altındaki imza kısmını değiştirdiniz, kendi imzalarını attınız. İçeriğine değil de, imzaya mı karşısınız? İmza karşı-devrimcilerin imzası mıydı? BEM-SEN'i Memurlar imzasından neden rahatsız oldunuz? Tüm bu süreç dışınızda geliştiği için şaşırıyorsunuz. Böyle bir önderlik, böyle bir gelişim beklemiyordunuz. Baktınız olmuyor, siz içinde yoksunuz, eylemliliğe kendiliğinden damgası vurduunuz. Daha da ileri gidip, memur içinde prestij yarattığını gördüğünüzde, kendiliğinden diye bunun kıvırdığınız eylemlilikleri dergilerinizde yazdınız, üstlendiniz. Memurlar oportünizmin ne olduğunu, bu faydacı ve sık politika değiştiren tavrınıza bakarak daha iyi anladılar.

Bugün reformistlerin örgütlenme safhasında yüzlerinin devrimci-demokratlara değil de, egemen sınıf temsilcilerine yönelik olduğu iyice açığa çıkmıştır. Beraber olunmak istenen güçler bir avuç egemen ve onun sözcüleridir.

Bizler, yapılanlar karşısında birliği dinamitleyen kesim olmayacağız. Bizler, en geniş birliktelik temelinde, radikal ve kitlese bir mücadele içinde haklarınızı icazetle değil, mücadele ile alacağımızı biliyoruz. Pratiğimiz bunun kanıtıdır. Bugüne kadar olduğu gibi, burjuva ayak oyunlarına başvurarak değil, haklılığımız ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle harekete yön vermeye çalışacağız.

Zaten mücadelenin başarısının veya başarısızlığının kıstasları ortadadır. Ya şekilsiz bir grupla yüzümüzü burjuvaziye döneceğiz ve düzen içine akacağız ya da yüzümüz devrimci-demokratlara dönük olacak ve kendi özgücümüzle kitleleştiğimizi geliştirip radikalleşerek haklarımızı mücadele ile söke söke alacağız. Bizim tercihimiz her zaman ikincisinden yana olmuştur.

Temmuz eylemliliği sonrasında süreç artık tartışmasız, sendikalaşmayı gündeme getirdi. Var olan tüm yasal engellemelere rağmen, sendikalaşma mücadelesi işkollarındaki sendikal hak talepleriyle devam etmekte, merkezi örgütlülük zincirine bağlı halkalar oluşmaktadır. BEM-SEN'de yaklaşık iki aydır işkolları sendikalaşmasına ilişkin çalışmalar artık sonuca yaklaştı. BEM-SEN'in yaratılması sürecinde, öncelikle temsilcilerimizle yapılan görüşmeler, dernekte yüz kişilik toplantıda oportünizmin teşhiri ile devam etti ve Anakent Belediyesi yemekhanesinde bini aşkın kişinin katıldığı toplantıda da kitleye açıldı, çağrılar yapıldı. Çağın sonucunda bizimle görüşme talebinde bulunan Sendikal Haklar Yürütme Komisyonu, görüşme esnasında "Herhangi bir misyonumuz yok. Zaten bizim görev süremiz sona eriyor." diyerek sendikalaşmayı ne kadar ciddiye aldığını gösterdi. 3 yıldır yaptıkları çalışmalar somuta götüremeyecek derecede kendine güvensizler. Kendilerine güvenmeyenlere memur kitesi ne kadar güvenebilir!

Artık memur kitesi somut adım atılmasından yanadır. Hala komisyonlar kurmak, komisyon önerileri getirmek, süreci geriye götürmektir. Bugüne kadar gördük ki, komisyonlar memurları bir yere ulaştırıyor. Ancak ve ancak mücadele ile sonuca gidebiliriz.

O hâlde görevimiz somut adımları atmaktır. BEM-SEN'i, SAĞLIK-SEN'i yaratmaktır. İnançlıyız ve biliyoruz ki, bizim ekonomik-demokratik taleplerimize bundan sonra ancak sendikalarımız sahip çıkabilir.

Kararlıyız ve biliyoruz ki, sendikal talepler yasaların değiştirilmesi sorunu değildir. Bunun için örgütlülük ve güç ilişkileri perspektifiyle hareket edilip fiili sendikalaşma hakkı kullanılabilir ve kullanılmalıdır.

Haklıyız, bu konuda bugüne kadar yaptıklarımız doğruluğumuzun kanıtı oldu ve haklılığımızdan aldığımız güçle mücadelemiz yükselcektir.

Kazanacağız çünkü ancak örgütlü mücadele bizi başarıya götürür. ★

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE KAMU ÇALIŞANLARI

Uluslararası sosyalist hareket içinde ise ilk ciddi tartışma 1957 yılında Moskova'da gerçekleştirilen Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'nda yaşandı. Bu toplantıda iki irade karşı karşıya geldi. Bu iradelerden birincisi, başını ÇKP'nin çektiği ve AEP tarafından da desteklenen devrimci enternasyonalizmi temsil ediyordu. İkincisi ise, başını SBKP revizyonist yönetici kiliğinin çektiği ve pek çok Doğu Avrupa ülkesi komünist partileri tarafından da desteklenen revizyonizmi temsil ediyordu. Ne var ki, Kruşçev revizyonizmi tartışmalarda sonuna kadar dayatıcı olmadığı ve kendi revizyonist tezlerinin zaman içinde kabul edileceği inancıyla, karşıtlarını kemikleştirmekten çekindiği için, toplantı sonunda yayınlanan ortak bildiri genel anlamda devrimci bir çizgiye oturuyordu. Yine de SBKP'nin 20. Kongresi'nin komünist harekette bir dönüm noktası olduğu biçimindeki ibarelerle denge tutturulmaya çalışılmıştı. Bu anlamda 1957 Moskova Toplantısı uluslararası sosyalist harekette net bir kutuplaşmaya sebep olmamıştı. Aynı zamanda kendi içinde henüz evrimini tamamlamamış, ideolojik farklılıklar son sınırına ulaşmamıştı. Moskova toplantısının AEP açısından iki önemli anlamı vardı. Birincisi, AEP uluslararası sosyalist hareket içinde Kruşçev revizyonizmi ile ilk kez açık bir çatışmaya girmiş ve devrimci mirasa sahip çıkarak, yaşanan süreç içinde doğru anlayışı savunmuştu. İkincisi ve gelecek açısından daha önemlisi ise, AEP'in Kruşçev revizyonizmine karşı ilyice ÇKP'ye yaklaşması ve giderek onun etki alanına girmeye açık bir eğilim kazanmasıydı.

1957 Kasım'ında Moskova'da gerçekleştirilen toplantıda ortaya çıkan ayrılıklar ve daha sonrasında AEP ile SBKP yöneticilerinin yapmış olduğu görüşmelerde beliren farklılıklar, iki ülke arasındaki ilişkilerde herhangi bir olumsuzluğun doğmasına neden olmadığı gibi, tartışmalar kamuoyuna da yansımada. Daha açık bir deyimle, ayrılıklar ideolojik düzlemin dışına taşınmadı. Ayrılıkların asıl keskinleştiği dönem, 1960 Haziran'ında Romanya İşçi Partisi Kongresi oldu. Aslında davet, komünist parti heyetlerinin, sorunları tartışma platformu olarak planlanmamıştı. Sadece dünya komünist ve işçi partilerinin ileride yapılması tasarlanan toplantısının yeri ve zamanı tespit edilecekti. Fakat SBKP heyeti, bu toplantıyı, hiçbir heyetin beklemediği şekilde, ÇKP ile ilgili eleştirilerinin platformuna dönüştürmek ve açıkçası bir oldu bitti yaratarak ÇKP'yi uluslararası sosyalist hareketten tecrit etmek istedi. Hemen hemen tüm partiler bu yeni gelişmeye hazırlıksız yakalanmışlardı. ÇKP heyeti, SBKP tarafından kendisine yöneltilen tüm suçlamaları reddetti. AEP heyeti ise, açılan tartışmanın zamansız ve yersiz olduğunu, tek tarafı belgelerle karar verilemeyeceğini ve ÇKP'nin de dinlenilmesi gerektiğini savunarak, SBKP'nin bu girişimine karşı çıktı. SBKP heyeti, diğer bazı heyetlerin AEP'in bu tavrını desteklemesi sonucunda amacına ulaşamadı ve Kasım 1960'ta uluslararası düzlemde komünist ve işçi partilerinin katılacağı bir toplantı düzenlenmesi kararı alındı.

Bükreş toplantısı ile birlikte ayrışma keskinleşme sürecine girdi. Toplantı öncesi ideolojik düzlemde kalan çatışmalar, pratik düzlemde sığramaya başladı. Kruşçev kiliğinin AEP içinde kendisine yandaş araması ve bu yöndeki faaliyetleri karşısında AEP içinde Kruşçev'i destekleyenlere karşı sert tavırlar alındı. Bunlar düşman ilan edilip partiden atıldılar. Karşılıklı tepkisellikler arttı. SBKP'nin revizyonist yönetiminin AEP'i ekonomik ve askeri ambargo uygulamakla tehdit etmesi, gerginliği o güne kadarki en uç noktasına getirmişti.

AEP artık bir yol ayrımının başındaydı. Ya ekonomik ve askeri açıdan zayıf olan ülkenin Sovyet yardımının kesilmesiyle oldukça zor bir duruma düşmesi ihtimalini göze alıp Bükreş'teki tavrını devam ettirecek ya da prensip-

lerinden ödün vererek, SBKP revizyonist önderliğinin politik çizgisini destekleyecekti.

Gerçekte sorun Arnavutluk açısından, o güne kadar yaşanan süreç ve yaratılan ruhsal çöküntü ile birlikte ele alındığında, içinden çıkılmaz bir görünüme sahip değildi. Arnavutluk Devrimi'nin, diğer birçok Doğu Avrupa ülkesindeki demokratik devrimlerden farklı olarak, Sovyet Kızıl Ordusu'nun belirleyiciliğinde değil, kitlelerin devrimci savaşım gücüyle, kendi iç dinamiğine dayanarak gerçekleşmiş olması, partiyi güçlü ve kendine güvenli kılıyordu. Öte yandan, devrim sonrası sosyalizmin inşasında da kitleleri seferber etme başarısı gösterilmişti ki, bu, güven unsurunu pekiştiren bir olguydu.

Ayrıca, Çin'in varlığı ve Kruşçev revizyonistleriyle sürdürülen mücadeleyi esas olarak ÇKP'nin yürütmesi, AEP'e ekonomik ve siyasal planda azımsanmayacak bir güven vermesinin yanı sıra, onu giderek uluslararası bir nitelik alan Kruşçev revizyonizminin hedefi olmaktan biraz olsun kurtarıyordu.

Öte yandan, ortada sosyalizm adına utandırılacak bir durum vardı. Bir parti, ekonomik ve askeri ambargo tehditleriyle diğer bir partinin politik çizgisini kendi yörüngesine çekmek istiyor ve enternasyonalizmi daha en başta ayaklar altına alıyordu.

Kasım 1960'ta Moskova'da gerçekleştirilen toplantıya böylece gergin bir havada başlandı. Artık sosyalist blokta parçalanma kapının eşiğine gelmişti. AEP'in, SBKP revizyonist yönetici kiliğini eleştirirken, başlangıçta tepkileri doğru ve haklıydı. Ve bu haklılığını Moskova toplantısında açık bir dille ortaya koydu. Ama gözle görülen bir gerçek vardı ki, AEP'in üzerinde oturduğu ideolojik zemin çok güçlü değildi. Dünya sosyalist hareketinde genel olarak doğruları dile getirmekle birlikte, görüşlerinin altında gizliiden gizliye ulusal tepkicilik yatıyordu. Toplantı sonrası ortak bir bildiri yayınlanabiliyorsa da, bu, ilişkilerin düzelmesini sağlamadı. Aksine, gerginlik daha da arttı. AEP'in Moskova toplantısında, ÇKP ile birlikte Kruşçev revizyonizmine karşı açıktan ideolojik mücadele yürütmesinin üzerine, toplantının ardından, SBKP, Arnavutluk'a karşı ilişkilerinde tehdidi bir yana bırakıp, yaptırım uygulamaya başladı.

Sovyetler Birliği, bir dizi yaptırımla, 1961 başından itibaren ikili anlaşmaları tek tarafı bozarak, Arnavutluk'a kredi vermeyi durdurdu. Ticari, teknolojik ve kültürel ilişkilere son verdi ve Arnavutluk, Sovyetler Birliği'nin önerisiyle, Varşova Pakti'nden çıkarıldı... 1962'de ise Arnavutluk COMECON'dan çekildi.

Artık ayrılıklar ideolojik düzlemin sınırlarını aşmış, Kruşçev revizyonizminin tavırları, Arnavutluk'un giderek ÇKP'ye yakınlaşmasına, Avrupa'da ise emperyalizm karşısında yalnız ve zayıf kalmasına sebep olmuştu. SBKP 22. Kongresi'nde Kruşçev, AEP önderliğini emperyalizmin ajanı ilan edince, tablo tamamlanmış oldu. Bu aşamadan sonra ilişkilerin tekrar normalleştirilmesi imkanı ortadan kalkmış, sosyalist kamp ağır darbeler almaya başlamıştı. Bu süreçte, AEP'in ilişkileri normalleştirme yönünde çağrısı olmuşsa da, bu, faydasız bir çabaydı. Sovyetler Birliği'nin Arnavutluk'ta diplomatik ilişkilerini kesmesi son kalan bağı da kopardı.

Arnavutluk yakın komşuları olan sosyalist ülkelerin sırt çevirdiği yalnız bir ülkeydi artık. Son gelişmelerle ortaya çıkan ruh halini belki de en iyi Enver Hoca'nın şu sözleri anlatmaktadır...

"... Arnavutluk halkı ve onun partisi gerekirse ot da yer ama kendisini asla üç kuruşa satmaz. Diz çökerek utanç içinde yaşamaktansa, dimdik ayakta şerefe ölmeyi yeğ tutar." (AEP Tarihi, c.3, sayf.34)

Bu ruh hal, bir yanıyla kendine güvenin ifadesiydi... Ve AEP bunu şöyle ifade ediyordu:

"Kendi gücüne güvenme ilkesi, devrimci

ve enternasyonalist bir Marksist-Leninist ilkesidir. Bu ilke, devrim ve sosyalizmin inşası meselesinin, her şeyden önce, her ülkenin kendi iç meselesi olması gerektiğinden kaynaklanır ve bu ilkenin gerçekleştirilmesindeki tayin edici etken, her ülkenin kendi devrimci güçleridir." (1964 tarihli Siyasi Büro Raporu'ndan)

Bununla birlikte aynı durum, "Dünya çapında SBKP'ye ve enternasyonalist birliğe yönelik saldırılara, anti-Sovyet kampanyalara fırsat verilmemesi ve emperyalizme karşı tavırda Sovyet yönetiminin hatalarının belirgin olmaması nedeniyle " 1960'a kadar SBKP'ye siyasi bir tavır almayan ve gelişmeleri bekleyen AEP de, SBKP ve revizyonizm konusunda tepkisellikle beraber, daha uç değerlendirmeler yapılmasına yol açıyordu.

"Dördüncü Kongre (AEP 4. Kongresi, 1961, Tiran -bn-) uluslararası komünist hareket içinde Marksizm-Leninizm ile revizyonizm arasındaki mücadelenin şiddetlendiği şartlarda toplandı.

"Revizyonizm, proletaryanın büyük tarihi zaferleri için sosyalizm ve Marksizm-Leninizm için ciddi ve doğrudan bir tehlike haline gelmişti. Tito revizyonizmine, Kruşçev reviz-

bildiğinden, ÇKP ile ilişkilerine özel bir önem verdi, geliştirdi. ÇKP ve AEP'in SBKP'ye yönelik eleştirilerinde gözlemlenen birliktelik, AEP'i ÇKP'ye yakınlaştırmıştı. Yine bu çerçevede, dünya sosyalist hareketinde artık somut bir kampaşma kendisini göstermeye başlamıştı.

SBKP önderliğinde 1964 yılında meydana gelen değişim sonucu, Kruşçev genel sekreterlik görevinden alındı ve yerine Brejnev seçildi. Brejnev döneminde Kruşçevci revizyonist çizgiden vazgeçilmemekle birlikte, Arnavutluk açısından, Sovyetler Birliği ile ilişkilerin düzeltilmesi için bazı olanaklar belirdi. Yeni yönetim, Kruşçev döneminde sosyalist ülkeler arasında baş gösteren gerginliğin giderilmesi için çalışıyor, yeniden birlikte hareket etmenin zeminini yaratmak istiyordu. Nitekim 1965 yılında Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, Polonya aracılığıyla, Varşova Pakti'nin toplantılarına resmen davet edildi. Zaten artık Kruşçev döneminde yaşadığı gibi, AEP önderliğine karşı açıktan saldırı ve propaganda faaliyeti yapılmıyordu. Ama bu kez beklenen gerçekleşmedi.

Tepkisel yaklaşımlarını giderek sistemleştiren AEP, Brejnev yönetiminin Arnavutluk'a

ARNAVUTLUK DEVİRİM, SOSYALİZM YAŞANAN GERÇEK

yonizmi ve diğer akımlar da eklenmişti. İktidardaki burjuvazinin icazetine dayanan Bernstein, Kautsky ve diğerlerinin eski revizyonizminin aksine, modern revizyonizm, büyük bir iktisadi-askeri güce sahip olan iktidardaki revizyonizmdi. (...) Sahip oldukları ortak burjuva ideolojisi ve diğer birçok ortak çıkarlar, modern revizyonistleri komünizme ve devrime karşı mücadelede emperyalistlere, sosyal demokratlara ve emperyalizmin bütün uçaklarına yakınlaştırmış ve her geçen gün daha fazla birleşmelerine yol açmıştı. (...)

"Kruşçev revizyonistleri, Komünist ve İşçi Partileri Toplantısı'nın Kasım 1960 Moskova Bildirisi'ni o toplantının hemen ertesi günü çöp sepetine attılar. (...)" (AEP Tarihi, c.3, sayf.18)

Bu değerlendirme sonradan AEP Tarihi'nde yapılmış olmakla birlikte, daha o günden, Arnavutluk'un taşıdığı tepkisel eğilimleri göstermektedir.

Yine bu tepkisel değerlendirme, doğal olarak, kendini tecrit ve içe kapanma eğilimlerini taşıyorduydu da, yeni gelişmelerin ardından AEP, SBKP ile artık bir araya gelemeyeceğini

karşı izlediği politika farklılığını "modern revizyonizmin yeni taktikleri" olarak değerlendirdi ve bu çabalara kesin olarak sırt çevirdi. Önce Yugoslavya ile, sonra da Sovyetler Birliği ve bir kısım Doğu Avrupa halk cumhuriyetleri ile ilişkileri bozulan Arnavutluk, bu defa yaşadığı olumsuzlukların birikimli ve daha da önemlisi tüm dünya sosyalistlerini ilgilendiren böylece önemli bir meseleyi sağlıklı değerlendirecek siyasal öngöründen yoksunluğunun sonucu olarak, tepkisellikte davranıyordu. Tepkicilik öylesine gelişmiş ve buna bağlı olarak da içe kapanma eğilimi o denli güçlenmişti ki, olumluyu olumsuzdan, doğruyu yanlıştan, dostu düşmandan ayırt etme yeteneğinde önemli bir zaaf ortaya çıkmıştı. Dış ilişkilerindeki ileri boyutlara varan güvensiz yaklaşım, tepkici ve anti-bilimsel yaklaşımları giderek çizgiğleştirmesine, başlangıçta doğru olan eleştirilerini ideolojik olarak güçlü ve sağlam bir temele oturtamadığından, uç noktalara savrulmasına neden oluyordu. AEP'in 1966 yılında toplanan 5. Kongresi'nde yapılan tespitler, bu tepkiciliğin, anti bilimselliğin ve Marksizm-Leninizmden uzaklaşmanın örneklerini oluşturmaktadır.

"Uluslararası durumun derin bir tahlili" olarak sunulan bu tespitlere göre, "ABD emperyalizmi ile Sovyet revizyonist emperyalizmi arasında yeni bir ittifakın billurlaşması, uluslararası durumun en temel özelliklerinden biriydi." (AEP Tarihi, c.3, syf. 120) Buna göre, ABD emperyalizmi ve "Sovyet revizyonist emperyalizmi" dünya halklarının esas düşmanıydı. (1) Ve Çin Halk Cumhuriyeti, bu emperyalist güçler karşısında "aşılmaz" bir engel niteliğindeydi.

Ancak bu görüşlerin ortaya çıkması ve giderek "derinleştirilmesi" ağırlıklı olarak ÇKP tarafından yapılan değerlendirmeye dayanıyordu.

Çünkü AEP, dünya çapındaki bu olaylara yaklaşımında sağlamların bir ideolojik zeminde durmuyor, Kruşçev revizyonizmine karşı ilk tepkisinin Yugoslavya sorunuyla açığa çıkması örneğinde olduğu gibi, tartışmalara çoğunlukla kendi problemlerinin yakıcılığı ile yaklaşmış, sosyalist ülkeler arası taraflı Marksist-Leninist bir tavır yerine, uluslararası planda daha çok kendisine en yakın çizgilerin ideolojik etkileşimi altında kalıyordu. Ve 1948'e kadar YKP'nin, 1948-1960 döneminde Stalin ve SBKP'nin yoğun etkisinde bulunan parti, şim-

olarak değerlendiriliyordu. SSCB'nin 1956'da Macaristan'a müdahalesini destekleyen AEP, 1968'de benzer koşullarda Çekoslovakya'ya müdahalesini "işgal" olarak görüyor, protesto ediyordu... Bunların tümü ÇKP kaynaklı teoriler olmasına rağmen, aynı süreçte AEP tarafından da "Marksist-Leninist tespitler" olarak kabul gördü ve benimsendi.

Sonuçta ise, Kruşçev revizyonizmine birlikte karşı çıktığı ÇKP'ye giderek daha fazla anlaşıldı ve bütün Marksist-Leninist partilerin ÇKP ve Çin Halk Cumhuriyeti etrafında kenetlenmesini savundu:

"Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve başında büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'un bulunduğu Çin Komünist Partisi'nin dünya devrimci komünist ve kurtuluş hareketinde oynadığı muazzam rolü göz önünde bulunduran AEP şunu ortaya koydu:

"Bütün Marksist-Leninist partiler ve güçler, eşit ve bağımsız bir şekilde, ÇKP ve Çin Halk Cumhuriyeti'yle sıkıca birleşmeli ve düşmanlarımızın çarpıp parçalanacakları çelikten bir blok meydana getirmelidirler." (AEP Tarihi, c.2, syf. 127)

AEP'in ÇKP'den etkileşimini daha çok sosyalizmin uluslararası sorunlarına ilişkin konular-

anlamına geliyordu. İstenilirse de bu bir gerçektir. Yine bu anlayış, Sovyetler Birliği'nin desteklediği ulusal ve halk kurtuluş savaşlarına objektif olarak karşı çıkılması ve emperyalizmin yanında tavır konulması demektir. Böylece enternasyonalizm anlayışı tersyüz ediliyordu.

Tepkisellik ve dar bir bakış açısıyla sosyalizmde hataların, eksikliklerin yaşanabileceğini reddetmek ve olguların karmaşıklığını, çok yönlülüğünü kavramak yerine, kolaycı ve basit kaçan "teorik açıklamalar" a eğilim gösterip, ideolojiyi bunun üzerinde şekillendirmek, kısa zamanda böylesi olumsuzluklara yol açtığı gibi, AEP'in giderek diyalektik-tarihsel materyalizmden uzaklaşarak iyice dogmatizme saplanmasını, ülke içi ve daha çok ülke dışı, daha sonraki hemen tüm gelişme ve olgulara böylesi dogmatik ve sektör bir anlayışla yaklaşmasını beraberinde getirdi. Ya "ak" vardı, ya "kara"...

Arnavutluk'un Çin ile ilişkileri yukarıda sözünü ettiğimiz yoğunlukta 1972'ye kadar devam etti. Ancak 1972'de başlayan Çin ABD yakınlaşmasıyla ilişkilerde bir soğuma başladı. AEP, Çin'in ABD ile bu şekilde bir ilişkisini onaylamıyordu.

Nitekim ÇKP hızını alamayıp 1974'te "üç dünya teorisi"ne vardı. AEP ise bu teoriye karşı çıktı ve giderek ÇKP ile arasına bir mesafe koymaya başladı. Mao'nun ölümüyle (1976), ÇKP'de daha önceden uç vermeye başlayan sağcı-liberal çizgi iyice açığa çıktı ve kısa zamanda partiye hakim oldu. AEP-ÇKP ilişkileri ise gerileyerek de olsa 1978'e kadar sürdü.

Çin'in iyice sağ politikalarla savrulmasıyla birlikte AEP, 1960'lı yıllarda ÇKP'den öğrendiği geleneği sürdürdü. SBKP'de ortaya çıkan revizyonist sapmayı, ÇKP ile birlikte nasıl karşı-devrimci değerlendirip, kısa zaman içinde Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin tasfiye edilerek yerine devlet kapitalizminin hakim kılındığını ve artık Sovyetler'in sosyal emperyalist olduğunu ileri sürdüyse, aynı şekilde 1978'de ÇKP ile ilişkilerini keserek, Çin'de sosyalizmin varlığını inkar etti. Geçmişte "büyük Marksist-Leninist" diye övgüler dizilen Mao ve "bütün Marksist-Leninist partilere etrafında birleşilmesi" çağrısı yapılan ÇKP, "sosyalizm karşıtı" ve "Amerikan demokrasisinin savunucuları" ilan edildiler. Enver Hoca, Çin Devrimi'ni kastederek şöyle diyordu:

"Bu, 'yeni tezler ve sonuçlarının', bu, Marksizmin 'Çin modelinin', Marksizm-Leninizmin, Çin'in somut koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulanması değildi. Tersine bu, Marksizm-Leninizmin evrensel yasalarının yadsınmasıydı. Mao Zedung ve yoldaşlarının ülkedeki devrimin gelişimi konusunda burjuva demokratik bir anlayışları vardı. Onlar devrimin, sosyalist devrime dönüşmesinden yana değillerdi. Onlar için örnek 'Amerikan demokrasisi' idi ve yeni Çin'in kuruluşu için Amerikan sermayesine güveniyorlardı." (E.Hoca, Avrupa Komünizmi Anti-Komünizmdir, Yurt Yay. syf.28)

Sonraları ise kaçınılmaz olarak, Çin'in de "sosyal emperyalist" olduğu tespiti yapılacaktı. Böylece dünyada Arnavutluk'tan başka sosyalist bir ülke, AEP ve etrafında kümelenen birkaç partiden başka "Marksist-Leninist" kalmamıştı. (1)

AEP SİSTEM İÇİ SORUNLARA DOĞRU BİR YAKLAŞIM SUNAMAMIŞTIR... KENDİNİ TEK SOSYALİST ÜLKE GÖRME ANLAYIŞI AŞIRI SUBJEKTİVİZMİNDEN KAYNAKLANIYOR VE GERÇEKLERİ YANSITMIYOR...

Şüphesiz Arnavutluk, Doğu Avrupa ülkeleri arasında özgün bir yer tutmuş ve bu konumunu günümüze kadar devam ettirmişti. Ancak sorun bir ülkenin dünya konjonktüründe izlediği politikanın ve sosyalist kamp içinde aldığı tutumun özgünlüğü değil, izlediği hattın Marksist-Leninist bir nitelik taşıyıp taşımadığıydı. Öyle ki, izlenen politik hat herkesten farklı olup, sektör ve milliyetçi bir karaktere sahip olabileceği gibi, yalnız olmak her zaman yanlış olmayı gerektirmezdi. O halde enternasyonalizmin vücut bulması sürecinde aranacak ölçüt, sosyalist kamp içinde görülen oportünist-revizyonist kutuplardan hangisine kimin daha yakın olduğunu saptamak ve buna göre tutum belirlemek değil, dünya halklarının baş düşmanı emperyalizme karşı tutarlı bir çizgi izleyip, ona karşı sosyalizme güvenen bir mücadele ruhunu sürekli ayakta tutan, emperyalizme öldürücü darbeler vuran, ulusal ve halk kurtuluş savaşlarını destekleyen ve sosyalist ülkeler arası karşılıklı saygı ve eşitlik temelinde birleştirici bir rol üstlenebilmektir. Ve bu, en dayatıcı, en olumsuz şartlarda bile bir ülke komünist partisinin ideolojik bağımsızlığını koruyarak, sosyalizmin değerlerinden ve komünizm davasından vazgeçmemeye dirayetini gösterebilmesini de içeriyordu. Diğer sosyalist ülkelerin varlığına rağmen bir komünist partinin tavrı, sosyalist kamp içinde ortaya çıkan ayrılıklara karşı kendini tecrit eğilimi gösteriyorsa, bu bir olumsuzluk sayılamazdı.

Tersine, Marksist-Leninist bir partinin dünya sosyalist hareketi içindeki görevi, ayrılıklar karşısında Marksist-Leninist temelde birleştiricilik rolü üstlenmektir. Yani, sadece benim ülkem, benim ülkem devrimi, benim ülkemdeki sosyalist inşaa ve gelişme denilerek gelecek sınırlanamazdı. Bununla birlikte, sosyalist ülkeler arası dayanışma çabası sürerken, ideolojik ve politik bazı ayrılıklar da çıkabilirdi. Ancak bu ayrılıkların, sosyalizmin sistem olarak zayıflamasına yol açmaması için, kardeş sosyalist partiler arasında fiili ayrılıklara ve düşmanlıklara dönüşmesine izin vermemek çok önemliydi. Bu ise, ayrılıkları büyük bir olgunlukla ele alıp, doğruyu yanlış, Marksizm-Leninizmin süzgecinde ayırt ederek hataları giderme yönünde çaba sarf etmek ve doğruları savunup geliştirmekle, örnek almakla mümkündü. Bir kez kutuplaşma ortaya çıkıp uluslararası sosyalist hareket bu yeni ve olumsuz geleceğin izleyicisi olmaya başladığında ise subjektivizm ve pragmatizm eğilim olarak güçleniyor ve giderek egemen hale geliyordu. Böyle bir aşamada kimin neyi, nerese çaktığı belirsizleşiyor, doğrunun yanlışın, yükselen toz bulutu içinde ayırt edilmesi zorlaşıyor, içe kapanma eğilimleri, ulusçuluk, yüksek perdeden karşılıklı suçlamalar ve düşmanlıkların askeri plana sığması dahi giderek "meşru"laşıyordu. Artık enternasyonalizm ve uluslararası sosyalist dayanışma yerini "en sosyalist", "tek sosyalist" söylemlerine bırakıyordu. Subjektivizmin sürece damgasını vurduğu göz önünde tutulduğunda, olay ve olguların bu denli tersyüz edilmesine şaşmamak gerekir. Çünkü subjektivizm daima çarpıtmayı ve faydacılığı kendi koynunda besler.

Sonuç olarak, AEP'in yaşadığı süreç de bundan farklı olmadı. "Barış içinde bir arada yaşama tezi Sovyet revizyonistlerinin Amerikan emperyalistlerine yaptığı bir çağrıydı. Bunun amacı da dünyayı aralarında paylaşmak ve ona birlikte egemen olmaktır." (E.Hoca, Avrupa Komünizmi Anti-Komünizmdir, syf.45)

"Çin, izlediği siyasetle, ülke içinde kapitalizmin mevzilerini güçlendirmek, dünya üzerinde hegemonyasını kurmak, bölendiği gibi 'hak ettiği yeri' tutmak için büyük bir emperyalist devlet olmak istediğini daha açık biçimde gösteriyor. (E.Hoca, Emperyalizm ve Devrim, syf.241)

AEP, ÇKP ile ilişkilerini tümüyle kopardık-tan sonra Arnavutluk'u dünyadaki tek sosyalist ülke olarak gördü. Sadece SSCB, Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri ve Çin'de değil, Küba, Kuzey Kore, Vietnam vb. ülkelerde de sosyalizmin varlığını inkar etti. Varsa yoksa kendisi ve çevresindeki birkaç "kardeş parti" Marksist-Leninist idi. (1)

•Arif SOYLU

ARNAVUTLUK'TA SOSYALİZM VE GERÇEKLER-II

di de ÇKP'ye açıyordu.

AEP'İN ÇKP İLE İLİŞKİLERİ SAĞLIKLI BİR TEMELE OTURMAMIŞTIR

1960'lardan sonra giderek yoğunluk kazanan AEP'in ÇKP ile ilişkileri, ağırlıklı olarak Kruşçev revizyonizminin eleştirisi ve alınan tavır temelinde biçimlendi.

AEP, ÇKP'nin "modern revizyonizm" tahliline aynen katılarak SBKP'yi karşı-devrimci ilan etti. Buna göre, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizm yerini artık devlet kapitalizmine bırakmıştı ve Sovyetler gerçekte sosyal emperyalist bir ülkediydi. ABD ile Sovyetler Birliği arasında çelişmeler olabiliyordu ama artık bunlar emperyalistler arası çelişkiler şeklinde ele alınmalıydı. Öte yandan "Merkezinde Sovyet yönetimi bulunan modern revizyonizm, uluslararası işçi sınıfı ve komünist hareket için artık sadece baş tehlike değil, aynı zamanda baş düşmandı." (AEP Tarihi, c.3, syf.125) Bu tespitlerden yola çıkılarak da Sovyetler Birliği'nin ulusal kurtuluş mücadelelerine verdiği destekler artık enternasyonalizmin bir parçası değil, "Sovyet revizyonist emperyalizmi'nin dünya ölçeğinde nüfuz alanını genişletme çabası

da olmasına karşın, salt bununla sınırlı kalmadı.

Çin ile ekonomik, siyasal, sosyal her alanda yakın işbirliğine gidildi. Sosyalizmin ilerlemesine ve her alanda yardımlaşmaya yönelik ikili komisyonlar kuruldu. Birbirlerini tanımak, kaynaşmak ve işbirliğini genişletmek için karşılıklı programlar yapıldı, heyetler gelip gitmeye başladı. 1978'de ilişkiler tümüyle kopana kadarki süre içinde Çin Halk Cumhuriyeti Arnavutluk'a 5 milyar dolar yardımda bulundu.

1966'da Çin'de uygulamaya konulan Kültür Devrimi'nden esinlenerek Arnavutluk'ta, kadınlara çeşitli alanlarda yeni haklar verilmesinden, dini inançların ve eski uygulamaların kaldırılmasına kadar uzanan bir dizi değişiklik hayata geçirildi.

Ancak AEP'in savunduğu ÇKP'nin başını çektiği çizgi, sayısız açmazlarla doluydu. Sadece Sovyetler Birliği'nin "sosyal emperyalist" görülüp diğer tüm Doğu Avrupa ülkelerindeki iktidarların "sosyal faşist diktatörlükler" olarak değerlendirilmesi dahi başlı başına sosyalizmin çarpıtılarak halkların bilinçlerinin bulandırılması ve dünya gericiliğine hizmet edilmesi

Nitekim E. Hoca bu iddiayı teorileştirdi de: "Ülkelerinin proletaryasına ve dünya proletaryasına karşı yüce sorumluluk duygusuyla, Marksist-Leninist devrimciler, revizyonistlerin ihanetini ortaya koymak için yürütülen ilke mücadelesinin başına geçti ve yeni Marksist-Leninist partiler ve yeni örgütlenmeler yaratmak için işe dört elle sarıldılar." (E. Hoca, Avrupa Komünizmi Anti-Komünizmdir, sayf. 182)

"... Şimdi de Arnavutluk'ta sosyalizmin inşasında, Marksizm-Leninizmin savunulması, emperyalizme ve sosyal emperyalizme, modern revizyonizme, uluslararası gericiğe karşı değişmez, cesur, ilkel mücadele ve tavırla, dünyanın her yanındaki devrimcilere..." (AEP IX. Kongre Raporu, Ramiz Alia, sayf. 120) diyerek, AEP kendisini dünyanın merkezine koydu.

Böylece geçmişten beri sosyalist sistemi ve tek tek sosyalist ülkeleri yadsayan, kendisini bu görüş üzerinde merkez ilan eden aşırı bir subjektivizm ortaya çıkmıştı.

Ve bu subjektivizmin kökeninde, aözünü ettiğimiz, geçmişten gelen kendini koruma duygusu, milliyetçi eğilimler ve tepkiselikle iç içe geçmiş bir dar görüşlülük vardı. ÇKP ile ilişkileri süresince, bu olumsuz eğilimlerini giderek daha da geliştirmiş, sistemleştirmişti... Öyle ki, başta Yugoslavya, ardından 1960'tan sonra Sovyetler Birliği, sonra diğer sosyalist Doğu Avrupa ülkeleri, 1978'den itibaren Çin ve kendisi dışında neredeyse tüm dünya sosyalist güçleri işlerini güçlerini bırakıp AEP'e karşı tertip, komplo, hile ve darbe peşine düşüler. Bununla da sınırlı kalmadı; bu güçler öylesine sinsi çalıştılar ki(!), on yıllardır partinin en güverdiği ileri kadrolarının dahi ajan olduğu anlaşıldı. Ve bunlar teker teker açığa çıkarılıp "gereken yapıldı."

AEP'e 40 yıl yakın hizmet edip, parti içinde en yetkili ikinci adamı olduktan sonra E. Hoca tarafından aynı anda birkaç ülkenin ajanı olduğu söylenip, kurşuna dizilen Mehmet Şehu için AEP IX. Kongre Raporu'nda Ramiz Alia şunları yazıyordu:

"Parti ve halkımız için büyük bir zafer de, çok taraflı ajan Mehmet Şehu ile onun suçlu çetesi'nin entrikasının ortaya çıkarılıp bozguna uğratılmasıdır. Onların anayurdun özgürlük ve bağımsızlığı ve Arnavutluk'ta sosyalizmin geleceği için temsil ettikleri tehlike ancak tahmin edilebilir fakat hesaplanamaz..." (Ramiz Alia, AEP IX. Kongre Raporu, sayf. 10, Sun Yay.)

Emperyalistlerden, "sosyal emperyalistler"den ve sözünü ettiğimiz bütün "karşı-devrimci revizyonist" tertip, komplo, hile ve darbelerden uzak durmak ve kendisini korumak için ise tek yol vardı: Başta sosyalist ülkeler ve güçler olmak üzere kendisini dünyadan daha fazla tecrit etme ve iyice içe kapanma... Ve bu, Mehmet Şehu örneğinde olduğu gibi, kendine güvensizliğin bir sonucuydu gerçekte.

KENDİNİ TECRİT VE İÇE KAPANMANIN SONUCU EKONOMİK, TEKNOLOJİK, EĞİTİM, KÜLTÜREL VB. ALANLARDA SOSYALİST BİR ÜLKEDE OLMASI GEREKEN GELİŞME DÜZEYİ BİR TÜRLÜ SAĞLANAMAMIŞTIR

Sosyalizmin gelişim sürecinin karmaşık karakterini reddeden, olguları yaşamdan kopuk formüllerle, dogmalarla açıklayan ve politikasını bunun üzerinde şekillendiren AEP'in, ülke içinde karşılaşılan yeni yeni sorunları aşacak dinamik ve canlı bir özellik kazanması, Arnavutluk sosyalizminin dış dünyada yaşananların gerisinde kalmayıp, sağlıklı bir temelde gelişmesine öncülük etmesi düşünülemezdi.

Nitekim öyle de oldu. Esas olarak ÇKP ile ilişkilerinin yoğunlaştığı süreçten başlayarak AEP, sosyalizmde - özellikle sosyalizmin ilk aşamasında - ideolojinin önemini, belirleyiciliğini dogmatik bir tarzda ele aldı ve ekonomiyi (altıyapıyı) ideolojiye (genelde üstyapıya) kurban etti. Sosyalizmde halkın manevi ihtiyaçlarını karşılamak, kültürel düzeyini geliştirmek görevinin yanı sıra, halkın maddi gereksinimlerini de karşılayabilmek için gerekli olan mu-

dern bir sanayi ile teknolojinin önemini pratikte reddetti.

Bunun sonucu olarak, Arnavutluk sosyalizmi bir türlü gerekli gelişme düzeyini sağlayamadı ve güdük kaldı.

Bugün Arnavutluk'ta emek gücünün üçte ikisi hala tarım sektöründe çalışırken, bu sektörün ulusal gelire katkısı sadece % 20'dir. Bu, tarım sektörünün sosyalist bir ülkedeki geri kalmışlığını, yani planlama ve makineleşmenin yeterince sağlanmadığını göstermektedir. Buna karşın, donanımı oldukça yetersiz ve eski olan sanayi sektörünün ulusal gelire katkısı ise % 55'dir.

Yine zengin maden kaynakları ve elektrik enerjisine sahip olmasına ve emek gücünün dörtte biri hammadde üretiminde bulunmasına karşın, bunlar da yeterli verimlilikle kullanılmamaktadır.

Ekonomik büyüme yeterli değildir. 1980-85 beş yıllık kalkınma planı çerçevesinde ulusal gelirdeki büyüme ise % 4.3'den, % 3'e düşmüştür.

Sadece 1985-90 dönemi için ekonomideki hedeflenen rakamlara bakıldığında dahi, ülkenin bu alanda ne kadar yetersiz kaldığı görülebilir. Hedeflenen rakamlar normalden çok yüksek olup, şu an var olanın düzeyini göstermesi açısından çarpıcıdır.

Toplam gelirlerin % 42'sinin sanayie ayrıldığı 1985-90 döneminde, sıralı üretiminin 1985 yılına göre % 29-31 artışı hedeflenmiştir. Yine tarımda % 35-37, krom, bakır, demir, nikelde % 30-40, petrolde % 33-35 üretim artışı hedeflenirken, aynı rakamlar ihracat için % 44-46, toplam üretim için % 31-33 ve ulusal gelirdeki büyüme için % 35-37 gösterilmiştir.

Açık ki, bu rakamlar bugün var olan üretimin sanayileşme ve makineleşme açısından oldukça yetersiz olduğunu ve buna bağlı olarak verimlilik yüzdesinin de düşük kaldığını göstermektedir.

Kendini tecrit ve içe kapanmanın bir sonucu da, eğitim alanında görülmektedir... Öyle ki, 8 yıllık asgari eğitim süresi Arnavutluk'ta ancak son dönemlerde zorunlu hale getirilebilmiştir.

Yine kendinden başka sosyalist bir ülke görmemesi, halkın diğer ülke devrimlerine ve bu devrimlerin ortaya çıkardığı edebiyat, şiir, tiyatro, sinema vb. alanlardaki etkinliklere kapalı ya da duyarsız olmasına yol açmıştır.

Tüm bu gerçekler enternasyonalist bir kültür ve gelenekten çok uzak olduğunu, bunun yerini ise doğal olarak içe kapanıklık ve milliyetçi eğilimlerin doldurduğunu göstermektedir.

Arnavutluk dünya gerçeklerinden uzak durmuş-

tur... Düne kadar birçok ülke ile diplomatik düzeyde dahi ilişki kurmazken, hiçbir siyasi bağımlılık getirmemek koşuluyla - ülkedeki sosyalizmin çıkarları gerektirmesine karşın - yanlış bir anlayışla kapitalist ülkelerle, yok denilecek düzeyde ekonomik ilişkide bulunup, yeterli teknoloji alışverişinde bulunmazken, bugün bu eksikliği aşma uğraşı içindedir.

Ve ne yazık ki, sosyalist bir ülke olan Arnavutluk'un elçilik ya da konsolosluklarının bulunmadığı ülkelerdeki temsilciliğini kapitalist bir ülke, Avusturya yapmaktadır.

AEP "SOSYAL EMPERYALİZM" TEORİSİ VE DÜNYADAKİ ÇELİŞKİLERE YANLIŞ YAKLAŞIMININ BİR SONUCU OLARAK EMPERYALİZMİ SANSAN HALK KURTULUŞ SAVAŞLARINI DOĞRU DEĞERLENDİREMİŞTİR

"...Onlar, Arnavutluk Emek Partisi'nin davranışlarında yalnızca kendi ülkesinin çıkarlarından hareket etmediğini, tersine tüm proletaryanın çok önemli, ortak ve değerli çıkarlarını, yani gerçek sosyalizmin çıkarlarını, dünya

yı devrimci bir biçimde dönüştürmek için Marksizm-Leninizme dayanan ve onun önderliğinde yürüyen herkesin çıkarlarını dile getirdiğini, savunduğunu görüyorlar." (E. Hoca, Emperyalizm ve Devrim, Evrensel Yay. sayf. 327)

AEP'in saptamalarında ya da E. Hoca'nın çeşitli yazılarında sürekli öne çıkarılan olgu budur. Dünyada çelişkiler sıralanırken "Arnavutluk ile burjuva-revizyonist kamp arasındaki çelişki" en önemli konudur. Yani emperyalizm ile sosyalizm arasındaki çelişki, emperyalistler ve "sosyal emperyalistler" ile Arnavutluk arasında somutlanır.

Emperyalizme darbeler vurarak onun sonunu yakınlaştıran ulusal ve halk kurtuluş savaşlarının büyük bir bölümünü "revizyonizmin ve sosyal emperyalizmin uzantısı" ya da "onun etki alanına girmeye eğilimli" olarak değerlendiren AEP, kendisinin onayladığı ve "sosyal emperyalizmin etki alanında" görmediği tek tek istisnaları da fazlaca önemsememiştir. İşte bu nedenlerle, ulusal ve halk kurtuluş hareketleri yadsındı, devrimci bir yaklaşım sunulamadı.

Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının bu doğrultuda peş peşe attıkları adımları, emperyalizme vurduğu darbeleri görmedi. Bugün El Salvador'da, Filipinler'de, Filistin'de, Batı Sahra'da, Güney Afrika'da yürütülen mücadeleleri de görüyor, doğru bir değerlendirme yapmıyor.

Halk kurtuluş savaşlarını görmemek, pratikte onun önemini yadsımak ve gereken önemi göstermemek, AEP'in dünyadaki çelişkileri doğru bir tarzda çözümleyememesinden kaynaklanmakta olup, enternasyonalizme zarar vermektedir.

AEP ENTERNASYONALİZMDEN NE ANLIYOR?

Bir kez kendi dışındaki güçleri adeta yok sayan ve her şeyi kendisiyle sınırlı gören AEP, yıllardır uluslararası planda yaşananlara ilgisiz ve duyarsız kaldı. Çünkü gerçekte onu daha çok sosyalist ülkeler arasındaki ideolojik politik sorunlar ilgilendiriyordu. Ve bu nedenle, ideolojik ve siyasal düzlemdeki tavırlarını

daha çok "Titocu revizyonistler'e", "Kruşçev revizyonizmi" ve "Sovyet sosyal emperyalizmi"ne, sonraları ise "anti-Marksist Mao Zedung düşüncesi"ne ve "Çin sosyal emperyalistleri"ne karşı geliştirdi.

Bir bakıma, bu tartışma konularının yarattığı ortamda dünyada yaşanan gerçekleri görecuk duruma olamadı.

AEP'in enternasyonalizm adına yaptığı, bazı ülkelerde kendi çizgisi etrafında kümelenen, AEP'in politik tezlerini

Kabul eden anlayışları desteklemek ve onları Marksist-Leninist partiler olarak nitelemekten ibarettir.

Destek sunduğu az sayıdaki bu örgüt ve partiler gösterilerek, AEP'in enternasyonalist olduğunu iddia etmek ise enternasyonalizmi karikatürize etmek olur. AEP'in verdiği desteğin boyutunu bir yana bırakırsak, bu yapılar, AEP'i üçüncü bir merkez olarak gören, onun çizgisini hayata geçiren örgütlerdir. Yani AEP bunlar dışında herkese kapalı oldu. Yine destek sunduğu bu yapılar ülkelerinde çoğunlukla mücadele etmeyen, oportünist, dar tekke örgütleriydi ve hala da öyledirler.

AEP'in devrimini yapan ya da devrimin arifesinde bulunan ve Marksist-Leninist hattı savunan örgütlere ve bu ülkelerin halklarına yönelik enternasyonalist bir yaklaşımı olmadı. Sosyalist ülkelere karşı izlediği politikaya ve yaklaşımlarına bu niteliğini de eklersek, AEP'in enternasyonalizme kapalı olduğu gerçeğiyle karşılaşırız. Sanıyoruz aşağıdaki alıntı AEP'in enternasyonalizmi anlayışının ne olduğunu yeterince ortaya sermektedir:

"Sovyetler Birliği ve Kübalı paralı askerlerin Angola'ya müdahalesi bu niteliktedir. Onların Angola devrimine yardım etmek gibi bir niyeti asla yoktur. Aksine, onların amacı Portekizli sömürgecilerin kovulmasından sonra belirli bir bağımsızlığa kavuşan bu Afrika ülkesini pençelerine almaktır. Kübalı paralı askerler, Sovyet sosyal emperyalistlerinin de modern bir sömürge imparatorluğu kurabilmesi için kara Afrika ülkelerinde pazarları ve stratejik mevzileri ele geçirmek ve Angola'dan diğer devletlere geçmek için Sovyetler Birliği tarafından gönderilen sömürge ordusudur." (E. Hoca, Emperyalizm ve Devrim, sayf. 145-146, Evrensel Yay.) (abc)

Görüldüğü gibi, AEP'in bu yaklaşımı tam anlamıyla subjektif ve gerçektışıdır. Dünyaya hep "kötüler, düşmanlar" kavramları ile yaklaşan, olayları her defasında emperyalizm ve "sosyal emperyalizm"le açıklayan bir anlayışın gerçek bir enternasyonalizmi savunması düşünülemez.

Oysa, eğer Küba halkının, Küba askerlerinin Angola'ya enternasyonalist dayanışma ve desteği olmasaydı, Angola karşı devrimciler ve Güney Afrikalılar karşısında var olma savaşını zor kazanabilirdi. Eğer Angola'da paralı askerler aranıyorsa, bunlar Kübalı gönüllüler değil, karşı-devrimciler ve Güney Afrikalılardır.

Her şey bir yana, oradaki savaş devrimci bir iktidarı yıkmak isteyen emperyalist güçlere karşıydı. Bu nedenle, Sovyetler'in ve Küba'nın yardımı enternasyonalist bir destek olarak kavranmalıydı.

Kaldı ki, Angola'da binlerce şehit veren, en zorlu koşulları göğüsleyip savaşa rağmen sosyalizmin inşasına yardımcı olan, olanaksız denileni yaparak yüzlerce tankı, uçağı Angola'ya korumak için Afrika'ya gönderen Küba'nın ve Küba halkının bu eşsiz ve onurlu desteği nasıl yadsınabilirdi?

AEP, Sovyetler'e karşı olma adına, enternasyonalizme karşı çıkıp onu mahkum etmeye çalışmaktaydı. Küba için yaptığı değerlendirmeler, "sömürge imparatorluğu" tepitleri aşırı derecede bir subjektivizmin ürünü olup, gerici idrler.

AEP'in bu konudaki yaklaşımlarına başka örnekler de verilebilir:

"Sovyet sosyal emperyalizmini saldırgan olarak tanımladık çünkü Çekoslovakya'ya saldırdı ve işgal etti. Afrika'ya ve başka yerlere müdahale etti, başka saldırganlık eylemleri için planlar kuruyor, hazırlık yapıyor." (age, sayf. 201)

Burada sözkonusu edilen, Sovyetler Birliği'nin 1968 yılındaki Çekoslovakya'ya müdahalesidir. Oysa Kızıl Ordu'nun bu müdahalesine sadece bugün yaşananlar açısından bakarak dahi, müdahalenin kaçınılmaz olduğu ortaya çıkmaktadır. Zira eğer 1968'de bir zorunluluk olarak gelişen bu müdahale olmasaydı, Çekoslovakya'da bugün yaşananlar o zaman yaşanacak ve daha 1968'de Çekoslovakya'da kapitalizme geri dönülecekti. İşte 1968 Sovyet müdahalesinin anlamı buydu. Ama AEP, bütün bunları görmeksizin bir çırpıda "Sovyet işgali" yaftasını asarak, müdahaleyi kolayca mahkum etme yolunu tercih etti. Oysa aynı AEP, benzer bir durumda 1956 Macaristan karşı devrimine karşı çıkarak, Kızıl Ordu'nun müdahalesini onaylamıştı.

"Macaristan olayları konusunda, Macaristan'da olanlar onun ileri sürdüğü gibi 'bütün bir halkın ayaklanması' vb. değil, halk demokrasisi rejimini yıkmayı ve faşist diktatörlük kurmayı amaçlayan karşı-devrimci bir komplo"dur." (E. Hoca, Emek Partisi ve Anti-Revizyonist Mücadele, Yöntem Yay. sayf. 122)

AEP, enternasyonalizmi adına olumlu gelişmeleri yadsıyıp yok sayarken, bunun yerine ortaya hiçbir alternatif de koymadı. Örneğin, sosyalist ülkelere yapılan saldırılara tavır aimamak ne adına, nasıl savunulabilir? Veya Arnavutluk bugün emperyalizme karşı verilen savaşları nasıl desteklemekteydi? Enternasyonalizm birkaç ülkede kendi anlayışını savunan partilerin tanınması ve bunlarla ilişki yurttulmesi anlamına mı geliyordu?

Elinde ki hayır!

Sonuçta, AEP enternasyonalist görevlerini bugüne kadar yerine getirmedir. Dahası, geri- ci "sosyal emperyalizm" teorilerinin bir sonucu olarak büyük bir "keskinlik"le sosyalistler arası dayanışmaya ve halk kurtuluş savaşla- rını desteklemeye sırtını dönerken, yıllarca "sa- vaş tazminatı ödemediği" gerekçesiyle Alman- ya, İtalya gibi ülkelerle hiçbir ilişki kurmaz- ken (*), diğer taraftan pragmatistçe ve milliyet- çi dar bir bakış açısıyla, faşist darbelerin taz- gahlandığı Türkiye gibi ülkelerle ikili kültürel ilişkilerle girip olumsuz bir dış politika sergile- mekten kaçınmadır. Ne yazık ki Arnavutluk, 1980 sonrası Türkiye'de faşist cuntayı ilk tanı- yıp, onunla her türlü ilişkiyi geliştiren ülkeler- den biri olma konumunu elde etti. Oysa Türki- ye halklarına kan kusturan, "kardeş parti"lerin üyeleri de dahil, ileri, devrimcileri idam sah- pasına gönderen, dizginli bir terör uygulay- an faşist cuntayla bu tarzda bir ilişki sosya- list bir ülke açısından savunulamazdır.

AEP, dünyaya "sosyal emperyalizm" gözü- gü ile baktıkça ve kendinden başka herkesi "revizyonist", "karşı devrimci" olarak nitelene- ye devam ettikçe, hiçbir zaman gerçek anlam- da enternasyonalist olamayacak, enternasyo- nalizm adına son derece sınırlı adımlar atabil- lecek ve yapıları ile kavrayamayacaktır. Bugün farklı kaygılarla gündeme getirdiği "dış- ı açılma" çabası ise, olumlu yönde bir geliş-meyi değil, şimdiye kadar "kardeş partiler"e verdiği destekten de vazgeçme olasılığını kin- de taşıyor. Olumsuzluğun değişmesi, AEP'in tezlerini devrimci anlamda yenilemesinden geçmektedir. Aksi halde, kısırlık, onu sınırla- maya, mücadeleden soyutlamaya ve daha ya- rı tavırları savunmaya götürecektir.

BİZİM ANLADIĞIMIZ AÇIKLIK, SOSYALİST İNŞAYI VE ENTERNASYONALİZMİ BESLEYEN DEVRİMCİ BİR POLİTİKADIR...

Marksist-Leninist bir partinin uluslararası planda politika üretimine katılması, saptama- ra karşı mücadele edip olumsuzlukları güçlen- dirmesi, ulusal kurtuluş hareketlerine ve sos- yalist kurtuluş çabalarına destek güç rolü oy- naması, enternasyonaliz- min gerektirdiği görevle- ri ifade eder. Bu neden- le, doğru görüşlerin yay- gınlığı için propa- ganda yapmayan, sosya- list ülkeler ve bu ülke- rin kardeş komünist par- tileri ile ilişki ve dayanış- masını geliştirmeyen bir partinin nihai hedefinin bulanıklaşması ve enter- nasyonalizmden yüzüğü etmesi kaçınılmaz bir durumdur.

Enternasyonalizm çok sabırlı ve ınatçı ol- mayı gerektirmektedir. Farklı ülkelerde komü- nist partilerin birbirinden değişik kültürel bir- kimlerinin yarattığı renkli tablo, uluslararası sosyalist hareketin parçası durumunda olan ülke, parti ve devrimci hareketlerin değeri- dirilmesinde tek biçimle yaklaşımları engelle- diği gibi, daha derinlikli analizleri zorunlu ha- le getiriyor. Bugün hiçbir komünist hareket, dünyada kendi oluşturduğu ruhsal gelişme- me ve birikimlerle bire bir karşılaşan başka bir komünist hareket bulamıyor. Birbirini her ge- yiye taklit eden, çarpık şekillenmiş gebelolu- yapılar dışında bulunması da imkansız. Eğer gerçekten enternasyonalizmi özümsemişsek ve de ortak bir ruh şekillenmesi yaratarak bir- kimleri bütünleştirmek istiyorsak, uzun vadeli bir çaba göstermemiz gerektiğinin bilincinde olmalıyız. Böyle bir çaba ise, uluslararası sos- yalist hareketin pratik düzlemdeki birliğini ya- ratarak enternasyonale doğru mevzi mevzi ilerlemek için farklı ülkelerin komünist partile- ri arasında kimi anlaşmazlıkların, farklı kavra- yışların, hatta aynı görüşlerin olabileceğinin

daha en baştan kabulünü gerektirir. Burada en önemli nokta; anlaşmazlıkların, farklı kavra- yışların ve kimi ayrılıkların ideolojik mücadele düzlemi dışına taşınmamasıdır. Bu, partiler arasında "devrimci kardeşlik" ilkesinin çiğnen- mesi sonucunu ortaya çıkarır ki, bundan en fazla uluslararası sosyalist hareket zarar gör- mektedir. Devrimci kardeşlik ilkesinin çiğnen- mesi, ideolojik mücadele zeminini daraltıp ki- sırlaştırır. İçeride kapanmayı ve kendini teorit eği- limleri geliştirecek, uluslararası komünist ha- reketin birliğinin yaratılması için komünist ha- reketlerin karşılıklı deney alışverişini ve olum- suzluklarından etkilenme olanaklarını yok eder. Kısacası, enternasyonalizmin gelişim di- namizmini köreltir. Bu nedenle, enternasyona- lizmin gelişmesi için devrimci bir açıklık politi- kası şarttır. Bu zorunluluğun hayata geçirilme- sinin önemini vurgulamak için birkaç nokta- nın altını çizmek gerekiyor.

Birincisi, dünyadan tecrit olmuş bir sosya- list ülkenin ufkunu daraltmış, hedefleri bulanıklaş- mıştır. Ülke sadece kendi sorunlarıyla meş- gul olduğu ve kendi dışında herkesi düşmanı gördüğü için, uluslararası planda meydana gelen gelişmelerin tümünü kendisine karşı bir komplo ya da tertip olarak değerlendirmeye başlayacak ve sağlıklı bir dış politikayı hiçbir zaman hayata geçiremeyecektir. Arnavut- luk'un karşılaştığı durum bunun çarpıcı bir ör- neğidir.

İkincisi, dünya sosyalist hareketine, ulusal ve halk kurtuluş hareketlerine olumsuz yakla- şımı sonucu, kendi çizgisi ve yönelimleri dışın- da gelişen kazanımları asla sahiplenmeye- cek, bu parti ya da örgütlere olumlu deneyleri- ni aktarma ya da yaratılan olumlu örnekler- den yararlanma şansına sahip olamayacaktır. Bu durum, AEP'te görüldüğü gibi, kaçınılmaz olarak kendi iç gelişiminde de tıkanıklıkları do- ğuracaktır.

Üçüncüsü, olağanüstü ve bilimsel temelle- re dayanmayan bir kuşkuculuk gelişecek ve bu, giderek kendi safalarında da yaygınlaşa- rak partinin içten çürümmesine, yığınlarla ya- bancılaşmasına doğmasına neden olacaktır. Evet, uluslararası sosyalist hareket içindeki

politik ayrılıklardan "sosyal emperyalizm" ve onun uzantısı olan "sosyal faşizm" doğarsa, parti içindeki görüş ayrılıklarından da kestirme yoldan kaçınılmaz olarak ajan suçlaması doğacak- tır.

Böylesi olumsuzlukla- rın panzehiri ise, nesnel- likten kopmamak ve dev- rimci bir açıklıktır.

Çünkü devrimci açıklık politikası, parti kad- rolarının yaşanan sorunları paylaşmasını, ajan suçlamasıyla karşılaşma kuşkusu olmadan politika üretebilmelerini, kitlelere önderlik et- menden güvensiz ve kuşkucu olmamalarını sağlar. Devrimci açıklık politikasının egemen olduğu Marksist-Leninist bir partide, kadrolar gerçek anlamda canlı birer hücre konumunda- dırlar.

Çünkü devrimci açıklık politikası, geniş yığının yönetime katılımının olanaklarını do- ğurduğu gibi, partinin ürettiği politikaların kit- le örgütleri aracılığıyla derinleştirilmesini, zen- ginleştirilmesini, eksik taraflarının giderilmesi- ni ve yanlışlarının törpülenmesini sağlar. Kitle- lerin ikna oldukları, inandıkları ve özümledikle- ri politikaları kendi politikaları olarak görmele- ri ve canlı bir seferberliğin hayata geçirilmesi- nin şartları da ancak bu açıklıkla sağlanabilir. Geniş yığınların bilmedikleri ve inanmadıkları politikaların peşinden sürüklenmesi düşünüle- mez. Fakat onlar gerçeği ne kadar iyi biliyor- larsa, çıkan sorunlarla ve ortaya konulan he- deflerle ilgili yaratıcılıklarını göstermeleri de o denli mümkün olur.

TÜM EKSİKLİKLERİNE KARŞIN SOSYALİST BİR ÜLKE OLAN ARNAVUTLUK'TA SON ZAMANLARDA YAŞANAN GELİŞMELER SOSYALİZM ADINA KAYGI VERİCİDİR

Gorbaçov'la birlikte Sovyetler Birliği'nde son yıllarda büyük bir ivme kazanarak bugün aynı hızla devam eden olumsuz gelişmeler ve Doğu Avrupa'da burjuva liberal yönetimlerin birbiri ardına iktidara gelmesinden sonra, dün- den bugüne sağlam bir ideolojik zemin ve dünyada gelişen olaylara ideolojik-siyasal düzlemde de olsa müdahale yeteneği kazana- mayan AEP'in, giderek etkisini daha güçlü hissettiren karşı-devrimci rüzgarlar karşısında bulunduğu yol ayrımında, geçmişteki "sol" sek- ter yaklaşımlarını terk ederek bugün sağa meyil vermesi pek şaşırtıcı karşılanmamalıdır.

Şüphesiz emperyalistlerin psikolojik üstün- lüklerini giderek artırdıkları bir ortamda ülke içine yönelik, başta İtalyan radyo ve televizyo- nu ile Yugoslav basını gibi pek çok araçla ya- pılan karşı-devrimci propaganda ve bunun so- nucu olarak ortaya çıkan son olumsuzluklar (çeşitli gösteriler ve eylemlere sığınmalar) tek ölçüt değildir.

Şubat 1990'da AEP MK tarafından alınan kararlardan bazıları şöyledir.

Devlet işletmelerine sosyalist ekonomi çer- çevesinde karar alma konusunda nispi özerk- lik tanınması...

Yine bu işletmelerde kâr unsuruna daha fazla ağırlık verilmesi...

Tarım kooperatiflerinin, ürünlerinin bir bö- lümünü resmi fiyatların dışında, kendi saptadıkları fiyatlardan satabilmeleri vb...

Ayrıca sanayi ve tarımda verimlilik kuralı- nın geçerli olması ve bazı tüketim mallarının fiyatlarının serbest bırakılması kararlaştırılmış- tır.

Arnavutluk'ta 45 yıl sonra, köylülerin kendi bahçelerinde yetiştirdiklerinin fazlasını ser- best pazarda satabilmesi uygulaması günde- me getirilmiştir.

Gelişmeler sadece sosyalist ekonominin ana prensiplerinden biri olan merkezileşme- ten kaçışla sınırlı değildir. Arnavutluk, Sovyet- ler Birliği'nde değişik bi- çimlerde kendisini gös- termeye devam eden ve Doğu Avrupa ülkelerini tüm hızıyla saran burju- va demokrasi rüzgarla- rının etkisi altına girmiş- tir.

Ayrıca - kendisi her ne kadar öyle olmadığını iddia etse de, geçmişte sosyalist olduklarından dolayı aynı cephede yer alan - Doğu Avrupalı sosyalist güçleri, yani objektif olarak ittifakları- nı yitirmesinin de etkisiyle, artık Avrupalı em- peryalistlerin gözüne iyice batmaktadır.

İşte bu baskıların bir sonucu olarak burjuva anlamda meşruiyet arayışlarına gir- miştir.

AEP Genel Sekreteri Ramiz Alia, insan hak- ları ihlallerinin asılsız olduğunu kanıtlamak için Birleşmiş Milletler Sekreteri Perez de Cu- ellar'ı ülkesine davet ederken, davet öncesin- de parlamentodan alelacele

-1960'ta kaldırılan Adalet Bakanlığı'nı ya- niden kurması,

-Dinsel propagandanın serbest bırakıl- sı,

-Yurtdışına serbest seyahat özgürlüğü ta- nınması gibi bir dizi yasa çıkarılmıştır.

Yine yeni yasalarla avukat tutulabilmesi, soruşturma ve savunmada muvakkilinin ya- rında bulunabilmesi, güvenlik örgütü SİGUR- MU'nun "gozaltına alma" ve "iç sürgün" gibi uygulamalarında kısıtlamaya gidilmesi gibi kararlar gündeme getirilmiştir.

BM Genel Sekreteri ile yaptığı görüşmede, Başbakan Adil Çarçani, 7 ve 8 Mayıs'taki eko-

nomik ve politik reformları yenileri izleyecek. Arnavutluk'ta hiçbir şey tabu değildir." demiş- tir.

Bu yeni uygulamalara ilişkin olarak kısa za- manda parti içinde görüş ayrılıkları ve tasfiye- ler ortaya çıkmış, Temmuz ayında eylemlere sığınmalar başlayıp, sığınanlara çıkış güven- cesi verildikten sonra İçişleri Bakanı görevin- den alınmış, "Enver Hoca yanlısı" olarak tanı- nan 4 üye MK'dan uzaklaştırılmıştır.

Son olarak ise, Ramiz Alia başkanlığındaki Arnavutluk Halk Meclisi, yabancı girişimcilerin ülkede yatırım yapması ve bu yatırımların gü- vencesi altına alınmasını öngören iki karar ka- bul etmiştir. (Ağustos 1990)

Evet, Arnavutluk adım adım "dışa açılma- tadır..." Ancak bu bizim anladığımız devrimci bir tarzda değil, Batı'nın istediği şekildedir. Ku- sa zamanda alelacele Sovyetler Birliği'nden başka, ABD ile de ilişkiler kurmaya karar ver- miş, bu konuda pratik adımlar atmıştır.

Ekonomide merkezileşmeyle uzaklaşıp burjuva demokrasilerinden etkilenmelere ka- pı aralayarak, Arnavutluk adeta emperyalistle- re "Sizin karşı olduğunuz anlamda sosyalizmi katı kurallarla işletmiyorum." mesajı verme- ye çalışmaktadır.

Oysa bu yol tehlikeli bir yoldur... Doğu Av- rupa'da yaşananların üzerinden henüz bir yıl bile geçmemiştir. Geçmişinde sosyalist bir ül- ke olan Demokratik Almanya, emperyalist Al- manya'nın hegemonyası altına girmiştir. Bazı- larının NATO'ya, AET'ye girmesi gündemde- dir. Ve emperyalistlerin istemleri hiçbir za- man bitmeyecektir.

Karşı-devrimci propaganda sürekli gün- demde tutularak, sosyalist iktidarların devrili- mesi için komplolar düzenlenecek, etnik, din- sel vb. azınlıklar, komşu ülkelerle anlaşmazlık- lar kışkırtılıp körüklenerek, yeni sorunlar ça- kılacaktır.

Öyle ki, 40 yıl sonra Romanya'da olduğu gibi işbirlikçi kralların ülkeye dönmeleri tartışıl- lacak, Kral Zogu bile adından söz ettirecektir.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, sos- yalizm adına gelinecek yol ayrımında AEP'in gi- derek sağa meyilettiğini, bu liberal sağ eğilim- lerin daha da güçlenip yeni uygulamalara yol açacağını ve de bunun ilerisi için büyük tehlike- leri içinde barındırdığını söylemek -üzücü de ol- sa- gerçekçidir.

Sosyalist bir ülkenin, ağırlıklı kendi geçmiş hataları ve yaklaşımların- dan dolayı karşılaştığı so- runları, emperyalizme ta- vizler vererek çözmeye çalışması ülkenin ve halkın geleceğini tehlikeye atmaktan başka bir anlama gelmez ve devrimcilik adına kabul edilemez.

Ve tüm eksikliklerine rağmen, sosyalist bir ülke olan Arnavutluk'a gelebilecek her zarar, bütün sosyalist güçler için bir kayıp olacaktır. Emperyalizmin Arnavutluk'a yönelik her türlü komplo ve yaptırımı bütün ilerici, devrimci ve sosyalist güçleri hedefleyen bir saldırı olarak bizleri doğrudan ilgilendirecektir.

İçinde bulunduğumuz dönemde, günümü- ze kadar nice büyük zaferler elde etmiş olan sosyalizmin daha kararlı savunulması ve sos- yalist değerlere her zamankinden daha fazla sahip çıkılması gerekmektedir. Emperyaliz- min ve işbirlikçilerinin her türlü komplo, saldı- rı ve propaganda faaliyetleri karşısında yılma- dan, sarsılmadan sosyalizmin - eksiklikleriyle de olsa - ete kemiğe büründüğü ülkeleri, tüm mevzileri savunmak, destek vermek bugün her zamankinden daha önemli bir gö- revdir. ★

(*) Bugün bu ülkelerle diplomatik ve siya- si ilişkiler kurmaya başlamıştır.

Iki Almanya 3 Ekim 1990 Çarşamba günü birleşti. İki farklı Almanya; biri kapitalist sömürüye son vermiş, Hitler faşizmini yıkıp sosyalist mülkiyete dayalı işçi iktidarı olarak doğan Demokratik Alman Cumhuriyeti, diğeri sosyalizme karşı kapitalist dünyanın ön cephesi olarak kurulan burjuvalar iktidarı Federal Alman Cumhuriyeti.

Bütün emperyalistler ve Alman burjuvaları tarafından gururlu zafer şenlikleri, sözüm ona ulusal kucaklaşma gösterileri ile kitlelerin gözlerinin boyandığı şu sırada kazanan kim, kaybeden kim?.. Sadece Alman halkı açısından değil, bütün dünya açısından önem taşıyan asıl sorun budur.

Kapitalizmden kurtulmak için son yüz yıldır boğaz boğaza savaşlar veren, en basit hakları bile kanla, terle elde eden işçilere kapitalizmin verebileceği hiçbir şey yoktur. Bugün birleşme adı altında Doğu Almanya'nın Batıya ilhakı, yani teslimiyetinin de Doğu Alman halkına verebileceği şey kapitalizmin kirinden pasından başka bir şey olamaz. Kaybedilen ise, kısa tarihi içinde ona büyük gelişme olanakları açan, revizyonist yönetimlerin onca tahribatına rağmen yine de sömürsüz yaşamayı, daha yüksek insanî ve entelektüel değerleri tattığı sosyalizmdir.

DOĞU ALMAN HALKI SÖMÜRÜSÜZ SINIFSIZ TOPLUM YOLUNU AÇAN SOSYALİZMDEN VAZGEÇİRİLİYOR

19. yüzyılda, işçiler ilk kez başka sınıfların kuyruğunda değil, kendi iradeleriyle kendi hükümetleri için başkaldırdıklarında, sınıfsız ve sömürsüzün olmadığı bir düzen, yani sosyalizmin programıyla yola çıktıklarında, burjuvazi bunu bir hayal, boğuna bir çaba saymıştı. İşçiler daha 20. yüzyılın ilk başlarında, dünya topraklarının beşte biri üzerinde kendi hükümetlerini kurarak sosyalizmi hayal olmaktan çıkıp o noktadan sonra tarihin yönünü de değiştirdiler.

Bu gücün insanlık tarihine ne verdiğini, diğer bir deyişle, sosyalizmin nimetlerinin ne olduğunu bormak bugün o kadar anlamsızdır ki, son seksen-yüz yıllık tarih içinde, artık herkesin kabullendiği, insanlığa mal olan değerlerin, elde ettiği maddi-manevi kazanımların bile asıl olarak sosyalizme ait olduğunu ya unutmuş olmak ya da kitlelerin gözünden uzaklaştırmış olmak gerekir.

Son yüz yıllık tarih, sosyalizm-kapitalizm kavgasının içinde insanlığın gerçekleri yeni bir uygarlığın eşiğine geldiği bir tarihtir. Bağımsızlık, haksız savaşları reddetme, faşizmi mezara gömme, adalet, sosyal refahı, demokrasi gibi kavramlar -her ne kadar kapitalizm bunlara burjuva içerikler yüklesse de- sosyalizm mücadelesi yolu üzerinde dışı dışı elde edilen yüksek maddi-manevi kazanımlardır...

Bütün bunlar elbette herkesçe bilinen ama hiç de basit olmayan olgulardır. Kapitalizmin ürünleri ve suçlarına karşı elde edilmiş ama başarılamasaydı da tüm insanlığın felaketine yol açacak mevzilerdir.

Bugün emperyalist burjuvazi hala yer yüzünün birçok bölgesinde faşizmi, işkenceci ve katliamcı yönetimleri kendine dayanak yapıyorsa, Asya, Afrika, Latin Amerika ve Ortadoğu'da açık saldırı ve işgallerden vazgeçmiyorsa, sömürsüzü geri kalmış ülkeleri boğmaya devam ediyorsa, insanlığın tepesinde nükleer felaketini salladığı duruyorsa, refahı dünyanın geri, yoksul ve aç insanların çalımlar üzerine inşa ediyorsa, bütün bunlar emperyalizmin ikiyüzlülüğü ve saldırganlığıyla sosyalist sistem arasındaki he-

DEMOKRATİK ALMANYA'NIN EMPERYALİZME SATIŞ İŞLEMLERİ TAMAMLANDI

sabın birmediğini, bağımsızlık, demokrasi, adalet, sosyal kurtuluş, barış gibi kavramların, bu değerlerin yazılı olduğu bayrağın hala sosyalizmin elinde taşındığını gösterir.

Sosyalistlerden başka kimin eline geçerse, değerinden kaybeder, şekilsizleşir bu bayrak. Emekçi halkların çevresini ekonomik bağımlılık ve ablukalarla, kalın savaş duvarlarıyla çevreleyen emperyalizmin, Berlin duvarının yıkılışını büyük özgürlük şenlikleriyle kutlamasının sahteliğini gizlemesi mümkün değildir. Özgürlük bayrağı dünyanın neresinde emperyalizmin ve sosyal demokratlaşmış yöneticilerin eline düşmüşse, orada yaşanan tam bir trajedi olmuştur. Özgürlük emperyalizmin elinde Hiroşima'dır, Marcos, Şah, Pinochet, Evren'dir. Filistinlilere karşı İsrail siyonizmidir, Kore savaşıdır, Vietnam işgalidir, milyonlarca Sovyet insanının katliamı, cumhuriyetçi İspanya'nın boğulmasıdır. Ortadoğu halklarına savaş ilanidir. Kısacası, terör, işkence, zindan, katliamlardır.

Bugün bütün bunlar dururken, sosyalizmin insanlığa mal ettiği değerleri yok saymak, emperyalizmin hiçbir zaman yapamayacağı bir şeydir. Son yıllarda sosyalizmin ölümü diye ilan edilen gelişmelerde bile başarı, emperyalizmden çok sosyalizmi sosyal demokratlaşmışlara aittir.

1917'den beri işçi sınıfı için niyet olmaktan çıkıp bir gerçek haline gelen sosyalizm, devrimini yapan tüm halklar için sömürsüzün olmadığı bir düzen demektir. Halkın kendi iktidarı demektir. Burjuvazinin aldatmacalı parlamentarizmi yerine en küçük toplumsal birimden, işyerinden, mahalleden başlayarak ulusal ölçüğe kadar halkın her düzeyde doğrudan demokrasisi demektir. Cahilliğin bütün izleriyle yok edilmesi, zorunlu ve parasız eğitim demektir. İşsizliğin toplumsal bir ayp kabul edilip tümüyle ortadan kaldırılması, eğitim ve sağlık hizmetlerinden parasız ve olabildiğince tam yararlanabilme demektir. İnsanın insanı sömürmesinin yasaklanması, herkesin ulusal zenginliklerden emeği oranında yararlanması demektir.

Doğu Alman halkından koparılan, vazgeçmesi istenen şeyler bunlardır. Bugün gerçekleri ne kadar çarpıtırsa çarpıtırsın, burjuvazinin ilhak etmekte olduğu Doğu Almanya, bilim, kültür ve sportif alanda dünyanın en gelişmiş ülkelerinden biridir ve dünyanın sekizinci büyük ekonomisine sahiptir. Kişi başına ulusal gelir 6808 dolardır. Bu rakamın İngiltere'de 5895, İtalya'da 4316 dolar olduğu düşünülürse, emperyalizmin çizdiği "yoksulluktan perişan" ülke manzarasının nasıl çirkin bir propaganda olduğu daha kolay anlaşılabilir.

Bu ülke halkı, sadece bugün değil, daha kuruluş yıllarından beri sosyalizmden vazgeçirilmeye çalışılıyor. Onun tarihi, sosyalist insanın fedakarlık ve mucizelerinin olduğu kadar, uluslararası burjuvazi-

nin çok yönlü saldırılarının ve revizyonizm tarafından içten içe alının oyulmasının tarihidir de.

Kuruluş yıllarından itibaren sistematik saldırı altındadır. 1970-71'lere kadar diplomatik planda meşru görülmemiştir. Ortak geçmiş nedeniyle en fazla ekonomik ilişkisi olduğu Federal Almanya, kuruluşunun ardından, ticaret hacmini aniden 600 milyondan 4 milyona düşürdü, zaman zaman da tamamen durdurdu. Ülkeden sermaye ve hammadde kaçırıldı, teknoloji hırsızlığına uğradı, sabotajlar yapıldı, bilim adamları sistematik ayatıldı. Bu yolla planlı üretim aksatıldı, halkın ihtiyaçlarının karşılanması ve toplumsal tedbirlerin gerçekleştirilmesi engellendi. Doğu Almanya'nın çöküşünü sağlamak için, iktisadi ve idari organlara, partilere ve kitle örgütlerine ajanlar sızdırıldı, yeraltı örgütleri oluşturuldu. Yalan propaganda ve ideolojik çarpıtma için dev bir mekanizma harekete geçirildi. Antenleri sürekli bu tür propaganda kusan "Özgür Avrupa" (ABD) ve "Rias Berlin" radyoları kuruldu. Federal Almanya'da "Bütün Almanya Sorunları Bakanlığı", "Yeniden Birleşme İçin Araştırma Kurseyi" gibi kurumlar özellikle, salt bu yıkımı örgütlemek için inşa edildi, harekete geçirildi.

İki taraf arasında eskiden beri var olan iktisadi bağımlılık, ailevi, ulusal, kültürel ortaklıklar, ortak sınırlar olanakları kullanılarak, DAC (Demokratik Alman Cumhuriyeti)'nin toplumsal yaşamı üzerine sistematik yıkıcı etki yapıldı.

Elbette bütün bunlar Doğu Almanya için tayin edici gerileme nedenleri değil. Sosyalist inşa üzerinde zorluk yaratıcı ama sonuçta dünya yüzeyinde emperyalizmle olan bir cephe savaşıdır.

Diğer ülkelerde olduğu gibi, DAC'de de sosyalizme asıl darbe içerdiler, revizyonizm tarafından vurulan darbelerdir. Gerileme tarihinin asıl yazıcısı odur. Zorluklar karşısında halkın insiyatifini, yaratıcılığını harekete geçirmek yerine sosyalist mülkiyet ve yönetim ilişkilerinden taviz verme, proletarya diktatörlüğü yerine ekonomizm, bürokratism, halktan uzaklaşma, enternasyonalizm yerine denge politikası, uzlaşmacılık, sosyalist insan yerine sosyalizme yabancılaşma, sosyalist değerlerin erimesi, böylece partinin kitlelerden ve kitlelerin partiden uzaklaşması... Sonuç hızla geriye yuvarlanma, kapitalizmin hortlayışı ve teslimiyet...

Gorbaçovculuk bugün Doğu Almanya'yı bu teslimiyete taşımıştır. Yaşananlar, zaten olumsuz sonuca varması kaçınılmaz bir sürecin noktalanması şeklinde kolay yorumlamaların ötesinde, revizyonizmin artık sosyal demokrasiye dönüşerek kapitalist restorasyonun ideolojik politik taşıyıcılığı yapar hale gelmesi ve eski sosyalist ülkeleri birer birer kapitalizmin kucakına itemesidir.

Ne kadar zaafli olursa olsun, bir dizi ülkenin ardı sıra kapitalist restorasyon kuyusuna yuvarlanmasıyla Gorbaçov tuzgarlarının zamandaş olması tesadüf de-

ğildir. Kuşku yok ki, onu Batının midesi-ne teslim eden asıl sorumlular Gorbaçov ve yandaşlarıdır. Nasıl Romanya karşıdevrimcilerin eline bariz şekilde dıştan itildiyse, Doğu Almanya'yı da glasnost ve perestrojka emperyalizminin kapısına davetledi.

DOĞU ALMAN HALKINI NELER BEKLİYOR?

Bundan böyle Doğu Alman halkı bir kuşak boyu tanımadığı kapitalizmle tanışacak, fabrikaların kapandığını görecektir, milyonlarca vatandaş işsizlikle karşılaşacaklar. Sağlığın nasıl ancak parayla elde edilebilir bir şey olduğunu öğrenecekler, konutun ucuz veya parasız bir hak değil, bulabildikleri yerde, çıkıştırdıkları parayla barınabilmek, belki de hiç barınamamak olduğunu görecektir. Zenginliğin öbür yüzünün yoksulluk, lüksün ve ihtişmanın diğer yüzünün sürekli yarınlık, eşel ve alçalma olduğunu yaşayacaklar. Toplum tarafından sahip çıkılma yerine başının çaresine bakmayı, dayanışma yerine kişisel çıkarı görecektir. Eğitimin, kültürün, sanatın doğal bir ihtiyaç ve hak değil, her sınıfın standartları oranında satın alınabilir nesneler olduğunu öğrenecekler. Her şeyin, bütün insan ilişkilerinin ve güçlerinin metalastığına, emeklerinin sömürüldüğüne ve kendini sömürerlerin katederine teslim edildiğine tanık olacaklar. Birleşmenin ekonomik-sosyal faturasının kendilerine çıkarılacağını görecektir. Özgürlük, adalet kavramının sınıflara göre farklı içeriklere ayrıldığını öğrenecekler. Politikanın güç sorunu olduğunu ve gücün de sermaye demek olduğunu anlayacaklar. Burjuva demokrasisinin halkın toplumsal yaşamını örgütlemek, her düzeyde söz ve karar sahibi olmak değil, büyük tekelin düzenini korumak ve seçimden seçime oy vermekten ibaret olduğunu kabul etmeye zorlanacaklar. Emek düşmanlığını, devrimci olmanın suç sayıldığını, günü gelince cop ve kurşunlarla karşılamayı, 1918 ve 1920'de Berlin'de, Hamburg'da ayaklanan işçi kardeşlerini, babalarının binlercesini makinelî tüfeklerle katleden sosyal demokrat ve hristiyan demokratların yarınlık aynı silahlarla karşılarına çıkarabileceğini öğrenecekler. Fazlakları, neofaşistleri, şovenizmi, yalancı düşmanlığını tanıyacaklar.

DOĞU ALMANYA'NIN TESLİMİYETİNİN DÜNYA HALKLARI AÇISINDAN ÖNEM TAŞIYAN SONUÇLARI VARDIR

Bellidir ki, bu teslimiyetin dünya halkları üzerindeki ilk etkisi ideolojik yanılsama ve moral bozucu niteliğindedir. Revizyonizmin günahlarının kefareti sosyalizme, devrimini yapmış ülkeler halklarına çıkarılmaktadır. Bu da bir ideolojik savaştır.

Bu savaşta gericiği alt etmenin yolu, gerçekleri halka anlatmak, emperyalizmin yalan propagandalarını, sahtekarlıklarını ortaya dökmek, sosyalizme ve sosyalizmin değerlerine inatla sonuna kadar sahip çıkmaktır. Devrimci halkı hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadılar, bundan böyle de uğratmayacaklardır. Kıran kırana bir savaş sürmektedir. Halka bağlılık, halkın davasını her koşulda savunma, her şeyimizle ona siper olma devrimcilerin tarihlerinden gelen misyonlarıdır. Bu savaşta tertemiz kalma ve yıkılmadan ön cephede ayakta durmanın hayati bilinci-ne sahiptirler. Emperyalizm bir şekilde halkı teslim alabilir. Önce devrimcileri teslim alması gerekir. Gernierimizi Ekim Devrimiyle yaktık, geriye dönmeyeceğiz. Halka teslim olmamayı, barınmak için dönmeyi öğretmeliyiz. Emperyalizmi alt etme-

Proletarya Enternasyonalizminin Büyük Komutanı ERNESTO CHE GUEVARA Yolumuzu Aydınlatıyor

"Her zaman ve her yerde, savaşmamak için yığınla bahane bulmak kolaydır fakat özgürlüğe asla kavuşmamanın tek yolu da budur zaten. Che, düşüncelerinin gerçekleştiğini göremedi ama düşüncelerini, dökülen kanıyla pekiştirdi. Onu eleştiren sözüm ona devrimcilerse, korkakça politikaları, sürgit eylemlilikleri içinde budalalıklarının nasıl açığa çıktığının şaşkınlığını yaşamaya mahkumdurlar." (Bolivya Günü'ne Zorunlu Bir Giriş, syf.11)

Küba Devriminin önderi Fidel Castro, yoldaşı Ernesto Che Guevara'nın Bolivya dağlarında, ezilen halkların kurtuluşu için savaşırken şehit düşüşünün ardından böyle diyordu.

Evet, Che düşüncelerini dökülen kanıyla pekiştirdi. Ama devrim için savaşmaktan korkanlar, onun dökülen kanını silahlı mücadelenin sonu ilan etmekten geri durmadılar. Her türden revizyonist ve oportünist, Che için "maceracının biriydi" dediler. Bolivya'daki başarısızlık, silahlı mücadelenin yanlışlığı'nın kanıtıydı...

Hayır, onun dökülen kanı yeni-sömürgelelerdeki kurtuluş mücadelelerinin silahlı temelde sürdürülmesi gerekliliğinin kanıtı oldu. Ve en önemlisi, onun dökülen kanı, proletarya enternasyonalizminin soyut bir örneği olarak halkların bilincine kazındı.

Proletarya enternasyonalizmine her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyulduğu bugün, onun yükseklerde tuttuğu bu bayrağa daha sıkı sarılmamız. Onun, İspanya İç Savaşı ruhunu yaşatarak, bir Arjantinli olarak Küba'da, Bolivya dağlarında yaktığı enternasyonalizm ateşi sönmemelidir. On yıllardır revizyonistlerce, bugün Gorbaçovculuk tarafından söndürülmeye çalışılan bu ateşi körüklemek, ezilen halkların kurtuluş savaşlarının elindedir. Sosyalizme, proletarya enternasyonalizmine ihanet edenlerle işimiz yok. Onlar emperyalizm ile onursuz bir başın peşinde koşarak halklara ihanet ediyorlar. Onlar, ezilen halkların, sosyalizmin emperyalizm ile ölüm kalım savaşında teslimiyeti seçtiler.

"Bu ölüm kalım savaşında sınır yok-

tur. Dünyanın başka taraflarında olan şeylere kayıtsız kalamayız. Çünkü emperyalizme karşı zafer kazanan her ülkenin zaferi bizim için de bir zafer sayılır. Aynı şekilde, herhangi bir ülkenin emperyalizm karşısında bozguna uğraması bizim de bozguna uğramamız demektir. Proletarya enternasyonalizmi, daha iyi bir gelecek için savaşan uluslar için sadece bir ödev değil, aynı zamanda kaçınılmaz bir zorunluluktur. Emperyalist düşman, ister Amerikalı, ister başka olsun, az gelişmiş uluslara ve sosyalist ülkelere karşı saldırıya geçerse, en basit savunma mantığı, az gelişmiş uluslarla sosyalist ülkeler arasında bir ittifakın gerekliliğini göstermeye yeter. Başka bir birleşme nedeni olmasa bile, ortak düşmanın varlığı başlı başına bir neden olurdu" (Che, Siyasal Yazılar, syf.236)

Yüreğinde bu ateşi duymadan sosyalistlikten söz edilemez. Enternasyonalizmi bir kenara iterek sosyalist olarak kalmamaz. Enternasyonalizmi devlet çıkarlarına indirgeyenler, halklarının kurtuluş savaşlarına denge hesaplarıyla kendi ek senlerinde yaklaşanlar, bugün gelinen noktada halkların mücadelelerine tümüyle sırt çevirdiler. Che'nin 25 yıl önce söyledikleri, devrim ve enternasyonalizm ilişkisini çarpıcı biçimde ortaya koyuyor.

Devrimin ideolojik itici gücü olan devrimci, sosyalizmin kuruluşunun dünya ölçeğinde tamamlanmasına kadar ancak ölümüyle bitecek olan kesintisiz çalışması içinde tükenir gider. En acil görevler yerel ölçüde tamamlandığında devrimci çabalarını yavaşlatır ya da proletarya enternasyonalizmini unutursa, önderlik yaptığı devrim esintilerici bir güç olmaktan çıkar ve devrimci, amansız düşmanımız olan emperyalizmin çok iyi yararlandığı rahat bir uyusukluğa düşer. Proletarya enternasyonalizmi hem bir görev, hem de devrimci bir zorunluluktur. Biz halkımızı böyle eğitiyoruz." (Sosyalizm ve İnsan, syf.101)

Sorun, her ülke devriminin ve sosyalizmi inşa çabalarının dünya proleter devrimini

nin bir parçası olduğunu kavrayabilmektir. Revizyonizm on yıllardır bunun tam tersini yaptı. Tam da Che'nin dediği gibi, uyusukluk içinde emperyalizmin yararlanacağı zeminin yaratılacağı oldu. Yarablan bu zeminde, bugün kapitalist restorasyon yaşıyor. Emperyalizm ile köprüler kurularak, devrimlerin, ulusal kurtuluş savaşlarının önüne geçilmeye çalışılıyor.

Emperyalist politikalara yedekleniş, emperyalist politikaları alet olma Gorbaçovcu Sovyetler Birliği ve yandaşlarının temel çizgisi haline geldi. İşte bunun için diyoruz ki;

Bugün, Sierra Maestra'nın cürer ve kararlılığına, Bolivya'daki Churo Boğazı'nın enternasyonalist ruhuna her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır.

Bugün, "inançları için postunu tehlikeye atacak türden maceracılara" daha çok ihtiyaç vardır.

Bugün, 1956 Küba'sındaki 82 devrim savaşçısının Devrimcilerin Görevi Devrim Yapmaktır" şiarının daha yüksek sesle haykırılmasına ihtiyaç vardır.

Bugün, her zamankinden fazla, "Tüm eylemlerimiz emperyalizme karşı bir savaş narasıdır... Sloganlarımız kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarımız elden ele geçecekse, başkaları mitralyöz sesleri ve savaş naraları arasında cenazelerimize ağıt yakacaksa, ölüm hoş geldi, sefa geldi!" diyebilen enternasyonalistlere ihtiyaç vardır.

ABD emperyalizmi tüm dünyada imparatorluğunu ilan etmek için sosyalizme ve mazlum halklara ekonomik, siyasi ve askeri saldırısını yoğunlaştırırken, bugün, daha fazla özgüce güven, daha fazla enternasyonalist dayanışmaya ihtiyaç vardır.

Berlya'ya asker çıkarması, Küba'ya tehdit ve son olarak Ortadoğu'da halklara karşı kanlı bir hesaplaşmaya hazırlanması, Amerikan haydutluğunun bütün ezilen halklara karşı yükselen ayak seslerini işaret etmektedir. Emperyalizmin egemenliğine ve ablukasına karşı mücadele veren ezilen halkların yanında artık sosyalist ülkeler topluluğu yoktur. Ezilen ülkelerin devrimcileri ve halklar, kurtuluşları uğruna daha büyük bedellere hazırlanmak durumundadırlar. Devrimci mücadelede enternasyonalizm her zamankinden daha fazla önem kazanmıştır.

Sonuç olarak, Doğu Almanya'nın emperyalist Almanya'ya teslim oluşuyla sosyalizm bir mevziini yitirdi. Evet, bugün gerçek olan budur. Gerçeği görmezden gelmek ya da revizyonizme lanetler yağdırıp hayıflanmak biz Marksist-Leninistlerin işi olmamalıdır. Devrim ve sosyalizmin kuruluşunun uzun, zor ve sancılı yolunda nelerle karşı karşıya kalacağımızı bugünden ve soğukkanlılıkla görmek du-

Che'nin enternasyonalist ruh ve bilincine bugün her zamankinden daha fazla ihtiyaç var.

CHE'Yİ ÖLÜMÜNÜN 28. YILINDA ANARKEN ŞIARIMIZ "YAŞASIN DEVRİM YAŞASIN SOSYALİZM YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ" OLMALIDIR

Che'yi anmak, Che'yi anlamaktır. O, 8 Ekim 1967'de Bolivya dağlarında tutuklanıp katledildiğinde, proletarya enternasyonalizminin bayrağını Marksist-Leninistlere bıraktı. Onu anmak, bu bayrağı daha yükseğe kaldırmaktır.

Onu anmak ve anlamak;

Onca saldırıya, yaşanan inanç yitimi-ne, emperyalizmin sevinç çılgınlıklarına rağmen, devrim ve sosyalizm davasına sahiplenmek, devrimci dayanışmayı, enternasyonalist ilkeleri savunmaktır.

Bu kavga, sadece emperyalizme karşı değil, aynı zamanda, sosyalist ülkeleri yıkıma uğratan, karşı-devrimci komplolarda emperyalizmle birlikte başı çeken Gorbaçov çizgisine, reformculara, revizyonistlere karşı da yürütülmelidir.

Onu anmak demek, "İki Üç Daha Fazla Vietnam'lar için emperyalizme karşı halkların özgürlük savaşını yükseltmektir. ★

de en büyük silahımız bu yüksek ideolojik ve moral ruh hali olacaktır.

Halka her yönde örnek olmak, yolun bilmekten eğitmek, ya kazanacağız ya öleceğiz geleneğini aşılamak stratejik önem taşımaktadır. Haklıyız Kazanacağız, Halkın Örgütü Gücüyle Birleşmiş Mücadele Yenilmez, Ya Zafer Ya Ölüm şiarlarımızda ifadesini bulan mücadelemizin ideolojik esasları bunlardır.

Diğer yandan, Doğu Avrupa'daki gerilemeler bir gerçeği önümüze koyuyor. Artık uluslararası revizyonizm, Gorbaçovculuğun kimliği altında kapitalizmle buluşmaktadır. Dünya halklarının kurtuluş mücadeleleri üzerine öldürücü etki yaymaktadır. İdeolojik-örgütsel bağları, devlet olanakları, manevi etkileriyle kurtuluş mücadelesi veren halkların mücadelesini geriletmekte, bazı yerlerde tamamen felce uğratmakta, var olan halk iktidarlarını da çöküşe götürebilmektedir. Başta Romanya ve Doğu Almanya bu yıkılışın bariz örnekleridir. Nikaragua'da iktidarın burjuva-

ziye tesliminde, El Salvador Devriminin duraklamasında, Gorbaçov rüzgarlarının bu ülkelerdeki devrimci hareketler üzerindeki olumsuzlaştırıcı sonuçlarının etkisi vardır. Ülkemizde "sof" içinde düzene ulaşma çizgisi, TBKP olgusu yaratmıştır. Sadece bu değil; eksikli, zaafı da olsa halk demokrasilerindeki karşı-devrimci gelişmeleri alkışlamak solun büyük kısmında moda olmuştur.

Doğu Almanya'nın kapitalist Almanya ile birleşmesi ve diğer sosyalist ülkelerde ki kapitalist restorasyonların yarattığı bir başka önemli sonuç, emperyalizme ekonomik-askeri nefes borulan açmak yanında, ezilen halklara karşı saldırganlığında daha fazla cesaret bulmasıdır. Halklar her zamankinden daha fazla, emperyalizmin, özellikle ABD'nin tehdidi altındadır. ABD'nin dünya jandarmalığı, yeryüzünde bir "Amerikan barışı" statusünü yerleştirmeye yönelmektedir. Grenada işgali, Libya'ya saldırı, El Salvador, Nikaragua devrimlerine müdahalesi, Panama işgali, Li-

rumundayız. İman tazelemiyoruz, bilimsel kesinlikle diyoruz ki; insanlığın sosyalizm yönelişinin, sınıfsız ve sömürsüz dünya kavgasının tarihsel diyalektiği işlemeye devam ediyor. Kapitalizmin tek alternatifi vardır: Sosyalizm... İnsanlığı alçaltan kapitalizmin çirkefinden kurtulmanın tek yolu vardır: Sosyalizm...

İşte bu bilimsel doğruluk içinde, şimdilik Doğu Almanya'yı yutmuş gibi görünen emperyalist Almanya, sosyalizmi tanımayan bir halkı bünyesine alma gibi "bela"yı başına sarmıştır aynı zamanda. Tarihsel süreç -geriye dönüşlere karşı- devrim ve sosyalizmden yana işliyor. Bu süreçte birçok cephe var. Ve cephenin ana belirleyicileri ve en önünde yer alanlar ezilen ülke halklarıdır. Ezilen ülke halklarının emperyalizme vuracağı darbeler, onun bugün yuttuklarını kusturacak denli güçlü olacaktır. İşte o zaman sosyalist ülke insanlarının gözünü kamaştıran emperyalist yaldızların aldatıcılığı yerle bir olacak. ★

ESENLER, BAYRAMPAŞA,
BAĞCILAR, ÇİFTLİK HALKII

23 Eylül Pazar günü, Esenler Yenimahalle'de bir olay yaşandı. TIR'lara gizlenmiş, barikatlar kurmuş binlerce polisin coplu, silahlı saldırılarına karşı, onlarca yaralı ve gözaltılar pahasına, Devrimci Sol Güçlerin emperyalist savaşa hayır direnişine tanık oldunuz.

Nedendi bu saldırılar? Devrimci Sol Güçler neden bu vahşete karşı barikatlar oluşturup direniş geleneğini devam ettirdiler?

Özal iktidarı, bizi, Ortadoğu halklarına karşı açılan haksız emperyalist savaşa sürüklemek istiyor.

Başta ABD olmak üzere, emperyalistlerin, bir avuç petrol şeytinin çıkarlarına jandarmalık yapmak için evlatlarımızın kanı dökülmek isteniyor. Bugün emperyalistler arasında, Ortadoğu halklarını ezmek, daha çok sömürmek için emekçi halkların kanı üzerine pazarlıklar yapılıyor. Özal'ın Amerika gezisi de bu pazarlığın bir uzantısıdır. ABD Başkanı'nın "Özal, Ortadoğu'da en iyi dostumuzdur." sözleri, bu gerçeği belgeleniyor mu?

Emperyalistlerin ekonomik ambargoyla Irak halkını, çocuklarını açlığa, ölüme mahkum ettiği, edeceği bu savaş halkımıza ne getirecek? "Geri hizmet", "destek gücü" adı altında binlerce ölü, daha çok yoksulluk, işsizlik, açlık getirecektir. "Ortadoğu krizi" denerek bu savaşın faturası şimdiden bizlerin sırtına yükleniyor. Her gün artan zamlarla yaşadığımız yoksulluğu, açlığı, baskıları sizlere anlatmaya gerek var mı?

Bir yandan açlık, bir yandan savaş hali uygulamalarıyla halkımızın örgütlü gücünün ifadesi olan demokratik kuruluşlar basılıyor, emekçilerin yaşadığı gecekondu mahalleleri günün her saatinde yüzlerce polis ve jandarma tarafından ablukaya alınıyor, evler basılıyor, insanlar sokaklarda dövülüyor. Her gün sokaklarda yol kesmelerle, aramalarla, yüzlerce gözaltıyla estirilen bu terörün tek amacı vardır: Halkın örgütlü mücadelesini sindirmek. Ama sizlerin de yaşadığı, tanık olduğu direniş örneklerini yaşadığımız her alana taşımamızla, gücümüzü birleştirmemizle bunu başaramayacaklardır.

Bağcılar, Çiftlik, Esenler, Bayrampaşa halkına sesleniyoruz!

Devrimci Sol Güçlerin Yeni Mahalle'deki protesto gösterisinde, polisin uyguladığı vahşete karşı bizlere sahip çıktınız, evlerinizi açtınız. Alışkanlıklarla, sloganlarınızla bize moral ve destek verdiniz. Ancak aynı gün, devrimcileri polise teslim edenleri de gördük. Evleriyle, aileleriyle onları biliyoruz. Yine 15-18 yaşlarındaki çocukların, devrimcileri sahipten evleri polise ihbar ettiğine de tanık oldunuz. Hemen her gün semt esnafıyla, kahve sahipleriyle, muhtarlarla toplantılar yapıp devrimcileri ihbar etmeye zorlayan polis, şimdi de çocuklarımızı maşa olarak kullanmak istiyor. Kendi halkına, anasına, babasına, kardeşlerine düşman edilerek fuhuş, kumar, uyuşturucu, 3-5 kuruş para vadiyle kandırılan çocuklarımızı uyarıyoruz. Halkımızın değerleri arasında muhbirlik yoktur. Muhbirlik şerefsizliktir ve onaylanamaz. Bu yüzden çocuklarımızı uyarın, bir avuç parababasına hizmet ettiklerini, halka karşı suç işlediklerini onlara anlatın.

Muhbirlere sesleniyoruz!

İşlediğiniz suçlarla kime hizmet ettiğinizi düşünüyorsunuz mü? Devletin size sahip çıkacağını sanıyor ve bekliyorsanız aldanıyorsunuz. Çok geriye değil, yakın zamandaki örneklerle bakın, yeter. "Pişmanlık Yasası"yla arkadaşlarına, halkına ihanet eden "titirakçıların devrimci adaletten kurtulamadıkları gerçeği sizleri düşündürmelidir. Hangi mevkide görev almış olursa olsun, polis ya da başkası, işi bittiği, ihtiyaç duymadığı noktada bu eli kanlı katilleri bir kenara atmaktadır. Hiçbir işkenceci, katil, muhbir, halk düşmanı ömür boyu korunmaz, korunamaz.

Sizleri uyarıyoruz! Halka hesap verin. Muhbirliğin onursuzluğunu üzerinizde taşımaya devam etmeyin. Muhbirliğin onaylanır, hoşgörülür bir yanı yoktur. Yarın çok geç kalmış olmayın! ★

**EVLATLARINIZIN, ELİ KANLI KATİLLERİN
MAŞASI OLMASINA İZİN VERMEYİNİ
MUHBİRLİK ŞEREFSİZLİKTİR
MUHBİRLERİ ARANIZDA TUTMAYINI
YAŞASIN HALKIN ADALETİ
HALKIZ, HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!**

**DEVİRİMCİ MÜCADELEDE
EKAD'LILAR, ÇİHKAD'LILAR**

Oligarşinin İzleme-Muhbir-İşkence Yöntemleri Devrimci İradeye Yenik Düşecektir

Devrimci faaliyetin engellenmesi, ortadan kaldırılması için egemenlerin başvurmadığı, başvuramayacağı yöntem yok. Yaşanan devrimci deneyimler ve örnekler bu gerçeği binlerce kez gözler önüne serdi. Ancak bilinen, engellenemeyen bir gerçek daha var ki, o da, hiçbir gücün devrimci gelişimi durduramadığı, yok etemediğidir. Çünkü iradeler savaşta devrimci irade hep galip gelmiştir. Çünkü hakkın mücadelesi arzulanan hedefe ulaşmada er veya geç bütün engelleri aşmıştır, aşacaktır.

Devrimcilerin izlenmesi ve muhbir ağı ise egemenlerin yine her dönem, yeni yöntemlerle ele alıp geliştirdiği ve önemli sonuçlar arzuladığı bir gözdağı, sindirme ve yok etme aracı olarak kullanılmaktadır. Devrimcilerin içine sızma, kendilerine yandaş bulma girişimleri de bunlardan biridir.

Son günlerde muhbirlik faaliyetleri ve takibe özel bir ağırlık verildiğini, ülkemizin hemen her köşesinde, özellikle İstanbul'da, yaşadığımız her alanda bu ağın genişletildiğini görmekte ve hissetmekteyiz. Uyumsuz, toplumdışı, sorunlu, kadın kumar-uyuşturucu müptelası, para kazanma, rahat bir yaşam fırsatı olan sağlıksız kişilerden oluşturulan bu ağı, ahlakçı maskeler ardına saklanan bir avuç sömürücünün çürümüşünü, kokuşmasını ortaya çıkaran bir tablo oluşturmaktadır.

Hemen her semtte, merkezi yerlerde, karı-koca görünümlü altında insanları izleme, 14-15 yaşında çocukları muhbirliğe zorlama ve tehdit, mahalle muhtarlıklarını

MİT'in ve sivil polisin şubeleri haline dönüştürme, kahvecileri, esnafı zorlama ve ihbarcılığa özendirme, boyacı, simitçi, piyangocu, kuruyemişçi, işportacı, pazarlarcı vb. gibi kılıklara girme izledikleri yöntemlerden sadece bazılarıdır.

Oligarşi, siyasi polis ve işkenceciler halkımızı da bu pis işlerine ortak etmek istiyorlar. Özellikle devrimcileri ihbar etmeleri için halka akıl almaz baskı ve tekliflerde bulunuyorlar. Hatta tüm bölgelerde esnaf, halkı Devrimci Sol Güçlerin hakkı eylemlerini anında ihbar etmeleri için zorluyorlar.

Halkımızın değerleri arasında ihbarcılık bulunmadığından, genelde bu istek karşılanmamakla beraber, bilinçsizce bu teklife teslim olanlar da var. Son günlerde Devrimci Sol Güçlerin hakkı eylemlerinde bunlara tanık olduk. Özellikle Esenler Yeni Mahalle ve yakın çevresinde yapılan hakkı gösteride bunu açıkça gördük.

Bunun üzerine, Devrimci Mücadelede EKAD'lılar ve ÇİHKAD'lılar bir bildiri ile devrimci tavrı açıkladılar. Bildiri bölgesinde her yerde, bu işlere girenlerin uyarılması, gerçek yüzlerinin açığa çıkarılması ve teşhir edilmeleri amacıyla dağıtılmıştır. ★

**Devrimci Mücadelede
EKAD'lılar, ÇİHKAD'lılar**

Dağıtılan bildiriyi yanda yayınlıyoruz.

OLİGARŞİNİN TERÖRÜ BURSA'DA YÜKSELEN MÜCADELEYİ ENGELLEYEMEYECEK

Türkiye halkları için kan, gözyaşı ve ölüm anlamına gelen 12 Eylül faşist cuntası ve uygulamaları 10. yılında Bursa'da yoğun şekilde protesto edilirken, oligarşi de Devrimci Sol Güçlere yönelik saldırılarını yoğunlaştırdı.

İşte yıllardan sonra hem faşizan uygulamalardan hesap sorma bilincini geliştirmesi, hem de mücadeleyi iradi bir şekilde sıratması yönüyle, Bursa'daki statükoları altüst eden bir dizi etkinliğin ardından peş peşe gözaltılar gerçekleştiriyor, işkenceler pervasız bir boyuta varıyordu.

12 Eylül günü Devrimci Sol Güçler tarafından yapılan gösterinin ardından başlayan gözaltılara her geçen gün bir yenisi eklenirken, Uludağ Üniversitesi Öğrenci Derneği (UL-DER)'ne karakol kuruluyor, Mücadele bürosu da içinde olmak üzere Devrimci Sol Güçler üzerinde terör estiriliyordu.

Devrimci Sol Güçler elbette ki bu saldırılara tavırsız kalmayacaklar, oligarşiye gereken yanıtı vereceklerdi. Çünkü saldırılara tavırsız kalmak, var olan durumu kabullenmek, psikolojik üstünlüğü oligarşiye kaptırmak olacaktı.

Bu bilinçten hareketle, 17 Eylül günü Devrimci Sol Güçlerce bu gelişmeler protesto ediliyor, "Keyfi Gözaltılara Son, İşkence Yapmak Şerefsizliktir-Devrimci Sol Güçler" pankartı cadde üzerindeki bir otobüs durağına asılarak yol kesiliyor ve ateşe veriliyordu. "Gözaltındakiler Serbest Bırakılsın", "İşkencecilerden Hesap Soracağız" sloganlarından sonra gösteri bitiriliyordu.

Gözaltı suresi içinde Filistin askısına varan işkenceler deniyor, mahkemeye çıktıklarında insanların vücutlarında hala çok belirgin olan izler işkencenin vardığı pervasız boyutu gösteriyordu. Uydurma iddialarla gözaltına alınanlardan 5'i keyfi olarak tutuklanıyor, böylece Bursa polisi prestijini kurtarmış oluyordu.(1)

Devrimci Sol Güçlerin mücadelesi geliyor, oligarşi saldırganlaşıyor. Ama bilinmelidir ki, bu saldırılar devrimci azim ve kararlılığı daha da bileyecek, oligarşinin saldırıları kendini vuran silaha dönüşecektir. ★

MÜCADELE BURSA BÜROSU

HALKÇIYIM DİYENLER HALKIN EVLERİNİ KAFASINA YIKIYORLAR

Yaşadığımız sorunlara, sıkıntılara her gün bir yenisi ekleniyor. Düzensiz gelişen İstanbul'un genel sorunları yanında, mahallemiz tam bir mahrumiyet bölgesi. Çünkü su şebekesi ve kanalizasyonu yok, elektrik şebekesi bozuk, yollar bozuk ve asfalsız, kanalizasyonu yok, ulaşım için zamanında yeterli vasıta yok. Çatı atlanan, her şeyin arandığında bulunabildiği(!) ülkemizde, Sultançiftliği'nin 50. Yıl ve Esentepe mahalleleri gibi birçok yerde bu yoklar zinciri nasıl olabiliyor? Çok basit. Bir avuç sömürücü için her şey var. Ama ezilenler, işçiler, köylüler için yok. Çünkü bir avuç asalak, bu kesimlerin ilihine kadar sömürülmesi üzerinde saltanatlarını sürdürüyor.

50. Yıl ve Esentepe halkının bilinen bu sorunlarına, "sosyal demokrat" belediyenin "önce insan" icraatı(!) sonucunda bir yenisi daha eklendi: Halkın vergisini ödediği, bin bir zorlukla, sıkıntıyla yaptığı tapulu evleri için yıkım kararı! Yıkım kararının gerekçesi de, evlerin kurulu olduğu alanın yeşil saha kapsamında olması ve buranın mezarlık ile otobüs garajı yapılmasına dayanıyor. Birincisi, yeşil alansa neden bir de otobüs garajı deniliyor? İkisi bir arada nasıl olacak? İkincisi, seçimlerde ANAP'ın yerel idare dönemindeki yıkım kararının "böyle bir kararla çok sayıda evin yıkım kapsamına alınmasının namussuzluk" olacağını sizler söylemediniz mi? Halktan oy isterken namusunuz(!) üzerine bu kararı değiştireceğiniz sözünü neden verdiniz? Üçüncüsü, bölgede hazine ve belediyeye ait çok sayıda boş arazi olmasına rağmen, neden evlerin kurulu olduğu bu iki mahalle seçiliyor?

Amaç, sorunun çözümü değil, zorlaştırılması. Halkın tapulu, vergisini ödediği yerlerin elinden alınmak istenmesinin nedeni oldukça açık: İpliği pazara çıkan "sosyal demokrat" belediyelerin toplu konut şirketlerine, kooperatiflere, holdinglere yaranması ve yerlerimizi peşkeş çekmesi. Başka bir açıklama düşünmüyoruz. Varsa, yükleri yetiyorsa "sosyal demokrat" belediyelerimiz açıklasınlar, halkı ikna etsinler.

50. Yıl ve Esentepe mahalleleri halkı ile yürütülen mahalli çalışmalarında sorun saptanarak ele alındı ve bir program oluşturuldu. "Sosyal demokrat" belediyelerin yüzlerindeki maskeyi düşürmek, kamuoyunda teşhir etmek, sorunu sahiplenip birlikte mücadele etmek gerekiyordu.

İmza kampanyası ile çalışmalar başladı. Geniş katımlı toplantılar düzenlendi. Kitleye sorunu sahiplenme, birlikte mücadele etme ve Devrimci Sol Güçlerle bütünleşme konusunda propaganda yapıldı. Önerilerimiz kitlenin istemleri ile çakıştı, bütünleşti. Kitlenin de katılımı ile dövizler ve pankart hazırlandı. Sadece yıkım sorunu ile yetinmeyip, gündemde olan haksız savaş, baskılar, yolsuzluklar, zamlar da ele alındı ve onlara ilişkin dövizler hazırlandı.

26 Eylül Çarşamba günü 500 kişilik coşkulu bir kitle ile pankart ve dövizlerle Küçükköy Belediyesi'nin önüne yürüyüşle gelindi. Kitle "Yıkım, Baskılar, Haksız Savaş Değil, Evlerimizde İnsanca Yaşamak İstiyoruz! SULKAD'lı, Esentepe'li Emekçiler" pankartı ile yürüdü. Yürüyüş boyunca ve alanda "Yıkıma Hayır", "İfraz Hekimimiz, Söke Söke Alırız", "Zamlara Hayır", "Gecekondular Onurumuzdur, Yıkırmayız", "Gecekondular Değil, Villalar Yıkılsın", "Haklıyız Kazanacağız", "Haksız Savaş Değil, Hizmet İsteriz", "Kadın-Erkek El Ele Halkımız Mücadeleye" sloganları hep bir ağızdan haykırıldı.

Meydanda, belediyenin önünde yoğunlaştı. Trafik tıkanı. Sivil-resmi polisler burada müdahale etmeye, bilinen rollerini oynamaya başladılar. Kitleye önderlik edenleri

halktan yalıtıp, kimliklerini tespit etmek istediler. "Bunlar üniversiteli, Esentepe'li değil..." gibi keşiflerde(!) bulunup, halkı etkilemek istediler. Kitle, başından sonuna kadar birbirine sahip çıkarak, kenetlenerek hiç kimseyi polise vermedi. Polisi uzaklaştırdı, teşhir etti.

Daha önce belirlenen temsilciler Belediye Başkanı ile görüştü. Halkın istemleri sıralandı. Verilen sözleri anımsatıldı. Tüm oyalama ve oyunlara rağmen, evlerini yıktırmayacakları gerekçeleriyle anlatıldı. Belediye Başkanı ise "Henüz böyle bir karar yok." diyerek olabileceğini de ima etti. Seçimlerde namusları(!) üzerine verilen sözler anımsatılınca, "Yıkım nereden çıkıyor? Benim ağızdan böyle bir şey duydunuz mu?" demagojisine başvurdu. "Öyleyse aşağıya inin, kitlenin önünde söz verin." talebinde bulunan temsilcilere, "halkçı" belediye başkanı, buna gerek olmadığı yanıtını verdi. Bu, halktan nasıl korktuklarının, ona nasıl yabancılaştıklarının somut bir göstergesiydi.

Temsilciler görüşmeyi tamamlayıp aşağıya, kitlenin yanına indiler. Durumu kitleye anlatıp, tapusu olan, vergilerini ödedikleri evlerini yıktırmayacaklarını, bunun için sonuna kadar birlikte mücadele edeceklerini, direneceklerini kararlılıkla dile getirdiler. Yol kenarlarında, fabrikalarda kendilerini alkışlarıyla izleyen, eşlik eden işçilerin, emekçilerin arasından yürüyerek, sloganlarıyla geri döndüler. Birlikte mücadelenin verdiği güç ve moral, devrimci yöntemlerin kullanılması ile elde edilen başarının mutluluğunu birlikte paylaştılar.

Eksik kalan yanlarına rağmen, devrimci politika uygun bir dil ve yöntemle kitleye benimsetildiğinde neler başarılabiliriz? Düşünüyorum, öğreniyoruz. Dünyada ve ülkemizde yaşanan bir dizi olumsuzluğa rağmen, tek alternatifin devrimci politika olduğu somut olarak ortaya çıkıyor. Kitleyle bütünleşme, gerçek kitle hareketini yaratma, bu çabaların örgütlü hale dönüştürülmesiyle mümkündür. En acil görevimiz sağlam, kalıcı, istikrarlı halk örgütlenmeleri yaratmaktır. Sorunların üstesinden ancak böyle gelir ve asıl hedefimize ulaşabiliriz. Haklılığımız ve devrimci iradenin bize verdiği güçle bunu da başaracağız. ★

YIKIM DEĞİL, HAKSIZ SAVAŞ DEĞİL, HİZMET İSTİYORUZ!

BELEDİYELER TOPLU KONUT TEKELLERİNİN ÇİFTLİĞİ Mİ?

MEZARLIK, YEŞİL ALAN BAHANE EVLERİMİZİ YIKTIRMAYACAĞIZ!

DOZER DEĞİL, İFRAZ İSTİYORUZ!

DEVİRİMCİ MÜCADELEDE SULKAD'LILAR

SULKAD'lılar birlikte olmanın ve örgütlülüğün verdiği güçle haklarını savunuyorlar. Evlerinin yıkılmasına karşı tavırsız kalmıyorlar.

POLİS ACİZ KALINCA HAYALİ SANIK KULLANIYOR

MİT ve İstanbul polisi, 3 Ekim 1990 tarihli Milliyet Gazetesi'ne sızdırdığı habere acizliğini bir kez daha sergiledi.

Bütün gözler, gazetecilerin H.Abas olayıyla ilgili sordukları sorulara "Tamam, bu işi bitiriyoruz." diyerek, çok iddialı bir çıkış yapan H.Abdal'iye çevrilmişti.

Aradan bir hafta geçince, "Tamam, bu işi bitiriyoruz." diyen Abdal'iye basın sıkıştırıyor, açıklama bekliyordu.

İstanbul polisi iyice köşeye sıkışmıştı. Madem eşkallerden olaya kanıtlar belirlenmişti, neden açıklanmıyordu? Resimler TV'de, basında neden yayınlanmıyordu? Abdal'iye "Açıklarsak tedbir alırız." diye işi bir süre daha geçiştiriyordu. Ama baskılara daha fazla dayanamıyor, elindeki önemli delili Milliyet Gazetesi'ne sızdırıyordu... İstanbul polisi işi çözmüştü... Hiram Abas olayı da olmak üzere, son zamanlarda işlenen cinayetlerin ve yapılan soygunların Devrimci Sol'un "İnfaz tımı" sorumlusu Mehmet Güngörmez tarafından düzenlendiğini öne sürüyordu.

İstanbul polisi rahatlamıştı. İş çözmenin, büyük bir iş başamanın gururunu taşıyordu. Artık kimse İstanbul polisi aciz, bu işlerde başansız diyemeyecekti. Kimse Abdal'iye ve İstanbul polisi hakkında böyle ileri geri konuşamazdı.

Ama çok sürmedi. Bu açıklamanın üzerinden bir gün geçmeden, foyaları açığa çıktı. Bütün hevesleri kursaklarında kaldı.

MİT ve İstanbul polisi, her zaman yaptığı gibi, kendini kurtarmak için, devrimci ve yurtseverleri suçlama ve uydurma bir senaryoyu kamuoyuna duyurmada basını kullanmıştı. Acizliğine Milliyet Gazetesi'ni de ortak etmişti.

Milliyet bir kez daha, MİT ve siyasi polisin yalanlarını kamuoyuna taşıma, kamuoyu bilincini çarpıtma görevini sadakatle yerine getirmişti. Benzer bir durum yine kısa bir süre önce yaşanmış ve Milliyet bu kez de Devrimci Sol Davasında yargılanan, dergimizin Malaya Bürosu Temsilcisi Ahmet Çalik'i İstanbul'da gerçekleştiren bir eylemin içinde gibi göstermiş, hatta daha da ileri giderek, yaralı yakalandığını, "Devrimci Sol'un bomba uzmanı" olduğunu yazıvermişti. Yine MİT ve siyasi polisin oyununa gelmişti.

Bu kez ise hedef seçilen bir başka Devrimci Sol Davası sanığıydı. Neden? Bu kişi Mehmet Güngörmez değil, yine Devrimci Sol Davasının başka bir sanığı pekala olabilirdi. Polis için bunun önemi yok. Önemli olan, aciz kalışın perdelenmesi, ilgisiz de olsa birilerinin afişe edilmesi idi. Hamdi Abdal'i ve İstanbul polisi gelişen devrimci mücadele karşısında çaresiz ve güçsüz. Acizlik her şeyi yapıyor.

M.Güngörmez'in TAYAD'da, basının karşısında yaptığı açıklamayla oyunlar bozulanlar bakalım şimdi ne yapacaklar? Bakalım kimi ya da kimleri hedef gösterecekler? ★

Yeni Bir İşkence Evi... ESKİŞEHİR HÜCRE TİPİ CEZAEVİ

Uzun bir süredir açılmasının hazırlıkları yapılan Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi'nin nasıl devreye sokulacağını planları yapılıyor... Adalet Bakanlığı, yine her zamanki gibi, bu hücre tipi cezaevinin ne kadar konforlu ve rahat olduğunu anlatmaya çalışıyor.

Her şey siyasi tutuklu ve hükümlülerin rahatı için düşünülmüştü... Renkli televizyonu bile bulunan hücrelerde herkes tek başına kalabilme şansına kavuşacaktı... Bu kadar lüksün yalnızca bir tek eksiği vardı, o da hücrelerdeki tutuklular diğer arkadaşlarını göremeyecek, böylece de tek başlarına kafalarını dinleyebileceklerdi... Her şey ve tüm konfor onlar için düşünülmüştü...

Gazetelerde poz poz fotoğraflar yayınlanıyor, yetkililer siyasi tutukluları ne kadar çok düşündüklerini peş peşe sırala-

dıkları demeçleriyle açıklama yarışına girişiyorlardı.

Eskişehir Hücre Tipi Cezaevi, Başbakan'a göre "isteyenin kendi rızasıyla kalabileceği" bir yerken, Adalet Bakanı'na göre ise "islah olmayanların kalacağı bir yer" oluveriyordu... Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü ise bu kadar konforlu bir cezaevinin fazla fotoğrafının çekilmesini, geleceğe belge olarak kalabileceği kaygısıyla istemiyordu...

Vizyona sokulmaya çalışılan oyunun amacı belliydi. Yıllardır her türlü baskı ve işkence yöntemi denendiği halde yılmayan, teslim olmayan, can bedeli direnen, onurlarını, siyasi düşüncelerini her koşulda, her yerde savunan, taviz vermeyen siyasi tutuklular hücre tipi cezaevlerine doldurulacak, birbirlerinden, herkesten ve her şeyden soyutlanacak, hücreler insanların canlı olarak gömüldüğü

mezarlar haline getirilecekti. Madem dirençleri kırılmıyordu, o halde gözlerden uzak hücrelerde sesleri soluklan kesilsin ve ölmeyi beklesinlerdi... Bu biçimde firar haklarını ellerinden almak da kolaylaşacaktı... Bütün hesaplar bu yönde yapılmış, şimdi de sıra kamuoyunun tepkisini nötralize etmeye gelmişti. Hücre tipi cezaevi kamuoyuna insanların kendi ayaklarıyla geleceği, şirin bir yer olarak tanıtılmaya başlandı.

Faşizm, cezaevlerine doldurup, yıllardır baskı ve işkence altında tuttuğu ihericilere, yurtseverlere ve devrimcilere karşı yeni bir saldırı dalgası daha gündeme sokmaya çalışıyor. İstanbul Sağmacılar'da,

Bursa'da, Antep'te yapmaya çalıştığını, bu kez de Eskişehir'de denemek istiyor.

Faşizm, hücre cezaevleri ve tecrit sistemiyle "tehlikeli tipleri", yani direnen devrimcileri çürütmek istiyor. "Teslim olmayı başaramadım, öyleyse ölüme teşk etmeliyim." diyor.

İhericiler, demokratlar, yurtseverler, devrimciler, kendine insanım diyen herkes, oynamak isteyen bu oyuna karşı sessiz kalmamalı, siyasi tutsaklara yönelik işkence ve tecrit politikasının boyutlandırılmasına izin vermemelidir. Devrimci irade ve kararlılığı ne hücre cezaevleri, ne de tecrit politikaları kıramayacaktır... ★

a

GÜN HABER
kır E Tipi C.
1990 gece ya
Ceyhan Ceza
tutuklu, süres
di. Altı tutukl
Remzi Averi
lamada, "Sür
değeri olan eş
lan edilmiş, k
kullanılmayı
edilmiştir" de
Bu arada, E
beni teret s
"Daha öi
oyundan bi

Bakan tek kişilik hücreyi benimsemedi

ANKARA, ANKA- Adalet Bakanı Mahmut Oltan Sungurlu, tek kişilik hücre uygulamasının Türkiye koşullarına uygun olmadığını belirterek, "Bizim insanımızın tek kişilik hücrede mutlu olabileceğini sanmıyorum. Bu uygulama yaygınlaştırılmayacak" dedi.

Adalet Bakanı Mahmut Oltan Sungurlu, Eskişehir Özel Tip Cezaevi'ndeki tek kişilik hücre uygulamasına ilişkin soruları yanıtladı. Bakan Sungurlu, tek kişilik hücre

ki cezaevlerinde sağlık koşullarının kötü olduğuna ilişkin şikayetler geliyor, Avrupa'daki cezaevlerinden örnekler veriliyordu. Biz de onların arzularına uyarak düzenlemelere gittik. Avrupa'da gördüğümüz cezaevlerindeki odalardan daha genişini, daha lüksünü yaptık. Ben başlangıçta bizim insanımız için tek kişilik oda uygulamasının uygun olmadığını, bizim insanımızın böyle yerlerde mutlu olabileceğini zannetmediğimi söyledim. İddiacı ol-

Geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yansıyan Ali Akgün olayıyla ilgili olarak dergimize gönderilen Devrimci Sol imzalı bildiriyi aşağıda yayımlıyoruz.

ÖRGÜTÜMÜZÜ ARKADAN HANÇERLEMeye ÇALIŞAN, POLİS KOMPLOLARINA ORTAK OLAN ALİ AKGÜN'Ü CEZALANDIRDIK

Devrimcilere ve halka karşı suç işleyen ve yapılan soruşturma sonucu bu suçları kesinleşen Ali Akgün, örgütümüz tarafından yargılanarak ölüme mahkum edilmiş ve cezalandırılmıştır.

1) Ali Akgün, 12 Eylül öncesi örgütümüzün Akdeniz bölgesinde faaliyet gösteriyordu. Bölgede yetkisi olmadığı halde, kendi başına bir soygun örgütledi, bazı yoldaşları "örgüt kararı" diye aldatarak eyleme dahil etti. Eylemin başarısızlığa uğraması ve eyleme katılanların yakalanması ardından, kendisinden işlediği suçun hesabı soruldu ve sonuçta cezalandırılarak sıradan sempatizan konumuna indirildi.

2) 1982 yılında, Elazığ Cezaevi'nde, hareketimizin diğer bazı devrimci örgütlerle birlikte örgütlediği firar eylemine katıldı, firarın ardından hareketin yönetimindeki yoldaşları kötülemeye ve kendine, hiçbir yetki ve konumu olmamasına rağmen, farklı misyonlar biçmeye başladı.

3) Sıradan sempatizan konumunda olduğu halde yetki istedi. Bu kabul edilmeyince kariyer tutkusu ve ihtiraslarıyla hareket etmeye, hareketimizi bölme amaçlı polisiye faaliyetlere girişti. Her türlü devrimci ilke ve değeri çiğnemekten kaçınmadı.

4) Özellikle 1983 başında, hareketimize yönelik gerçekleşen ve önemli bir güç kaybına yol açan operasyon sonrası, devrimciliği bırakmış ya da daha önce hareketten atılmış, şaibeli, hatta polis denilen kişileri çevresinde toplayarak bir çete oluşturma, yönetici yoldaşları ihbar etme, haklarında spekülasyonlar üretme, örgüt adını kullanma, örgüt adına başka ayasatlerle görüşme, örgüt adını kullanarak çek-senet tahsilatı, gasp gibi işler yapma vb. yoluna gitti. Ajan-muhbir diye bilinen şaibeli kişileri yanına alarak açık bir karşı-devrimci çalışma içine girdi.

5) Cezaevi firarisi ve kesinleşmiş cezası olmasına rağmen, polis yaptığı her şeye göz yumdu. Ona, Devrimci Sol'u bölecek adam gözü ile baktı, çetesini genişletmesine göz yumdu. Arada zımnı bir anlaşma vardı. Bu anlaşma o denli açıktı ki, varlığı ve yaptıkları bilinmesine rağmen, polise düşenlere bile kendisiyle ilgili tek bir şey sorulmadı. Aleni ve rahatça dolaştı, hemen her yere girip çıktı. Ona göre "polis kendisinden korkuyordu ve bu yüzden de do-

kunmuyordu."

6) Bu süreçte (1983-85), hareketle ilişkisi kopan ya da durumunu bilmeyen insanlarımızı aldatarak etrafına toplamaya çalıştı. Uyarılara rağmen bundan vazgeçmedi, örgütümüze karşı polisin icazetinde komplo tezgahlayarak karşı-devrimci bir faaliyet yürütmeye devam etti.

7) Başlangıçta yalnızdı. Ama daha sonra, örgütümüzün yurtdışı sorumlusu ve merkez komitesi üyesi Paşa Güven'in ülke içindeki yoldaşlarla uyumsuzluğunun derinleşmesi sonucu, onunla işbirliği içine girdi.

8) Paşa Güven'den, 1984-85 yıllarında ülkeye dönmesi istenmişti. Ama o bunu yapmadığı gibi, hiç kimseye sormadan karısını yurtdışına çıkartmış ve yanına aldırılmıştı. Ülke içindeki yoldaşlar maddi ve manevi çok zor koşullarda yaşarken, o kendi kişisel çıkarları peşinden koşmuş, harekete değil, yakınlarına para yardımı yapmış, dahası, kirli işler çevirmeye başlamıştı. Paşa Güven'in ülkeye dönmeyi reddettiği ve ülke içinde yoldaşlarla uyumsuzluğunun derinleştiği bu dönemde, Ali Akgün onunla yaptığı işbirliğinden güç alarak komplocu faaliyetini yoğunlaştırdı.

9) Paşa Güven'in örgütümüzden ihraç edilmesinden sonra da bu tutumunu değiştirmede, ihbar ve alçaklıklarına devam etti. Öyle ki, biri yurtdışında, diğeri ülkede aynı işi yaptılar. Halka ve sol güçlere "İki Devrimci Sol var." havası vermeye çalıştılar. Oysa biri örgütten ihraç edilmiş, diğeri sıradan sempatizan konumuna indirilmiş iki suçludan başka bir şey değildiler. (Nitekim Paşa Güven, 1986'da, yurtdışında tamamen tecrit oldu. Karısıyla birlikte mafyacılaşma gömüldü, battı ve çıkmaya da niyetli değil. İhanetini, en sonunda Fransız polisine sığınarak devrimcileri ihbar etmeye kadar vardırdı.)

10) Ancak ihanet çetesinin bütün çabaları sonuç vermedi ve hainler amaçlarına ulaşamadılar. Ali Akgün, 1985 yılında, yaptıklarıyla hiçbir sonuç elde edemeyeceğini ve kendisinden mutlaka hesap sorulacağını anlayınca, ülkeyi terk ederek yurtdışına çıkmaya niyetlendi. Ama polis, örgütümüze karşı komplocu faaliyetlerini sürdürürken serbestçe hareket etmesine göz yumduğu bu haine, başkasını ararken tesadüfen rastlayınca işler bozuldu. Onu gözaltına almaktan kaçamadı, firari olması, kesinleşmiş cezası bulun-

masından dolayı da bırakamadı.

11) Ali Akgün, işlediği tüm bu suçlar, örgütümüze verdiği zararlar ve ihanet tavrı ortadayken, cezaevinde bir arkadaşımızın insanı ilişkisi sürdürme adına liberal bir tavır takınması yüzünden komün ilişkilerimize alındı. Kuşkusuz bu tutum hataydı.

12) Ali Akgün cezaevinde, yaptıklarından pişmanlık duyarak özür dileme ve affedilmeyi isteme gibi bir tavır içine girmede, aksine her şeyi inkar ederek başkalarını suçlamayı yeğledi.

13) Hareketimiz 1989 yılında, başta Ali Akgün olmak üzere bir kısım hainler ve polislik yaptığı söylenen şaibeli kişiler hakkında yeni bir soruşturma başlattı. Şaibeli insanların bazıları gözaltına alındı, sorgulandı, ifadeleri alındı. O dönem ilişkiler içerisinde olan yoldaşlar yeniden dinlendi. Çeşitli insanların tanıklığına başvuruldu.

14) Aylarca süren bu soruşturma süresince Ali Akgün'ün kendisiyle de konuşuldu, olanak bulununca bazı yüzleştirmeler de yapıldı. Ancak Ali Akgün, hiçbir zaman açık olmadı, sürekli yalan söyledi. Hareketimizin kendisi hakkında geniş bir soruşturma açtığını öğrenince paniğe kapıldı. Son olarak, kendisine soruşturma bitinceye kadar komünde kalması gerektiği belirtilerek, ayrılması halinde bütün suçlamaları kabul etmiş sayılacağı söylenmesine karşın, o, soruşturma sonucunda her şeyin ortaya çıkacağı ve cezalandırılacağını anladığından komünden ayrıldı ve koğuştan da gitmeye karar verdi.

15) Örgütümüz yaptığı soruşturma sonucu, Ali Akgün'ün ihanetini, polisle zımnı işbirliği içinde çalışmasını, Paşa Güven alcağı ile birleşerek hareketi arkadan hançerlemeye kalkışmasını, kendi kişisel çıkarları ve ihtirasları için şaibeli, serseri ve polisle işbirliği yapan kişileri etrafında toplayarak bir çete oluşturduğunu ve çapulcu çetesiyile yaptığı işlere örgütümüzün adını karıştırdığını vb. açıklığa kavuşmuştur.

Ali Akgün, yapılan yargılama sonucunda, örgüte ihanet ettiği, işlediği suçların hesabını vermekten kaçtığı, devrimciler ve halka böhçetesi yapmadığı, hareketimize verdiği zararları telafi etme gibi bir çaba ve niyet içinde olmadığı ve bu yüzden düzelmeye şansına da sahip bulunmadığı için, ölüme mahkum edilmiş ve karar, örgütümüz tarafından infaz edilmiştir. ★

**ÖRGÜTÜMÜZÜ YÖNELİK KOMPLOLARA İZİN VERMEYECEĞİZİ
HİÇBİR HAIN LEZASIZ KALMAYACAKTIR!**

SIYONİZMİN SAVAŞ PROVASI: 32 ÖLÜ

Ortadoğu'da emperyalizmin yarattığı savaş gerginliği bugün boyutlanarak sürüyor. Emperyalizm bütün militarist gücünü Ortadoğu'ya taşıyor. Abluka karıları birbirini kovalarken, Ortadoğu'ya yerleşip kalmanın hesapları yapıyor. İşbirlikçi iktidarlara birlikte tezgahlanan bu oyun "insan hakları ve barış" adına oynanıyor. Petrol kuyularını paylaşım savaşında, emperyalizm, Ortadoğu halklarını Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan ve İsrail gibi ülkelerle vurmak istiyor. NATO'nun işlevlerini Ortadoğu'daki planlarına uygun hale getirerek, sınırlarını Ortadoğu'ya kaydırmak istiyor. Bir yandan "Kuveyt halkının bağımsızlığı" demagogisini sürdürürken, diğer yandan da kendi elleriyle yarattığı İsrail'i Filistin halkı üzerine saldırtıyor.

Ortadoğu'yu askeri üssü haline getirmeye çalışan emperyalizmin halklara ilan ettiği savaş ilk sonuçlarını ortaya çıkarmaya başladı. İsrail, 1967'den beri işgal ettiği topraklar üzerindeki en büyük katliamını gerçekleştirdi.

İsrail'deki siyonist örgütlerden biri olan Süleyman Mabedi Müritleri'nin yeni bir yahudi tapınağı yapmak için Kubbet-ül Sahra'ya girmelerini protesto eden Filistinliler üzerine ateş açan İsrail askerleri 32 Filistinliyi katlederken, ilk andaki belirlenmelere göre, 150'yi aşkın Filistinlinin de yaralanmasına neden oluyorlardı.

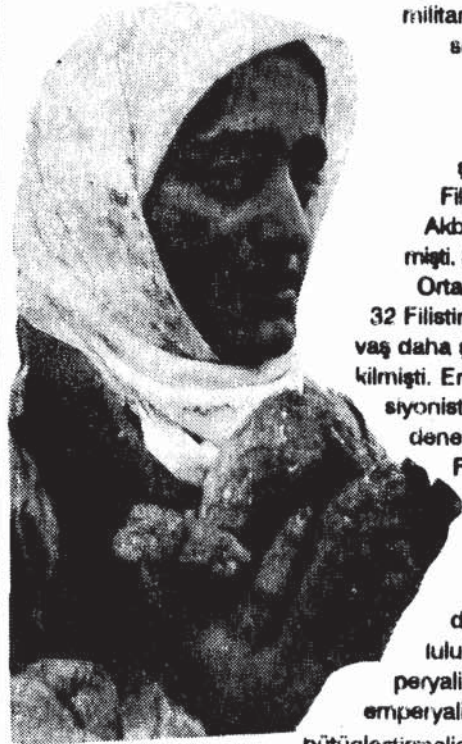
İsrail siyonizmi, ABD emperyalizminden aldığı destekle ve dikkatlerin Irak üzerinden toplanmasından da rahatsızlığıyla, Kubbet-ül Sahra kentini kordon altına alırken, göz yaşartıcı bomba ve plastik mermileri de Filistin halkı üzerinden eksik etmiyordu.

Kuveyt Emiri'nin yerinden olmasının karşısına tüm militarist gücünü diken Bush, bu katliam karşısında sessiz kalmayı tercih etmişti. Kuveyt Emiri'nin hakları Filistin halkının haklarından çok öndeydi.

ABD emperyalizmi, İsrail vahşeti karşısında katliamlarla yok edilmeye çalışılan Filistin halkına "itidalli" davranmayı önerirken, Akbulut da bu telkini tekrarlamakta gecikmemişti. Sahibini izlemeyip de ne yapacaktı..

Ortadoğu'daki ilk savaş provası sonucunda 32 Filistinli katledilmiş, yüzlerce yaralanmıştı. Savaş daha şimdiden Filistin intifadasının karşısına dikilmişti. Emperyalizmin Ortadoğu'ya yerleşmesinin, siyonist İsrail devletine yeni roller biçmesinin ilk deneyleri yaşanmaya başlamıştı bile.

Filistin intifadası Ortadoğu'daki emperyalist işgalle birlikte yeni bir sürece giriyor. Filistin halkının mücadelesi emperyalizmin Ortadoğu'da oynamak istediği oyuna karşı çıkabilecek dinamiklere de sahiptir. Filistin halkı bu tarihsel sorumluluğunu unutmadan, siyonizm ve ABD emperyalizmine karşı verdiği silahlı mücadelesini emperyalizmin savaş oyununa karşı mücadeleyle bütünleştirmelidir. ★

MİT ve SİYASİ POLİS SAHTE BİLDİRİLERDEN MEDET UMUYOR

Hıram Abas olayını Devrimci Sol örgütünün üstlenmesinin hemen ardından, MİT ve siyasi polis sahte bir bildiri hazırlayarak olayı bir de TKPML'ye üstlendirdi. Bu taktik, MİT ve siyasi polisin, halkta sempati ve destek yaratan eylemlerin ardından sıkça başvurduğu yöntemlerden biridir.

Böylece bu devrimci eylemin devrimci çevrelerde, halkta yarattığı prestij ve moral sarsmaya, devrimci örgütler arasında rekabet varmış havası yaratmayı hedefledi. Ama TKP/ML'nin gazetelere yolladığı bir açıklamayla Hıram Abas olayını kendilerinin değil, Devrimci Sol'un yapğını belirlemesiyle küçük hesaplar peşinde koşan MİT ve siyasi polisin oyunu bozuldu. Hedeflenene varılamadı.

Bu ve benzeri taktiklerin bundan sonra da gündeme geleceği unutulmamalı, devrimci anlayışlar ve kamuoyu bu tip taktiklere karşı duyarlı ve sorumlu davranmalıdır. ★

Üçok Cinayeti Oligarşinin Pasifikasyon Politikasına Hizmet Ediyor

Oligarşinin insiyatifinin, devrimci mücadele ve onun harekete geçirdiği halk muhalefetiyle aşıldığı günler yaşanıyor. Giderek boyutlanan devrimci mücadelenin kitleselleşmeye başlaması, halkın hak arayışı eylemlerinin gündeme girmesi oligarşiyi tedirgin ediyor. Devrimci mücadelenin, devrimci eylemlerin halk üzerinde etkili olmaya, onları mücadele içerisine çekmeye ve halkın devrimcileri alternatif bir güç olarak tartışmaya başladığı bir süreçte merkezi ve planlı bir terör dalgası başlatıldı.

Halkın adalet istemine cevap veren, halkta sempati yaratan, tartışmaya yer bırakmayacak kadar açık ve net siyasi hedeflere vuran devrimci eylemlerden sonra, toplumda belli bir yere sahip ve ilgi odağı olabilecek şahsiyetler, aydınlar katledilmeye, devrimci güçlerden yana hızla değişen sürece bu tür terör eylemleriyle müdahale edilmeye başlandı. M.Aksuy, Ç.Emeç ve T.Dursun'dan sonra, bunun en son örneği, H.Abas olayının ardından laikliğe bağlılığıyla ve dinci fanatiklere şiddetli karşı olmasıyla tanınan Bahriye Üçok'un katledilmesi.

Açıktır ki, belli şahsiyetlere ve aydınlarla yönelerek hedef şaşırtan ve dinci-gerici örgütlere mal edilmeye çalışılan bu tür terör eylemleri, devrimci eylemlerin siyasi sonuçlarını bulandırmaya, dikkatleri başka yöne, soyut bir terör tartışmasına toplama ve pasifikasyona hizmet ediyor. Hemen devreye burjuva basınıyla birlikte planlı bir biçimde "sağ-sol terör" edebiyatı sokuluyor, halkın ve kamuoyunun gözleri bugün gelişen süreçten uzaklaştırılıp 12 Eylül öncesine çevrilmeye çalışılıyor.

Hep dinci fanatiklere karşı mücadele edenlere yönelmesi ve bilinen dinci gerici örgütlenmelerce üstlendirilmesi hedef şaşırtmada başarıyla kullanılıyor. Bu tür terör eylemleri ne adla üstlenilirse üstlenilsin, devletin 12 Eylül'den sonra halkı sindirmek ve politikadan uzaklaştırmak için "pasifikasyon-depolitizasyon" adıyla uygulamaya koyduğu politikayla çıkıyor.

Politizasyonu hızlandıran, halkı politika içine sokarak saflaştıran ve devrimci mücadeleye iten sivil faşist terörle pasifikasyon-depolitizasyon politikası bir arada olamazdı. 12 Eylül'den sonra bu politikaya bağlı olarak sivil faşist güçler devre dışı bırakıldı ve bu görev doğrudan politizasyona yol açmayacak, tersine, belirsizlik ve kaos içinde korku, yılgınlık ve pasifikasyon yaratacak biçimde, CIA destekli, MİT, Kontrgerilla gibi devlet içinde yuvalanmış faşist örgütlenmelerce yerine getirilmeye başlandı. 12 Eylül öncesinin sivil faşist örgütlenmelerinin yaptığı işi devlet üzerine aldı.

Bugün dinci-gerici bir kisve altında yapılmaya çalışılan, oligarşinin pasifikasyon-depolitizasyon politikasının sürdürülmek istenmesinden ve halkın tepkilerini devrimci güçlerin örgütlenmesi ve kitleselleşmelerinin önüne geçilmeye çalışılmasından başka bir şey değildir. ★

Devrimci Sol imzasıyla dergimize gönderilen ve kamuoyu gündemine yansıyan Refah Partisi MKYK üyelerinden Şener Battal'a ilgili bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

KAMUOYUNA

29.9.1990 tarihli Milliyet ve Cumhuriyet gazetelerinde, Refah Partisi MKYK üyelerinden eski MSP Milletvekili Şener BATTAL'ı ölümlü tehdit ettiğimiz, kendisine örgütümüzün imzasını taşıyan bir mektup gönderdiğimiz ve mektupta "örgüte zarar veren faaliyetlerde bulunduğundan dolayı öldürüleceğini" belirttiğimiz şekilde bir haber yer aldı.

Yine 26.9.1990 tarihli Milliyet Gazetesi, 29.9.1990 tarihli Hürriyet Gazetesi'nde yer alan haberlerde, Türk-İş işçisi TEKSİF Sendikası'nın Bakırköy Şubesi'nin basılması olayı örgütümüze mal edilmekte, eylemin örgütümüz tarafından yapıldığı iddia edilmektedir.

Her iki haber de asılsız olup habere konu olan mektup ve baskın olayının örgütümüzle bir ilgisi yoktur. Örgütümüz, gerçekleştirdiği eylemleri kamuoyuna açıklamaktadır ve üstlenme gibi bir geleneğe sahiptir. Ve her şeyden önce, hedeflerimiz, halk düşmanlığı açık olan kişi ve kurumlardır. Ciddiyetten yoksun tehdit mektupları yollamak, gelişigüzel hedeflere baskın düzenlemek örgütümüzün siyasi mücadele anlayışına yabancısıdır. Bu tür olaylara adımızın karıştırılması, hakkımızda yalan ve asılsız haberlere yer verilmesi, örgütümüzün prestijini kamuoyu nezdinde yıpratmayı amaçlayan MİT ve siyasi polisin başvurduğu komplonun bir parçasıdır. ★

Teksif'ten açıklama

• TEKSİF Bakırköy Şubesi Başkanı İhsan sekreter Emin Adalı imzasıyla yapılan yazıl da, sendikamızın basılmasıyla ilgili gazetelerde, baskının Dev-Sol örgütü tarafından yapıldığı hatırlatılarak, baskının kim tarafından yapıldığını suçlular yakalanmadan belli olmayacağı. Açıklamada, baskınla ilgili hiçbir grubun rolü olmadığını kaydetti.

Abas'ı vurma

MİLLİYET HABİ
KP/ML Merkez Komitesi adına yapılan bildiride, Hıram Abas'ın öldürülmesinin bu örgüt mek istendiği, oysa eylemi Devrimci Sol'un yapıldığı. Yazılı açıklamada, örgütün daha önce gazete

HALKIN ADALETİ SUÇ DOSYALARINI AÇIYOR SUÇLULARI ARIYOR

"MİT alarmda!", "Koruyamıyorsanız, biz kendimizi koruruz.", "MİT kendini koruyamazsa, devleti nasıl koruyacak?" Bu haberler MİT Müsteşar Eski Yardımcısı Hiram Abas olayından sonra, basında manşetlerin altında yansıyan haberlerdi.

Bu haberlerin aktörleri 12 Eylül'lü yıllarda topluma korku ve yılgınlığı egemen kılarlarken güven içindeydiler.

Baskı ve terör estirerek, katliam boyutlarına varan saldırılarıyla, yasaklarıyla halkı ezmiş, sindirmişlerdi. Devrimci örgütleri çökertmişler, köklerini kazımışlar, bitirmişlerdi... Durmaksızın halkın, devrimcilerin, yurtseverlerin üzerinde baskı, işkence, terör çarklarını çeviriyorlardı.

Rahattılar. Ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlardı. Ödüllendiriliyorlar, sırtları sıvazlanıyordu. Halka açıktan meydan okuyorlar, düşman yüzlerini göstermekten çekinmiyor, korkmuyorlardı. Devrimci ve yurtsever avına koşma koşma gidiyorlar, nasıl vurduklarını, öldürdüklerini bir kahraman gibi anlatıyorlardı. Tip değiştirme, karanlıklarda kimlik değiştirerek yaşama, sakal bıyık kesme, özel korumalara güvenme, hatta estetik ameliyatı yaptırma diye bir derterleri yoktu. Bunun sonsuza dek böyle gideceğine kendilerini inandırmışlardı.

Güç onlardaydı. Yenilmez, yıkılmaz, sarsılmazdılar... Onlara yaptıklarının hesabını kim sorabilirdi? Yargı ve yürütme yetkisi de onlardaydı...

Adalet onların tekelindeydi.

Ama hayır, böyle gelmiş, böyle gitmeyecekti. Toplumsal muhalefet geriletilir, en alt düzeye indirilebilir, hatta uzun bir sessizlik dönemi yaratılabilirdi ama halk muhalefeti önlenemez, yok edilemezdi. Mücadelenin yasaları işledi. Devir değişti.

Onların "Kökünü kazıdık, ezdik, bitirdik, bir daha bellerini doğrultamazlar." dedikleri devrimciler, aldıkları ağır darbelerin yaralarını sardılar, yavaş yavaş doğrulup ayağa kalktılar.

Suç dosyaları birer birer açılmaya başladı. Halka savaş açanların suçları ortaya döküldü. Hiçbir şey unutulmamıştı, unutulmayacaktı.

12 Eylül karanlıklar perdesi aralandıkça, ortalık ışıdııkça, karanlıkların efendileri, güçlülere, yenilmezleri, kimseye hesap vermezleri, manyetonun kolunu çevirmekten zevk alanlar, ellerini ovuşturarak devrimci-yurtsever avına çıkanlar, vurduklarını öve öve anlatanlar, elektrikli copu eline aldı mı kendini gestapo sananlar, Pentagon'un kontrgerilla okullarında eğitim görmüş işkenceciler, Mengele özentileri, astığı astık, kestiği kestik yargıçlar bir anda telaşlandılar, paniğe kapıldılar. Sıra kendilerine mi geliyor tedirginliğini yaşamaya başladılar. Suç dosyaları açıldıkça, halkın adaletinin tecelli etmeye başlaması yüreklerine korku salıyordu.

Bazıları "Ben işkenceci değilim." diyerek suçlarını gizlemeye kalktı. Bazıları "Ben yapmadım, başkaları yaptı." diyerek yapılanları suç ortaklarının üzerine atarak yakalarını sıyırmak istedi. "Devlet bizi kullandı kullandı, bir kenara attı." diyerek af dilemeye başladı.

Basın yükleniyordu. Polis aciz miydi? MİT, siyasi polis şaşkıındı.

Çelişkilli, birbirini tutmayan açıklamalar yapıyorlardı. Birinin dediği diğerini tutmuyordu. Basın alaya alıyordu.

MİT, siyasi polis alarma geçiriliyordu. Binlerce polis sokaklara dökülüyor, arama taramalar yapılıyor, "hücre" evler basılıyor. Büyük işler havasında siyasi polisin, MİT'in üst düzeyinde toplantı yapılıyor. Büyük kararlar alınıyor, yüzlerce özel görevli halkın adaletinin peşine düşüyordu. Siyasi şube için sakal bıyık kesme talimatları yayınlanıyor, daha önce başka illere atanmış tecrübeli polis şefleri İstanbul'a getiriliyor, polis yeni araç gereç, teçhizatla güçlendiriliyordu. İstanbul Emniyet Müdürü'nün "Tamam, bu işi bitirdik." demesinin üzerinden on gün geçmişti. Yapılan açıklamalarda boş kovanlardan ve belli belirsiz bir eşkalden başka geride hiçbir şey yoktu.

Sonuçta şu ortaya çıkıyordu. Ne yapılırsa yapılsın, nasıl tedbir alınırsa alınsın, halkın adaleti, halka karşı işlenen suçların hiçbirinin karşılıksız kalmayacağını, er ya da geç bu gerçeğin yaşam bulacağını gösteriyordu.

Halkın adalet istemlerine cevap veriyordu. Adaletin adaletsizliğin maskesi yapılamayacağı, satılıp alınmayacağı, gerçek adaletin topluma nasıl egemen kılınacağını yolunu gösteriyordu.

Halkın adaleti, sakallarını bıyıklarını kesseler de, kılıktan kılığa girseler de, yerin yedi kat altından, karanlıklar dünyasından işkencecileri, faşist katilleri, muhbirleri, hainleri, halk düşmanlarını birer birer çıkarıyordu.

27 Eylül 1990 tarihinde, gazeteler manşetlerden MİT Müsteşar Eski Yardımcısı Hiram Abas'ın vurulduğunu ve olayı Devrimci Sol'un üstlendiğini verdiler ve H. Abas'ın neden hedef seçildiğini yazdılar. Yazılanlar birbiriyle üç aşağı beş yukarı çakışıyordu:

33 yıllık MİT yaşamı...

Dünyanın en büyük terör örgütü olan CIA'nın Panama ve Florida'daki kontrgerilla okullarında sabotaj, sorgu ve provokasyon üzerine eğitim görmek ve uzmanlaşmak, Filistinlilere kan kusturan dünyanın diğer en büyük terör örgütü MOSSAD'la CIA-MİT arasındaki ilişkileri organize etmek. Ülkemizde Filistinlilere, FKÖ'ye, MOSSAD'la beraber komplolar, provokasyonlar hazırlamak.

12 Mart döneminin ünlenmiş işkence merkezi Ziverbey Köşkü'nü yönetmek. CIA okullarında öğrendiklerini uygulamak.

Ulaş Bardakçı'nın öldürüldüğü operasyona katılmak.

MİT'te 33 yıllık görev süresince, yüzlerce operasyonda, "James Bond" misyonuyla görev yapmak.

1 Mayıs 1977 katliam ve provokasyonunda başrollerde oynamak.

İşte burjuva basınının da çizdiği H.Abas portresi buydu.

Halkın adaleti, H.Abas'ı bunları sormak için aradı, buldu.

Halkın adaleti, suç dosyalarını açmaya devam ediyor, suç dosyalarının sahiplerini arıyor.

Haksızlığın, adaletsizliğin egemen olduğu bir ortamda, hakkı ve adaleti sağlamak için, halk adalet arıyor. ★

★ Hiram Abas'ın 33 yıllık MİT yaşamının ilk adımları Florida ve Panama'daki CIA okullarında atıldı. Bu okullarda, sorgulama, sabotaj ve provokasyon konularında eğitilerek uzmanlaştı. Abas, 4 yıl kaldığı ABD'deki CIA okullarında öğrendiği, gerilla faaliyetlerini önleme ve ortadan kaldırmaya yönelik kontrgerilla hareketinin tekniklerini uygulamak üzere ülkeye geri döndü... Bu tarihten sonra, kendi deyimiyle 140'tan fazla operasyona katılıyordu...

★ 12 Mart döneminde, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olan Falk Türün'ün emrinde MİT görevlisi olarak çalışırken, dönemin işkencelerinin simgelerinden biri haline gelen Ziverbey İşkence köşkünün sorumlusuydu. 1971'de Mahir Çayan'ların İstanbul Zırhlı Birlikler'den kaçışları ile ilgili soruşturmayı bizzat yönetirken, bu sırada gerçekleştirilen bir dizi operasyonun başında yer aldı. Yine 12 Mart döneminin sabotaj ve provokasyonlarından olan Marmara yolcu gemisinin yanarak batışı, Eminönü araba vapurunun batırılışı, Boğaz Köprüsü İnşaatının havaya uçurulacağı iddiasıyla açılan davalar hep Abas'ın adıyla anılıyordu. THKP-C önderlerinden Ulaş Bardakçı'nın Arnavutköy'deki çatışmada öldürüldüğü operasyonun başında yer almıştı...

★ 1 MAYIS 1977

36 ölü, yüzlerce yaralı... 1 Mayıs 1977 günü Taksim Meydanı'nda toplanan yüz binlerce kişi, yaratılan provokasyon sonucu, kurşunlar, bombalar ve panzerlerle karşı karşıya kaldı. Açık bir katliam yaşandı. Katliam sonrası, Hiram Abas adı, kamuoyunda, 1 Mayıs 1977 katliamıyla da birlikte anılmaya başlandı.

★ CIA'nın Latin Amerika ülkelerinin faşist yöneticilerine dağıttığı "İşkence el kitabı" yakın geçmişte kamuoyu gündemini kaplamış, CIA'nın bu konudaki uzmanlığı bir kez daha ayyuka çıkmıştı. CIA'nın bu konudaki uzmanlığı adı altında öğretilen "modern işkence yöntemleri" bizim gibi ülkelerin Pentagon'dan yaptığı ithalat aracı olarak yer alıyordu. Abas, bu okulların ve "sorgulama tekniğini" gördüğü öğrencileri arasındaydı. CIA'daki eğitimini MİT'e taşıdı. Kendi deyimiyle "solcu avı" için artık tüm bilgiler tamamlanmış, iş öğrendiklerini uygulamaya kalmıştı. 12 Mart 1971'den, emekli ayrıldığı 30 Haziran 1988'e kadar birçok operasyon ve "sorgulama"ların başında yer aldı...

Hiram Abas da çapraz ateşten kurtulamadı MIT Sefi'ne ölüm tuzağı

MIT'in, terör dönemlerindeki kilit adamına suikast

Hiram Abas öldürüldü

Türkiye'nin Bond'uydu

■ Siyasal bitirdikten sonra MIT'e giren Hiram Abas emekli olana kadar bu teşkilatın her kademesinde görev yaptı son olarak MIT Müsteşar Yardımcısı oldu.

■ Yunanistan'ın Atina yükseklüğünde kuşu dinleme sistemi taya çıkaran, Lubn Türk teröristleri Filistin kamplarını tesbit eden, bugünkü 157 operasyonları Hiram Abas James Bond'u misli.

• Haber

Aba

AFTALIK
Şubat 198
devlet gör
van bir rapor h

A

M

İstili
IT es
dum
ran
boy, Çifte
nin yakını
rularak
mek in
"Mahu
illeri"
vası

A

M

A

M

A

M

A

M

A

M

A

M

A

M

A

M

A

Kimlik kartı

Örgütlerin
korkulu
vivasıydı

Korkulu sorgusu

1932 yılında doğan ve Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni 1957 yılında bitiren Hiram Abas, MIT'e alındı, askerliğini yedek subay olarak yaptı. Uzun süre İstanbul ve Ankara'da soru mufettiği görevlerinde bulunan Hiram Abas, bu arada Dışişleri Bakanlığı siyasi memuru olarak Amerika'ya gönderildi ve 4 yıl boyunca CIA (Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı) okulunda soruşturma ve istihbarat konularında eğitim gördü. Daha sonra Batum ve Devrül'te bulundu.

TÜRKİYE VE ORTADOĞU HALKLARININ DÜŞMANI BİR SAVAŞ SUÇLUSU HIRAM ABAS
-12 MART VE 12 EYLÜL'DE HALKIMIZA AÇILAN SAVAŞIN KURMAYLARINDAN VE YÜRÜTÜCÜLERİNDEN BİRİ OLDUĞU,
-KONTRGERİLLA ŞEFİ OLARAK BİRÇOK KARANLIK CİNAYETİN VE KATLİAMIN TERTİPÇİSİ OLDUĞU,
-BİR İŞKENCE, CİNAYET VE KOMPLO ÖRGÜTÜ OLAN MIT'İN YÖNETİCİSİ SIFATIYLA OKILARCA DEVRİMCİNİN KATLEDİLMESİ, BİNLERCESİNİN İŞKENCE GÖRMESİ VE ZİNDANLARA ATILMASIN-DAN SORUMLU OLDUĞU,
-(...) HAREKETİNİ YOK ETMEK İÇİN ÇEŞİTLİ DEVLETLERLE İŞBİRLİĞİ HALİNDE SALDIRI VE KOMPLO PLANLARI YAPTIĞI VE UYGULADIĞI,
-CIA VE MOSSAD'LA İŞBİRLİĞİ YAPARAK FİLİSTİN HALKINA KARŞI KOMPLOLAR TEZGAHLADIĞI, POLİTİKANIN UYGULAYICISI OLDUĞU İÇİN,
-Örgütümüz tarafından ölüme mahkum edilerek cezaalandırılmıştır.
Hiram Abas'ın işlediği suçları kanıtlamak için belgelere ihtiyaç yoktur.
Türkiyeli devrimciler ve yurtseverler onu işkencehanelerden, kanlı operasyonlardan tanırır. Türk ve (...) halkları onu, oligarşiyi sadık bir uşak olarak yaptığı hizmetlerden, terör eylemleri ve cinayetlerinden tanır. Kendi itirafıyla "kelleyi koltuğa alarak" canla başla çalışmış, 140'tan fazla operasyona doğrudan katılmıştır.
Filiistinli yurtseverler ve Ortadoğu halkları onu CIA ve MOSSAD'la işbirliği yaparak kendilerine karşı düzenlediği cinayet ve tertiplerden, halkları birbirine düşman etmek için gösterdiği faaliyetlerden tanırır.

Ülkemiz aydınları onu Ziverbey Köşkü'nden, MIT'in gizli işkence merkezlerinden tanırır. Onu tanımayan yoktur.
O, THKP-C önderlerinden yiğit savaşçı Ulaş BARDAKÇI'nın katledildiği operasyonu yöneten ve tetiği çeken biridir.
O, CIA ve MOSSAD'ın işkence yöntemlerini ülkemize taşıyan, işkence uzmanları yetiştiren, işkence tekniklerini yaygınlaştıran bir işkence uzmanıdır.
O, MIT karargahlarında, gizli MIT binalarında ülkemiz insanına yapılan işkenceleri yöneten ve bizzat işkence yapan biridir.
1 Mayıs 1977'de on binlerce insana kurşun yağdırılarak 34 devrimci ve yurtseverin katledilmesiyle sonuçlanan katliamı organize edenlerden biri odur.
Faşist MHP çetesiyle işbirliği yaparak, devrimci mücadeleyi engellemek için devlet adına katliamlar ve karanlık cinayetler tezgahlayan Kontrgerilla'nın önde gelen şeflerinden biri odur.
O, Filistin halkının yürüttüğü mücadelenin meşruluğuna gölge düşürmek için elinden geleni yapar, MOSSAD ile işbirliği içinde Türkiye'deki Filiistinli yurtseverlere savaş açar, FKÖ Temsilciliği'ni kapatmak için kompolar tezgahlayan biridir.
O, devrimci ve yurtsever örgütleri takip ve yok etme, Türkiye halklarının ekonomik-demokratik ve politik haklarını gasp etme plan ve programlarını hazırlayanlardan biridir.
Onun işlediği suçlar sayılmayacak kadar çoktur.
Hiram ABAS'ın halk düşmanı kimliğinin artık gizli olan bir yanı yoktur.
O, halka ve devrimcilere karşı işlediği suçları yüzünden, bir kez değil, bin kez ölümü hak etmiştir.

Hiram ABAS, bütün halk düşmanı faaliyetlerine rağmen, oligarşinin ihtiyacı kalmadığı aşamada numa sahip olursa olsun, işi bitenin, devlet tarafından bir yana atıldığı gerçeği yüzlerce kez yaşan-dı ve hala yaşıyor. Bugün 12 Eylül cuntasının bu gerçeği asla unutmaması!
Kadar korunacağını göstermiyor. Halk düşmanının şefi Evren'in korunuyor oluşu bile, onun sonsuza kadar korunacağını gösteriyor. Devlet ister korusun, isterse korumasın, halk düşmanları halkın adaletinden kaçamayacaktır! 12 Eylül şeflerinin sonu da Hiram ABAS'ın sonu gibi olacaktır!
Bugün de halka savaş açanlar, savaş suçluları Özal iktidarı ve onun gönüllü hizmetçileri, tıpkı 12 Eylül suçluları gibi, halk ve devrimciler tarafından asla unutulmayacak ve affedilmeyeceklerdir. Devrimci adalet mutlaka uygulanacaktır!" ★ deniyordu.

ÖLDÜKÜ

ÖLDÜKÜ

ÖLDÜKÜ

ÖLDÜKÜ

ÖLDÜKÜ

Son hedef MIT

Vine terör

Vine terör

MIT'in eski patronu Hiram Abas'ın dün sabah evinin önünde öldürülmesi İstanbul polisinin çaresizliğini bir kez daha gözler önüne serdi

"12 Mart ve 12 Eylül'de Türkiye ve Ortadoğu halklarına karşı açılan savaşın kurmaylarından, kontrgerilla şefi, MIT'in yöneticisi, Kürt Ulusal Hareketi'nin yöneticisi, 140 operasyona doğ-

MOSSAD'la işbirliği yaparak Filistin halkına kompolar düzenleyici, THKP-C örgütünün lideri Ulaş Barakçı'nın öldürülmesinde bizzat tetiği çeken ve devrimcilere karşı

ve Ortadoğu halklarının düşmanı, savaş suçlusu Hiram Abas örgütümüz tarafından ölüme mahkum edilerek cezaalandırılmıştır. 12 Eylül cuntasının şefi Evren'in korunuyor olması bile onun

naragını göstermi- nin sonu da Hiram Abas'ın sonu gibi olacaktır. Özal iktidarı ve onun gönüllü hizmetçileri tıpkı 12 Eylül suçluları gibi asla affedilmeyeceklerdir

Dev-Sol'de
12 Eylül
sonu da